

www.burmeseclassic.com

ဝဏ္ဏဒောင်

ထိ ခို : ဇ် ယုံ ကျ င် ကျ ခ် :

ကဝေရဲတိုက်

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

ဝဏ္ဏအောင်

ကဝေရဲတိုက်

BURMESE
CLASSIC
.com

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC
.com

ထူးဆန်းသောအတွေး

လမ်းမကြီးတလျှောက် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသူများဖြင့်
စည်ကားနေသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်၌လည်း ဈေးဆိုင်၊ စား
သောက်ဆိုင်များ အစီအရိရှိနေ၏။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်တစ်ဦးသည် ဟိုဟို
သည်သည် ငေးမောကြည့်ရင်း လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာရင်း
တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
လေသည်။

နောက်ဆုံး သူ၏အကြည့်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌

၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရပ်တန့်သွား၏။

ထိုစားသောက်ဆိုင်သည် အခြားသော စားသောက်ဆိုင်များနှင့် ခြားနားခြင်းမရှိသော သာမန်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

လူငယ်အတွက်ကား အလွန်ကျူးခြားသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်နေ၏။

“ငါ ဘာကြောင့် သည်ဆိုင်ကို သွားချင်နေရတာလဲ”

လူငယ်က အံ့သြသောလေသံဖြင့် ဟီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

တဖန်...

“ငါ မသွားဘူး”

ဟုရေရွတ်ကာ ထိုစားသောက်ဆိုင်လေးကို ကျောခိုင်းလိုက်လေသည်။

လူငယ် ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း သူ၏ခြေလှမ်းများသည် ရှေ့ဆက်လှမ်း၍မရဘဲ ခဲဆွဲထားသကဲ့သို့ လေးလံနေပါတော့သည်။

“ယန်ကျင်း...မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာကြောင့် မသွားချင်တာလဲ”

သူ၏နားထဲ၌ ထူးခြားသောအသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကဝေရုံတိုက်(ပ) ❖ ၇

အသံ...။

အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် လွန်ခဲ့သောမြောက်လလောက်ကစ၍ ထူးခြားသောအသံများ ကြားလာရခြင်းဖြစ်လေသည်။

မည်သူက ပြောဆိုနေမှန်းမသိပါ။

ပြောသူကို ရှာမရပါ။

လူငယ်ယန်ကျင်းသည် ထိုထူးဆန်းသောအသံအကြောင်းကိုဆန်းစစ်ရင်း များမကြာမီ အလွန်ထူးဆန်းသောကိစ္စတစ်ခုကို သတိပြုမိလာလေသည်။

အသံက အခြားနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။

သူ၏အတွေး၊ သူ၏အာရုံထဲမှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်ရောက်ကာ ပြောဆိုနေခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ယန်ကျင်း အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဆန်းစစ်ပြီးမှ အသံရှင်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေကြောင်း သိခဲ့ရလေတော့သည်။

သို့သော်...

သူက မပြောဘဲ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ပြောချင်ရာပြောနေခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါတော့သည်။

ယန်ကျင်းက...

“မသွားတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ”

ဟု အသံထွက်ကာ ရေရွတ်လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရပ်တန့်သွား၏။

ထိုစားသောက်ဆိုင်သည် အခြားသော စားသောက်ဆိုင်များနှင့် ခြားနားခြင်းမရှိသော သာနေစားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

လူငယ်အတွက်ကား အလွန်ထူးခြားသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်နေ၏။

“ငါ ဘာကြောင့် သည်ဆိုင်ကို သွားချင်နေရတာလဲ”

လူငယ်က အံ့သြသောလေသံဖြင့် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

တဖန်...

“ငါ မသွားဘူး”

ဟုရေရွတ်ကာ ထိုစားသောက်ဆိုင်လေးကို ကျောခိုင်းလိုက်လေသည်။

လူငယ် ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း သူ၏ခြေလှမ်းများသည် ရှေ့ဆက်လှမ်း၍မရဘဲ ခံဆွဲထားသကဲ့သို့ လေးလံနေပါတော့သည်။

“ယန်ကျင်း...မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာကြောင့် မသွားချင်တာလဲ”

သူ၏နားထဲ၌ ထူးခြားသောအသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကဝေရဲတို့က်(ပ) ❖ ၇

အသံ...။

အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် လွန်ခဲ့သောမြောက်လလောက်ကစ၍ ထူးခြားသောအသံများ ကြားလာရခြင်းဖြစ်လေသည်။

မည်သူက ပြောဆိုနေမှန်းမသိပါ။

ပြောသူကို ရှာမရပါ။

လူငယ်ယန်ကျင်းသည် ထိုထူးဆန်းသောအသံအကြောင်းကိုဆန်းစစ်ရင်း များမကြာမီ အလွန်ထူးဆန်းသောကိစ္စတစ်ခုကို သတိပြုမိလာလေသည်။

အသံက အခြားနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။

သူ၏အလွှေး၊ သူ၏အာရုံထဲမှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်ရောက်ကာ ပြောဆိုနေခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ယန်ကျင်း အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဆန်းစစ်ပြီးမှ အသံရှင်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေကြောင်း သိခဲ့ရလေတော့သည်။

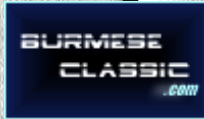
သို့သော်...

သူက မပြောဘဲ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ပြောချင်ရာပြောနေခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါတော့သည်။

ယန်ကျင်းက...

“မသွားတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ”

ဟု အသံထွက်ကာ ရေရွတ်လိုက်၏။

၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မည်သူမျှမကြားနိုင် သူတစ်ယောက်သာ ကြားနိုင်သော သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သူ့ကိုယ်ပွားအသံရှင်က...

“မသွားရင် မင်း နောင်တရလို့ ဆုံးတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကြောင့် နောင်တ ရရမှာလဲ”

“မင်းက လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်အောင် အချိန်မီ တားဆီးနိုင်မယ့် အခွင့်အရေးလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်လေ”

“သူများဒုက္ခရောက်တာ ကျုပ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မင်းက လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်မှာကို အချိန်မီတားဆီးကာကွယ်ပေးနိုင်ပါလျှက်နဲ့ လျစ်လျူရှုထားနိုင်လို့လား၊ မင်းက စိတ်ကောင်းရှိတယ် မဟုတ်လား”

ယန်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဆက်ပြီးတွေးတောစဉ်းစားခြင်းမပြုတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာစားသောက်ဆိုင်လေးဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ကဝေရဲတိုက် (၁) ❖ ၉

စားသောက်ဆိုင်လေး၏ တံခါးပေါက်သို့ ယန်ကျင်းရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ လူစည်ကားနေ၏။

စားပွဲတိုင်း စားပွဲတိုင်း၌ လူများနေရာယူထားကြလေသည်။

ယန်ကျင်းက ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

တဖန်...

“ဒုက္ခရောက်မယ့်လူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ တုန်ပြန်သံက သူ၏နားထဲသို့ ချက်ချင်းရောက်ရှိလာလေသည်။

“ပြတင်းပေါက်နံ့ကပ်နေတဲ့ စားပွဲမှာထိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေးပေါ့”

ယန်ကျင်း ကြည့်လိုက်ရာ အမှန်ပင် ပြတင်းပေါက်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသော စားပွဲတစ်လုံး၌ထိုင်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

မိန်းကလေးက ကျောပေးထိုင်နေခြင်းကြောင့် သူမ၏မျက်နှာကို မတွေ့ရပါချေ။

ယန်ကျင်းက...

“သူက ဘယ်လိုဒုက္ခရောက်မှာမို့လဲ”

ယခုတစ်ကြိမ် တုန်ပြန်သံ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိချေ။

“ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်မှာလဲ”

၁၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယန်ကျင်း ထပ်မေးလိုက်သော်လည်း အဖြေမရပါချေ။
ထိုစဉ် ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

“အစ်ကိုလေး စားသောက်မယ်ဆိုရင် ဆိုင်ထဲကြွပါခင်ဗျာ”
ဟု ဖိတ်ခေါ်လာလေသည်။

ယန်ကျင်းလည်း သတိဝင်လာပြီး ဆိုင်လုလင်နောက်သို့
လိုက်သွားလေသည်။

ဤတွင် ထူးခြားသော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်
ရပြန်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်သည် ကျောခိုင်းထားသော မိန်းကလေးထိုင်နေ
သည့် ပြတင်းပေါက်အနီးမှ စားပွဲသို့ခေါ်သွားကာ နေရာချပေးလိုက်
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စားပွဲတစ်လုံး၌ လူခြောက်ယောက် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ စား
သောက်နိုင်သော်လည်း ပြတင်းပေါက်နှင့်ကပ်လျှပ်ရှိနေသော စားပွဲ၌
မူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲသာ နေရာယူကာ စားသောက်နေ
သည် မဟုတ်ပါလား။

“အစ်ကိုလေး ဘာများသုံးဆောင်မလဲဗျာ”

ဆိုင်လုလင်က မေးလာလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ ဟင်းချိုတစ်ခွက်ပဲပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၁

ဆိုင်လုလင် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်းသည် မိန်းကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချ
လိုက်သော်လည်း မိန်းကလေးကို မကြည့်ဝံ့သဖြင့် မျက်နှာလွှဲထား
လိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်က...

“အစ်ကိုလေး မှာထားတာတွေ ရပါပြီ”

“ဪ...ဪ”

ယန်ကျင်းက ကျသင့်ငွေကို တစ်ခါတည်းထုတ်ပေးလိုက်
သည်။

ခေါက်ဆွဲကြော်က မွေးကြိုင်နေ၏။

ဟင်းချိုနဲ့ကလည်း သားရည်ကျစရာဖြစ်လေသည်။

ယန်ကျင်း ဗိုက်ထဲ ဆာလောင်လာလေတော့သည်။

ခေါက်ဆွဲကြော်စားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ စားပွဲပေါ်သို့
ကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

မိန်းကလေးကလည်း ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့် ဟင်းချိုကိုပင် မှာ
ကြားစားသောက်နေသည် မဟုတ်လား။

ယခုမှ ယန်ကျင်းလည်း မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်မိတော့
သည်။

မိန်းကလေးမှာ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ် ဆယ်ကိုးနှစ်ခန့်သာ
ရှိသေး၏။

နတ်မိမယ်လေးအလား ချောမောလှပသူလေးတစ်ဦး ဖြစ်

၁၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

နေပါတော့သည်။

မိန်းကလေးကလည်း သူ့အား မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ကြည့်

နေ၏။

ယန်ကျင်း ချက်ချင်းခေါင်းငုံ့ကာ ခေါက်ဆွဲကြော် စားလိုက်
တော့သည်။

သို့သော်...

ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ကောင်းကောင်း မစားလိုက်ရပါ။

ထူးဆန်းသောအသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ

သည်။

“ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ လူတွေဟာ မိန်းကလေးကို ဒုက္ခပေး
မယ့်လူတွေပဲ”

ယန်ကျင်း ကပျာကယာ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ကလေးတစ်ယောက်ကို
လက်ဆွဲကာ ဆိုင်ထဲဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
တော့သည်။

* * *

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၁၃

ကလေးတစ်ယောက်အား လက်ဆွဲလာသည့် အမျိုးသမီး
သည် မိန်းကလေးအား ဒုက္ခပေးမည့်သူတစ်ယောက်ဟု ခန္ဓာကိုယ်
ထဲမှ ထူးဆန်းသောအသံက ပြောနေသည်။

ယန်ကျင်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ကလေးအမေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်

ပြီး ဒုက္ခပေးမှာလဲ”

ထူးဆန်းသောအသံ ထွက်ပေါ်မလာတော့ပါ။

ဆိုင်လှလင်က အမျိုးသမီးနှင့်ကလေးကို ယန်ကျင်းတို့ထိုင်
နေသည့် စားပွဲသို့ခေါ်ဆောင်လာလေသည်။

နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးလျှင်...

“ဘာများ သုံးဆောင်မလဲ၊ အမိန့်ရှိပါ”

ဟုမေးရာ အမျိုးသမီးက ခေါက်ဆွဲပြုတ်နှစ်ပွဲ မှာလေ
သည်။

ဆိုင်လှလင် ချက်ချင်း ယူလာပေးလေသည်။

“ပေး”

ကလေးက ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ပန်းကန်ကိုဆွဲယူကာ အ
ငမ်းမရ စားသောက်လိုက်လေသည်။

သူ၏စားသောက်ပုံမှာ ကလေးတစ်ယောက်နှင့်ပင် မတူပါ

ချေ။

ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ပွဲ ချက်ချင်း ကုန်သွားတော့သည်။

“ပေးဦး”

ကလေးက ကျန်နေသော ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကပ်ပန်းကန်ကိုပါ ထပ်မံဆွဲယူပြီး စားသောက်လိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဒါ ကလေးတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ရုတ်တရက်...

ထူးခြားသောခံစားချက်တစ်ခုကို ယန်ကျင်း ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ကျောရိုးဟလျှောက် အေးဖိစိသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တုံ့ခံစားချက်က အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့ရချိန်၌ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရတတ်သော ခံစားချက်မျိုးဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်....

“ကလေး...သည်လောက်တောင် လောဘမကြီးနဲ့လေ၊ ကလေးရဲ့အမေ စားဖို့လည်း ချန်ထားဦးမှပေါ့”

ယန်ကျင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖိုဝ်နေသည့် မိန်းကလေး၏အသံ ကွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူမက အမြင်မစောက်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကလေး၏ အပြုအမူကြောင့် မည်သူမဆို အမြင်မကော်ဖြစ်ကာ ပြောမိကြမည် ဖြစ်လေသည်။

ကလေးက မိန်းကလေးကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကလေး ဟုတ်လား”

“ကလေးအမေ ဟုတ်လား”

ဟုမေးပြီး ခွက်တိုးခွက်လန် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ယခုမှ ကလေးကို ယန်ကျင်း သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ခိလေသည်။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ကလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ သက်ကြီးပုစားယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လိပ်ပြောင်ခေါင်းကြီး မျက်လုံးပြူးသော လူပုလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

လူပုလေးက...

“ငါက ကလေးမဟုတ်ဘူး”

အမျိုးသမီးကို ညွှန်ပြကာ...

“သူကလည်း ငါ့အမေ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ငါ့ရဲ့ဇနီးမယား”

အမျိုးသမီးက အရှက်ပြေ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

လူပုလေးက...

“ငါ့ကို ကလေးလို့ ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့”

ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်ဖြင့် မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကလည်း ဆတ်နေထကာ ဝှက်ထားသော စားတစ်လက်ကိုထုတ်ပြီး မိန်းကလေး၏ရင်ဝကို ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

၁၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

နှစ်ယောက်သား လျှပ်တပြက် လှုပ်ရှားကာ မိန်းကလေးအား လုပ်ကြံလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု...

ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ထူးဆန်းသောအသံ၏ သတိပေးမှုကို ယန်ကျင်း လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်လေသည်။

လူပုလေးနှင့် အမျိုးသမီးသည် မိန်းကလေးအား ဒုက္ခပေးမည့်သူများဟု စိတ်ထဲက လက်ခံလိုက်သည့် တဒင်္ဂအချိန်လေးအတွင်းမှာပင် စားပွဲကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်မက ဆွဲလှန်မှောက်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း”

စားပွဲက လူပုလေးနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုအား မိန်းကလေးရှေ့မှ ခိုင်းလွှားပမာ အကာအကွယ်ပြုထားလိုက်လေတော့သည်။

မိန်းကလေးလည်း သတိဝင်လာကာ ခုန်ထလိုက်လေသည်။

သူမ၏လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရုံဖြင့် သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပါတော့သည်။

သူမ၏ခါး၌ ပတ်ထားသည်မှာလည်း ခါးစည်းကြိုးမဟုတ်ဘဲ ဓားပျော့တစ်လက်ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးက ခါးမှဓားပျော့ကိုဖြုတ်ယူကာ လူပုလေးနှင့် အမျိုးသမီးတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကဝေရဲတိုက် (၁) ❖ ၁၇

ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော တိုက်ပွဲကြောင့် ဆိုင်ထဲ၌ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားတော့သည်။

မိန်းကလေးက ဓားပျော့ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင်...
“အား”

“အမယ်လေး”

လူပုလေးနှင့် အမျိုးသမီးတို့ ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက်စီ ရရှိသွားရာ ဆက်လက်မတိုက်ခိုက်ဝံ့တော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်ခုန်ထွက်ကာ ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

“မပြေးနဲ့”

မိန်းကလေးကလည်း အော်ငေါက်ကာ တဟုန်ထိုးလိုက်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်းလည်း ပိုင်းကြည့်နေကြသူများကြောင့် ဆိုင်ထဲဆက်မနေလိုတော့ဘဲ ကပျာကယာ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

“ကျုပ်က အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူဆိုးကြီး တစ်ယောက် သိုင်းလောကထဲဆင်းလာတော့မှာမို့ သူ့နဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ဆုံး ဖြတ်ထားပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဘုံကျောင်းမှာလာပြီး ဝတ်ပြုဆုတောင်း တာပါ။”

လူဆိုးကြီးအား အသက်ကိုပင် ပဓာနမထားဘဲ ရင်ဆိုင် သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း အာဘောင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ဝါကြွားပြော ဆိုနေတော့သည်။

အားလုံးက ရှင်းလုံ၏စကားကို ယုံကာ ချီးကျူးကြလေ၏။

ရှင်းလုံသည် အတန်ကြာအောင် ဝါကြွားပြောဆိုပြီးနောက် ပရိတ်သတ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ဘုံကျောင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား လေသည်။

* * *

နဂါးဘုံကျောင်း...။

နဂါးဘုံကျောင်းရှေ့၌ လူစည်ကားနေသည်။

ဓားသမားရှင်းလုံက နဂါးဘုံကျောင်းသို့ ရောက်လာခြင်း ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဓားသမားရှင်းလုံသည် အများအကျိုး၊ သိုင်းလောကအ ကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်နေသည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားအဖြစ် ထင်ရှားသူဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

အကြောင်းသိသူများက ‘ရှင်းလုံ’မှာ နည်းနည်းလုပ်ပြီး များ များဝါကြွားပြောဆိုတတ်သူ တစ်ယောက်ဟု နားလည်ထားကြလေ သည်။

ယခုလည်း ရှင်းလုံသည် နဂါးဘုံကျောင်းသို့ ရောက်လာပြီး အခြားဂါရဝပြုဖို့ ရောက်လာသူများက သူ့အား နှုတ်ဆက်လာကြ လေသောအခါ...

၂၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ စည်းချက်ဝါးချက် ကျကျ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ရှင်းလုံက မြင်းလှည်းအိမ်ထဲ၌ သက်တောင့်သက်သာထိုင် ကာ လိုက်ပါလာလေသည်။

သူသည် ကြွားဝါပြောဆိုတတ်သည့်သာမက ကောင်း ကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်းစား ဖိမ်ခံတတ်သူလည်း ဖြစ်လေ သည်။

မြင်းလှည်းသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းနှင်လာရင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်...

“ဟေး”

မြင်းလှည်းသမားက မြင်းများကိုငေါက်ကာ ရပ်တန့်လိုက် လေသည်။

မြင်းလှည်း ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရှင်းလုံ ဖိမ်ပျက်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

ချက်ချင်း အော်မေးလိုက်လေသည်။

မြင်းလှည်းသမားက...

“လူတစ်ယောက်က လမ်းပိတ်နေလို့ပါ”

“ဘာက လမ်းဖယ်ခိုင်းလိုက်”

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၂၁

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် မြင်းလှည်းသမား၏ လမ်းဖယ်ပေးဖို့ပြောဆိုနေ သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ မကြာပါချေ။

“သည်အဘိုးကြီးက နားပင်းနေတယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆရာ”

မြင်းလှည်းသမား၏ ညည်းတွားတိုင်တန်းသံ ထွက်ပေါ် လာလေသည်။ ရှင်းလုံ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“တောက်”

တက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး တံခါးဖွင့်ကာ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်က လမ်းလယ်ခေါင်မှနေ၍ တစ်လှုပ် လှုပ်သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှင်းလုံက...

“အဘိုးကြီး လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လမ်း ဘေးကဆင်းလျှောက်စမ်းပါဗျာ၊ ကဲ မြန်မြန်လုပ်”

ဟုအော်ပြောလိုက်လေသည်။

ဒေါသဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သူ၏အသံ ကျယ်လောင်နေ၏။

အဘိုးအိုက လုံးဝမကြားသည့်အလား တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ရှေ့ ဆက်သွားနေ၏။

ရှင်းလုံ ပိုပြီးဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“အဘိုးကြီး ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ မြင်းလှည်းနဲ့

၂၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဝင်တိုက်ရမလား”

သူက မြင်းလှည်းမောင်းသမားကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“သူ လမ်း ဖယ်မပေးရင် မြင်းလှည်းနဲ့သာ ဝင်တိုက်ရမလိမ့်”

တဖန် မြင်းလှည်းပေါ်ပြန်တက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

မြင်းလှည်းသမားသည် ရှင်းလုံ၏အမိန့်အတိုင်း မြင်းလှည်းကိုဆက်မောင်းသွားပြီး အဘိုးဆို လမ်းပယ်မပေးလျှင် မြင်းလှည်းဖြင့် ဝင်တိုက်မည့်သူဖြစ်သည်။

ရှင်းလုံ၏အမိန့်ကို တသွေမတိမ်း နာခံသူဖြစ်ပါကော့သည်။

ထိုတခဏအချိန်လေးမှာပင် အဘိုးဆိုက ခြေလှမ်းရပ်ကာ လှည့်ကြည့်လာလေသည်။

ရှင်းလုံသည် အဘိုးဆို၏မျက်နှာကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားလေသည်။

မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ကပ္ပာကယာတက်ကာ တံခါးပိတ်ထားလိုက်ပြီး...

“ဟေ့...မြင်းလှည်းကို နောက်လှည့်ပြီး ခပ်မြန်မြန်မောင်းစမ်း”

ဟု စောစောက ပေးထားသော သူ၏အမိန့်ကို ပြန်ပြင်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

ကပေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၂၃

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများနှင့်အတူ မြင်းလှည်းမောင်းသမားက မြင်းလှည်းကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်မောင်းသွားလေသည်။

ရှင်းလုံလည်း မိမိယူနိုင်တော့တဲ့ ဗျာများနေသည်။

အစောက်ကလေးကြွားအောင် မြင်းလှည်းမောင်းသွားပြီးမှ

“အဘိုးကြီး လိုက်လာသလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မြင်းလှည်းသမားက...

“လိုက်မလာပါဘူး ဆရာ”

“ဒါဖြင့် မြင်းလှည်းကို ရပ်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြင်းလှည်းသမားက မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်လိုက်လျှင် ရှင်းလုံ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝန်းကျင်ဘယ်ခုလုံး လူသူကင်းရှင်းနေပါသည်။

အဘိုးအို၏ အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရမှ ရှင်းလုံ သက်ပြင်းချနိုင်လေတော့သည်။

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့”

မြင်းလှည်းမောင်းသမားက သူ၏ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး...

၂၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“သည်အဘိုးကြီးက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

ဟု မေးလေသည်။

ရှင်းလုံက...

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အောက်လမ်းသိုင်းသမားကြီးပေါ့”

“ဗျာ”

“တစ်ချိန်က သိုင်းလောကကို အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ နယ်ခြားဂိုဏ်းကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့တဲ့လူပေါ့၊ ငရဲဗီးသိုင်းသမားဂူကျင်းဆိုရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ခဲ့တာပေါ့”

မြင်းလှည်းသမား မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကျန်းချူးရီကသာ သူ့ကို မဆုံးမခဲ့ဘူးဆိုရင် ဂူကျင်းကြောင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားမှာ အမှန်ပဲ”

“ဂိုဏ်းချုပ်ကျန်းချူးရီဆိုတာ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကို ပြောတာလား ဆရာ”

“သူပေါ့”

မြင်းလှည်းသမားသည်လည်း ရှင်းလုံနှင့် အနီးကပ်နေရသဖြင့် သိုင်းလောကအကြောင်း သိတန်သလောက်သိရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှင်းလုံက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျန်းချူးရီက နယ်ခြားဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းလိုက်သလို ဂူကျင်းကိုလည်း ဆုံးမလိုက်တယ်၊ ဂူကျင်းလည်း နယ်ခြားကို ထွက်

ကဝေရဲတိုက် (၁) ❖ ၂၅

ပြေးသွားရတာ”

မြင်းလှည်းသမားက...

“အခု သူက သိုင်းလောကထဲကို ပြန်ရောက်လာပြီ၊ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဒုက္ခပေးဖို့ကြိုးစားလိမ့်မယ် တင်တယ်”

“မှန်လိုက်လေ၊ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ သူကြိုးစားမှာပဲ”

“အခုကော ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းချုပ်က သူ့ကို ဆုံးမနိုင်ပါဦးမလားဆရာ”

“ငါ မပြောနိုင်တော့ဘူး”

ရှင်းလုံသည် ငရဲဗီးသိုင်းသမားဂူကျင်းအား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြောင်း ထင်ရှားနေပါကော့သည်။

“အရင်တစ်ကြိမ် သူတို့ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ဟုန်းက ဂူကျင်းဟာ ငရဲဗီးသိုင်းကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လေ့ကျင့်အောင်မြင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငရဲဗီးသိုင်းက အဆင့်ခုနစ်ဆင့်ရှိတယ်၊ ခုနစ်ဆင့်စလုံး လေ့ကျင့်အောင်မြင်သွားရင် ယှဉ်နိုင်မယ့်လူ မရှိတော့ဘူးလို့ သဘင်းကြီးခဲ့တာပေါ့”

“အခု သူက ခုနစ်ဆင့်လုံး လေ့ကျင့်အောင်မြင်သွားလို့ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာတာပဲဖြစ်မှာပေါ့”

ရှင်းလုံက အဝေးသို့မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအို(ဝါ) ဂူကျင်း၏အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရပါချေ။

၂၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုအခါမှ စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး...

“တို့သွားကြဖို့”

ဟုပြောကာ မြင်းလှည်းပေါ် ပြန်တက်လိုက်လေတော့သည်။

ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်မည်ဟု နဂါးဘုံကျောင်း၌ ကြားဝါပြောဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကကယ် မဟုတ်ပါ။

နဂါးဘုံကျောင်းမှ ပြန်လာသောအခါ ကြောက်စရာကောင်းသောလူဆိုးကြီးဂူကျင်းနှင့် အမှန်တကယ် ဆုံတွေ့မိခဲ့လေသည်။

ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့မပြောနှင့် ဂူကျင်း၏မျက်နှာကိုပင် ရဲရဲမကြည့်ပုံသဲ ရောင်ပြေးလာခဲ့လေသည်။

ရှင်းလုံက သူ၏အကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှ မပြောရန် ဖြင်းလှည်းသမားကို နှုတ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၂၇

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း...။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော အဖြူရောင်သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ပိုဏ်းချုပ်ကျန်းချူးရီမှာ အများကြည်ညိုလေးစားရသော ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးရန် ကြိုးစားလာသည့် ဝရဲမီးသိုင်းသမားဂူကျင်းအား ဆုံးမခဲ့သဖြင့် ပို၍ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့လေသည်။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းဆိုလျှင် လူဆိုးစားပြု အမှောင်လောကသားအားလုံး မိန့်မိန့်တုန်အောင် ကြောက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

* * *

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းချုပ် ကျန်းချူးရီသည် ဇနီးသည် သခင် မကြီးဝမ်း(ဝါ) ဝမ်းစုလျှံကိုကြည့်ပြီး တည်ကြည်သော မျက်နှာထား ဖြင့်ပြောလိုက်လေသည်။

“နိမိတ်ရသေ့လိုကျင်းက သိုင်းလောကနဲ့ပတ်သက်ပြီး နိမိတ်ဖတ်လိုက်လို့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ခြား သွားရတယ်ဆိုတာ ညီမ ကြားပြီးပြီလား”

ဝမ်းစုလျှံက...

“ရှင်က အချိန်ရတိုင်း သိုင်းလောကထဲလျှောက်သွားနေတာ ဆိုတော့ သတင်းအစုံအလင် ကြားရမှာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မကတော့ ကျင်း ဟောင်ဂိုဏ်းကနေ အပြင်ဘက်ထွက်ခဲ့တော့ သိုင်းလောကရဲ့ သ တင်းဦး သတင်းထူးတွေကို တယ်လိုလုပ်ကြားနိုင်မှာလဲရှင်”

ကျန်းချူးရီ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ညီမကို ကျုပ်ပြောပြပါ့မယ်၊ နိမိတ်ရသေ့လိုကျင်းက သိုင်း လောကမှာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ‘စေတံမာန်’တစ် ယောက် ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ သူရောက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ သေ ကြေပျက်စီးမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့တာ”

ရသေ့လိုကျင်းသည် သမာဓိအား အလွန်ကောင်းပြီး အ ကြားအမြင်ရသူဟု သတင်းကြီးလေသည်။

တစ်ချိန်က မကောင်းဆိုးဝါးမိစ္ဆာများ၏ ‘ကဝေရဲတိုက်’ တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည်။

များမကြာမီ ကဝေရဲတိုက်ဆိုသော အောက်လမ်းဂိုဏ်းတစ် ခုပေါ်ပေါက်လာပြီး ဒုက္ခပေးရာ သိုင်းလောက၌ သွေးချောင်းစီးခဲ့ရ သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ရသေ့လိုကျင်း နိမိတ်ဖတ်လျှင် ထိုနိမိတ်အတိုင်း ဖြစ်ပေါ် လာလေ့ရှိခြင်းကြောင့် အားလုံးက လိုကျင်းအား နိမိတ်ရသေ့ဟု ဘွဲ့ ထူးပေးပြီး လိုကျင်းပြောသည့်စကားကို စွဲမြဲယုံကြည်လက်ခံကြလေ သည်။

ဝမ်းစုလျှံက...

“ရသေ့လိုကျင်းဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ယောက်ပါပဲ၊ သူ့မှာ ထူးခြားတဲ့ပါရမီတွေရှိတော့ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ အာရုံထဲ ပေါ်လာပြီး နိမိတ်ဖတ်နိုင်တာပေါ့လေ”

သူမသည် ခင်ပွန်းသည် ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကျန်းချူးရီ ကိုကြည့်ကာ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ရှင်က သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမယ့် မိစ္ဆာစေတမန်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား”

ကျန်းချူးရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ရသေ့လိုကျင်းက နိ မိတ်ဖတ်လိုက်ပြီး မကြာဘူး၊ တစ်ချိန်က ကျုပ်ဆုံးမခဲ့တဲ့ နယ်ခြား ဂိုဏ်းချုပ်ဂူကျင်းဟာ နယ်ခြားကိုဖြတ်ပြီး သိုင်းလောကထဲဆင်းလာ တယ်လို့ သတင်းရလိုက်တာ”

ဝမ်းစုလျှံက...

၃၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“စေတမာန်ဆိုတာ ဂူကျင်းပဲဖြစ်မယ်လို့ ရှင်ယူဆတာပေါ့လေ”

“ဂူကျင်း ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ညီမ သိပါတယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ရှင်က ဂူကျင်းနဲ့ရင်ဆိုင်မှာလား”

“ဂူကျင်းက ကျုပ်ကို ဦးတည်ချက်ထားမှာဆိုတော့ သူ့ကို ဆုံးမရမှာပေါ့”

ဝမ်းစုလျှံ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ရှင်က သိုင်းလောကထဲ ဆင်းဦးမှာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်သွားရမယ်၊ ဂူကျင်းက မဆိုင်တဲ့လူတွေ ကိုဒုက္ခပေးနိုင်အောင် တားဆီးရမှာပဲ”

ကျန်းချူးရီက ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးသော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလေသည်။

ဝမ်းစုလျှံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်း ခုတလော ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ စိတ်တွေ အလိုလိုလေးလံနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ‘ကုန်းထက်’ဘုံကျောင်းကို သွားမလား စိတ်ကူးနေတာ ရှင်က ခရီးထွက်မယ်ဆိုတော့”

သူမ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။

ကျန်းချူးရီ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ညီမ သွားစရာရှိတာသွားပါ၊ သည်မှာ ‘ကျူးကပ်’ ကျန်နေခဲ့မှာပဲ ခိန်စိန်လည်းရှိတာပဲ”

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၃၁

“စိန်စိန်ကို ကျွန်မခေါ်သွားမှာရှင်”

“ရတယ်လေ၊ ညီမက ကုံးထက်ဘုံကျောင်းမှာ အကြာကြီးနေမှာမှ မဟုတ်ဘာ”

ဝမ်းစုလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ဆရာတော် ‘ဟာမူကျီ’ကို ဝတ်ပြုမယ်၊ ယတြာချေမယ်၊ ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်မယ်၊ ဒါပါပဲ”

“ညီမ သွားမယ်ဆိုရင်သွားပါ၊ ဘာမှ နောက်ဆံတင်းမနေပါနဲ့လေ၊ ဂူကျင်းက သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာတာ မှန်နေရင်တောင် ကျုပ်တို့ဆီကို တော်တော်နဲ့ရောက်လာဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးစလုံး ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှိသူများ ဖြစ်ကြပြီး အလွန်ခေါင်းမာသူများလည်း ဖြစ်ကြလေသည်။

တစ်စုံတစ်ရာကို ပြုလုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မဖြစ်မနေ ပြုလုပ်တတ်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းချူးရီက ဂူကျင်းအကြောင်း စုံစမ်းရန် သိုင်းလောကထဲဆင်းသွားမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့အတူ...

ဝမ်းစုလျှံကလည်း ကုံးထက်ဘုံကျောင်းသို့ သွားဖြစ်အောင် သွားမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းချူးရီက ယုံကြည်စိတ်ချရပြီး အားကိုးရသော ဂိုဏ်းထိန်းကျူးကပ်ကိုခေါ်ပြီး...

“ကျူးကပ် ငါတို့ ခရီးသွားနေတုန်း မင်းက ကျင်းဟောင်
ဂိုဏ်းကို ထိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားလိုက်ပေတော့”
ဟု တာဝန်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ကုံးထက်ဘုံကျောင်း...။

ကုံးထက်ဘုံကျောင်း၏ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ‘ဟာမူကျိ’
မှာ သက်တော်ရှစ်ဆယ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်လေသည်။

တရားဓမ္မ၊ စာပေကျမ်းဂန်ဟူသရွေ့ကို သိကျွမ်းလိမ္မာသူ
ဖြစ်လေသည်။

အကျင့်သီလ သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံပြီး နှလုံးသားဖြူစင်ကာ
အလွန်စိတ်ကောင်းရှိသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏အကျင့်သီလကြောင့် အလွန်ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသော သူ
တော်စင်ကြီးတစ်ယောက်ဟု ထင်ရှားသူဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဟာမူကျိအား အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှလာ
ရောက်ဖူးမျှော်ကြည်ညိုကြသလို နန်းတွင်းမှလည်း ဘွဲ့တံဆိပ်များ
ဆက်ကပ်ပူဇော်ကာ လိုလေသေးမရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးထား
လေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဟာမူကျိသည် သက်တော်ကြီးရင့်လာပြီ
ဖြစ်သည့်အလျှောက် သူ၏သီးသန့်အဆောင်လေး၌သာ သီတင်းသုံး

ကာဇကစာရီကျင့်ပြီး ဘုရားဖူးများနှင့်တွေ့ဆုံခြင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး
ရှောင်ရှားခဲ့လေသည်။

ကုံးထက်ဘုံကျောင်းနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စအဝဝကို
လက်ထောက်ကျောင်းထိုင်နှင့်သာ လွှဲအပ်ထားလိုက်လေတော့
သည်။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းမှ သခင်မကြီးဝမ်းစုလျှံ ရောက်ရှိလာ
သောအခါ ကုံးထက်ဘုံကျောင်း၌ လူသူကင်းရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်
ခြောက်သွေ့နေ၏။

ဝမ်းစုလျှံက တူမဝမ်းကွဲစိန်စိန်ကို အဖော်ပြုကာ ရောက်
လာခြင်းဖြစ်သည်။

စိန်စိန်၏ မိဘများသည် ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်သွား
သဖြင့် ဝမ်းစုလျှံက ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စိန်စိန် ကြီးပြင်းလာသောအခါ ဝမ်းစုလျှံအတွက် လက်
ကတုံးတောင်ဝှေးပမာ အားကိုးအားထားပြုနိုင်ခဲ့လေသည်။

စိန်စိန်က အသင့်ယူလာသော ဖရောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်
များဖြင့် ဆင်းတုတော်များ၌ ပူဇော်လိုက်လေသည်။

ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ သစ်သီးဝလံစသည့် လှူဖွယ်ဝတ္ထု
အစုစုဖြင့် လိုလေသေးမရှိအောင် စီမံပြီးလျှင် ဝမ်းစုလျှံက အချိန်အ
တန်ကြာအောင် ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်လေသည်။

တဖန်...

သီးသန့်ထားရှိသော အပန်းဖြေ အနားယူဆောင်လေး၌

သွားရောက် အနားယူလိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းစုလျှံက စိန်စိန်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း...စိတ်ထဲ ဘယ်လောက် ကြည့်နူးစရာကောင်း လိုက်သလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘုရားအရိပ်၊ တရားအရိပ်ဟာ အင်မတန်မှ ပဲ အေးချမ်းလှပါတယ်”

ဝမ်းစုလျှံက...

“ခုတလော ငါ့ရင်ထဲလေးလံပြီး မကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ် တွေခံစားနေရတယ်၊ ဒါကြောင့် သည်မှာလာပြီး ဘုရားဝတ်ပြု၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်၊ ယတြာလေးဘာလေး ချေလိုက်ရင် အေး ချမ်းသွားမယ် ယုံကြည်မိတာ”

စိန်စိန်က...

“ခုတော့ မေမေ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ”

ဝမ်းစုလျှံက...

“အင်း...ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဟာမူကျိကိုသာ ဖူးမျှော် ကန်တော့ခွင့် ရလိုက်ရင် ငါ့အတွက် အတော်ကို ပြည့်စုံသွားမှာပဲ”

စိန်စိန်က...

“ကျောင်းထိုင်က ကျန်းမာရေး အခြေအနေအရ အနားယူ နေပြီး လူမြင်ကွင်းကို မထွက်တော့တာ သုံးနှစ်လောက်ရှိ သွားပါပြီ၊ ဒါကြောင့်..”

စကားဆုံးအောင် မပြောရဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွား

လေသည်။

အကြောင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက သူတို့ထံသို့ ဦး တည်လျှောက်လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ် သည်။

ဘုံကျောင်းထဲ၌ ဘုန်းတော်ကြီးများအား တွေ့ရသည်မှာ ထူးဆန်းသောကိစ္စ မဟုတ်ပါချေ။

သို့သော်...

ဝမ်းစုလျှံနှင့် စိန်စိန်တို့အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည် မှာ လှမ်းလာနေသော ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကုံးထက်ကျောင်းထိုင် ဆရာတော် ဟာမူကျိကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်တည်း။

ဟာမူကျိမှာ သက်တော်ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ၏အကျင့်သီလကြောင့် အရွယ်တင်နုပျိုကာ အသက်ငါးဆယ်ခန့် သာ ရှိဦးမည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းနေပြီဟု အားလုံး သိထားကြသော် လည်း ယခုတွေ့လိုက်ရသည်မှာ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာရေး ကောင်းနေသော ဟာမူကျိ ဖြစ်လေသည်။

“ဆရာတော်”

ဝမ်းစုလျှံနှင့် စိန်စိန်တို့က ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ချကာ ရှစ်ခိုးကန်တော့လိုက်ကြလေသည်။

ဟာမူကျိက...

“တကာမကြီးက အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို ညစဉ်လိုလို မြင်

၃၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မက်နေတာကြောင့် စိတ်မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်နေရတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလာလေသည်။

ဝမ်းစုလျှံ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဆရာတော်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ အတော့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခု မကြာခဏ မြင်မက်မိပြီး စိတ်ထဲ မချမ်းမမြေ့ဖြစ်နေတာကြောင့် ဆရာတော်ဆီကို အားကိုးတကြီး လာခဲ့မိတာပါ”

ဟာမူကျို ပြုံးလိုက်လေသည်။

“တကာမကြီးက လူငယ်တစ်ယောက်ကို မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့တယ်လို့ အိပ်မက်မက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာတော်”

စိန်စိန်သည် ဝမ်းစုလျှံနှင့် ဟာမူကျိုကိုကြည့်ကာ ပျံ့စပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကလေးမွေးတယ်ဆိုရင် ဟုတ်သေးတယ်၊ လူငယ်တစ်ယောက်ကို မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ”

ဟုလည်း တွေးလိုက်မိလေသည်။

ဝမ်းစုလျှံက...

“တပည့်တော်ဟာ ကိုယ်ဝန်မဆောင်ရာဘဲ ဗိုက်နာပြီး ကလေးမီးဖွားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလေးက လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်၊ မီးဖွားပြီးပြီးချင်း သူဟာ မိစ္ဆာတွေကို နှိမ်နင်းဖို့ လူ့ပြည်ကိုလာခဲ့တာလို့ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြောပါတယ်”

ဟာမူကျိုက...

ကလေးရဲတိုက် (၁) ❖ ၃၇

“သည်အိပ်မက်က လောကကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်မယ့်လူငယ် တစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ အဲသည်လူငယ်နဲ့ တကာမကြီးဆုံတွေ့ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ”

ဝမ်းစုလျှံက ကောင်းစွာ မှတ်သားထားလိုက်လေသည်။

ဟာမူကျိုက...

“အဲသည်လူငယ်ဟာ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့စရာရှိသေးတယ်၊ ဟောသည် ရေစင်ကိုယူသားပါ၊ လူငယ်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ တိုက်ကျွေးလိုက်ပါ၊ သည်ရေစင်ဟာ သူ့အတွက် အဆောင်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်”

လက်ညှိုးခန့်ရှိသော ဖန်ပုလင်းတစ်လုံးကို ပေးလေသည်။

ဖန်ပုလင်းလေးထဲ၌ ရေတစ်ဝက်ခန့် ပါရှိလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာဟော်”

ဝမ်းစုလျှံက ရေပုလင်းလေးကိုယူကာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေသည်။ ဟာမူကျိုက...

“တကာမကြီးတို့ဟာ ရှေးရေစက်ကြောင့် ဆုံတွေ့ကြရတာ ကောင်းသောတွေ့ဆုံမှုပါပဲလေ၊ ကဲ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဝမ်းစုလျှံအား နှုတ်ဆက်ပြီး လာရာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းစုလျှံနှင့် စိန်စိန်တို့ ပေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

* * *

သိုင်းလောကသို့ လာခဲ့သည့် သူ၏ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း
ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျေးငှက်သာရကာလေးများသည် မြင်းခွာသံကြောင့်
အဝေးသို့ ပျံသန်းသွားကြလေသည်။

မြင်းခွာသံက သဘာဝအလှအပများကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်
ခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ယန်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ မြင်းစီးသမားပဲ”

မြင်းခွာသံ ထွက်ပေါ်လာရောက်သို့လည်း လှမ်းကြည့်
လိုက်မိလေသည်။

တောလမ်းအတိုင်း မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် ဒုန်းခိုင်းနှင့်
လာလေသည်။

တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာပြီး မြင်းစီးသမားအား သေ
သေချာချာ ကွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ယန်ကျင်း အံ့သြသွားလေတော့
သည်။

“နတ်မိမယ်လေးပါလား”

ရန်ငြိုး

တောလမ်းကလေးတလျှောက် သစ်ပင်ပန်းပင်များဖြင့်
သာယာလှပနေလေသည်။

ကျေးငှက်ကလေးများကလည်း သာယာသော တေးကိုသီ
ကြွေးရင်း ဟိုမှသည်ပျံ့နေကြလေသည်။

ယန်ကျင်းသည် သာယာလှပနေသော တောလမ်းကလေး
အတိုင်း ဟိုဟိုသည်သည် ငေးမောကြည့်ရင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့
လေသည်။

လမ်းခရီး၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော နတ်မိမယ်လေး၊ လူပုနှင့်
အမျိုးသမီးတို့အား မေ့ထားလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မြင်းစီးသမားကား စားသောက်ဆိုင်လေး၌ တွေ့ခဲ့ရသော
မိန်းမချောလေးဖြစ်လေသည်။

မိန်းမချောလေးသည် ယန်ကျင်းကိုမြင်လျှင် ဝမ်းသာသွား
လေသည်။

ယန်ကျင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်လျှင် မြင်းကို အရှိန်
သပ် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းပြီး ယန်ကျင်းရှေ့သို့ရောက်
လာလေတော့သည်။

“ကျွန်မက ရှင့်ကို လိုက်ရှာနေတာ”

ယန်ကျင်း အံ့သြသွားလေသည်။

“ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲဗျာ”

“ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်လို့ပေါ့ရှင်”

“ဪ”

ယန်ကျင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကြိုကြိုက်လို့ ကူညီရတာ အပန်းကြီး
တာမှမဟုတ်တာ”

မိန်းမချောလေး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် မကူညီရင် ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်သွားမှာ
ပေါ့”

ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ်တော့ မယုံဘူးဗျ”

“ကျွန်မပြောတာကို မယုံဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားက သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထား
တာပဲ၊ ဘာကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရမှာလဲ”

မိန်းမချောလေး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မနာမည် မဲ့မဲ့လို့ခေါ်ပါတယ်၊ ရှင့်နာမည် ဘယ်လို
ခေါ်သလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလားရှင်”

“ဪ...ရပါတယ်၊ ကျုပ်က ယန်ကျင်းပါ”

ယန်ကျင်းက သူ၏အမည်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“ရှင်ဟာ သဘောကောင်းပြီး သူတပါးကို ကူညီဖို့ဝန်မလေး
တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို
သဘောထားလိုက်ပါ့မယ်”

ယန်ကျင်းက...

“ကောင်းတာပေါ့၊ ကျုပ်အတွက်လည်း မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်ရလိုက်တာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စပါပဲ”

မဲ့မဲ့က...

“မိတ်ဆွေဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ရှင်နားလည်တယ် မဟုတ်
လား”

“ဗျာ”

မမျှော်လင့်သော အခန်းကြောင့် ယန်ကျင်း ကြောင်အမ်း
အမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

၄၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

မဲ့မဲ့က...

“မိတ်ဆွေဆိုတာ တစ်ယောက်အခက်အခဲရှိရင် တစ်ယောက်က ကူညီစောင့်ရှောက်ရတယ် မဟုတ်လားရှင်”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ”

“ရှင်က ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ကျွန်မကို ကူညီဗျာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

ယန်ကျင်း ခေါင်းညှိကာလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်မက ရှင်ကိုလိုက်ရှာနေတာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဗျာ”

ယန်ကျင်းသည် မဲ့မဲ့နှင့်တွေ့မှ အေးရာကို နားမလည်နိုင်သူတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မဲ့မဲ့က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ရန်သူလိုက်လို့ ကျွန်မ ထွက်ပြေးလာတာ”

“ဗျာ”

“စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ သားအမိဟန်ဆောင်ထားတဲ့ လူနှစ်ယောက်က ကျွန်မကို လုပ်ကြံဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ ရှင်တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၄၃

“သူတို့ ထွက်ပြေးသွားတော့ ကျွန်မ လိုက်သွားတာကော ရှင်တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“တွေ့တာပေါ့”

မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆုံးမဖို့ အားခဲထားတာ၊ ဒါပေမယ့် လိုက်သွားရင်း သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေရောက်လာလို့ ကျွန်မပြန်ပြီး ထွက်ပြေးရတာ”

ယန်ကျင်းက...

“ခင်ဗျားနောက်ကို သူတို့လိုက်လာကြတယ် ဟုတ်လားဗျ”

မဲ့မဲ့ အဖြေပေးစရာ မလိုပါချေ။

“ဟူး...ဟူး...ဟူး”

အဝတ်အစားလေကိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူသုံးယောက်ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ သုံးယောက် ရောက်ရှိလာကြပြီး
မဲ့မဲ့နှင့်ယန်ကျင်းတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ ရုပ်ရည်ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းပြီး ရက်
စက်ကြမ်းကြုတ်မည့်အသွင် ရှိကြလေသည်။

တစ်ယောက်က...

“မင်းက နေရာတကာ ဝင်ရှုပ်ချင်တာ မင်းကို ချမ်းသာမ
ပေးနိုင်တော့ဘူး”

ဟု အော်ငေါက်ပြီး ဓားဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“ခြွမ်း...ခြွမ်း”

ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း ဓားဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

မဲ့မဲ့က...

“ရှင်တို့ကကော မြေခွေးအိုကြီးကို အကောက်ကြံချင်ကြ
ဟာ ကောင်းဟုလုပ်ရပ်လား”

“ဒါ ငါတို့ကိစ္စ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး”

အခြားတစ်ယောက်က အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

တတိယလူက...

“မင်းကြောင့် ငါတို့အကြောင်းကို မြေခွေးအိုကြီးသိသွားလို့
ရှောင်တိမ်းသွားပြီ၊ မင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး”

စကားဆုံးလျှင် ဓားငွေယမ်းကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

“ဟိတ်”

“ယား”

ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း ခုန်ဝင်လာကြလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် ယန်ကျင်းအား လုံးဝအမှုမထားဘဲ
မဲ့မဲ့ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပြင်း
ထန်နေပြီး မဲ့မဲ့ ချက်ချင်းလဲကျသွားလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်မှတ်ရလေ
တော့သည်။

သို့သော်...

မဲ့မဲ့ကလည်း မခေပါချေ။

“ရှင်တို့ သေချင်ကြပြီ ထင်တယ်”

ဟုငေါက်ကာ ခါးမှဓားပျော့ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ...

“ခြွမ်း...ခြွမ်း...ခြွမ်း”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ သုံးယောက်၏ဓားများ
အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကြလေတော့သည်။

သူတို့၏ဓားကိုဝိုင်းထားသောလက်များတွင် ဒဏ်ရာတစ်
ချက်စီ ရရှိသွားသည် မဟုတ်ပါလား။

မဲ့မဲ့က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကဲ ရှင်တို့ ဘာများ လေလုံးထွားချင်ကြသေးသလဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ သုံးယောက် ကပျာကယာ
နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ၏။

မဲ့မဲ့က အံကြိတ်ကာ ရှေ့တိုးလိုက်လျှင် ထိုလူသုံးယောက်
ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွားကြလေ
တော့သည်။

* * *

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက် ထွက်ပြေးသွားကြပြီ
ဖြစ်လေသည်။

မဲ့မဲ့က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ယန်ကျင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ သူမ၏မျက်
နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များ ကွယ်ပျောက်သွားပြီး မကျေနပ်သည့်အသွင်
ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ကျွန်မကို ရန်သူတွေက ဝိုင်းပြီးတိုက်ခိုက်နေကြတာ ရှင်က
ဘာကြောင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာလဲရှင်”

ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ် ဝင်ပါစရာမှ မလိုတာပဲလေ”

“ဘာရှင်”

“ကျုပ် မကူညီလည်း မင်းက သူတို့ကိုအနိုင်ယူမောင်းထုတ်
နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

မဲ့မဲ့က...

“သူတို့ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဟိုသားအမိခေါ်လာတဲ့လူ
တွေ ရောက်လာရင် မလွယ်ဘူးရှင်၊ ရှင်မကူညီဘဲ နေလို့မရဘူး”

ယန်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်း တကယ်ပဲ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်
ဝင်ကူညီပါ့မယ်”

ထိုစကားကြောင့် မဲ့မဲ့ ကျေနပ်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ် တစ်ခုတော့ သိချင်သေးတယ်”

မဲ့မဲ့က...

“ရှင်က ဘာများသိချင်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးရှင်”

ယန်ကျင်းက မဲ့မဲ့ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ သူများကိုစွ ဝင်ရှုပ်ခဲ့တယ် ဟုတ်
လား”

“ဪ...ရှင်ကလည်း ကျွန်မကို နေရာတကာ ဝင်ရှုပ်တတ်
တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာကိုး”

ယန်ကျင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“သူတို့က မြေခွေးအိုကြီးကို အကောက်ကြံဖို့ ကြိုးစားနေ
ကြတာလေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ပေမယ့် ကြားဝင်လိုက်တာပေါ့
ရှင်”

ယန်ကျင်းက...

၄၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“အကောက်ကြံမယ့်လူတွေ ရှိနေတဲ့အကြောင်း မြေခွေးအိုကြီးကို ပြောလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

မဲ့မဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မြေခွေးအိုကြီး သိသွားအောင် ကျွန်မသတင်းပေးလိုက်တာပေါ့”

ယန်ကျင်းသည် ဟန်အမူအရာပါပါ ပြောနေသော မဲ့မဲ့ကို ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“မြေခွေးအိုကြီးဟာ အမှောင်လောကမှာ ဘုရင်တစ်ဆူလို မင်းမူနေတဲ့လူပေါ့၊ အမှောင်လောက အတော်များများက သူ့ကို လေးစားတယ်၊ သူ့စကား နားထောင်ကြတယ်”

ယန်ကျင်းက...

“ဒါဖြင့် သူ့ကို ဘာကြောင့်လုပ်ကြံချင်တဲ့လူတွေ ရှိနေတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

မဲ့မဲ့က...

“အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေဟာ ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ်နေကြတယ်၊ ရဲတိုက်၊ သိုင်းဂိုဏ်း၊ သူတို့ပိုင်နက်နဲ့ သူတို့ပဲ၊ အမှောင်လောကမှာလည်း သည်အတိုင်းပဲ၊ သည်ထိုက်ယန်ဒေသမှာ မင်းမူနေတဲ့ အမှောင်လောကသားတွေက သူတို့ပိုင်နက်ထဲကို မြေခွေးအိုကြီး ခရီးလွန်ပြီးရောက်လာတာနဲ့ လုပ်ကြံဖို့ကြိုးစားကြတာပေါ့၊ သည်အရပ်မှာတော့ ပင့်ကူဂိုဏ်းက ကြီးစိုးထားတာ၊ ပင့်ကူဂိုဏ်းက မြေခွေးအို

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၄၉

ကြီးနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ”

ယန်ကျင်းက...

“မင်းက သိုင်းလောကအကြောင်း တော်တော်သိထားတာပဲ၊ မြေခွေးအိုကြီးနဲ့ ပင့်ကူဂိုဏ်း ဘယ်လိုအဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့တာလဲ ပြောပါဦး”

မဲ့မဲ့က...

“တစ်ခါက ပင့်ကူဂိုဏ်းဟာ ထိုက်ယန်ဒေသထဲရောက်လာတဲ့ နေပြည်တော်က မင်းသားလေးတစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးဖို့ကြံစည်ခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့ကသာ မင်းသားလေးကို ဒုက္ခပေးခဲ့ကြရင် နေပြည်တော်က လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိသမျှ အမှောင်လောကသားတွေကို ချေမှုန်းလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မြေခွေးအိုကြီးက ပင့်ကူဂိုဏ်းကိုတားဆီးခဲ့တာ”

ယန်ကျင်းက...

“သူက အမှောင်လောကကို ကာကွယ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့”

မဲ့မဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပင့်ကူဂိုဏ်းက လက်မခံဘဲ ငြင်းလိုက်တယ်”

“ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဒါပေါ့ မြေခွေးအိုကြီးက သူ့စကားကို လက်မခံဘဲ ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်တယ်လေ”

၅၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယန်ကျင်း စိတ်ဝင်စားသွားတော့သည်။

မဲ့မဲ့ စကားဆက်လိုက်သည်။

“အခုလက်ရှိဂိုဏ်းချုပ်ဟာ မြေခွေးအိုကြီးရဲ့ လက်ချက်နဲ့
သေသွားခဲ့တဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့သားပဲ။ ‘ဟာလွေ’က သူ့အဖေနေရာကို
ဆက်ခံလိုက်တာလေ။ သူ့အဖေဟာ မြေခွေးအိုကြီးရဲ့လက်ချက်နဲ့
သေသွားရတာကို ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ”

ယန်ကျင်းက...

“ဟာလွေက သည်နယ်က အမှောင်လောကမှာ အတော်
ဩဇာကြီးမယ်ထင်တယ်”

“ဒါပေါ့ သည်နယ်မှာ ရှိနေကြတဲ့ တခြားအမှောင်လောက
သားတွေကလည်း သူ့ အကူအညီတောင်းရင် မငြင်းဘဲကူညီကြမှာ”

ယန်ကျင်းက...

“ဒါဆို မင်းက တကယ့်မြေဆိုးကိုမှ အမြီးသွားကိုင်တာကိုး”

“သူက မြေဆိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“ပင့်ကူ”

ယန်ကျင်း ရှယ်မောလိုက်သည်။

“ပင့်ကူက ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းမယ် ထင်တယ်။
ပင့်ကူအိမ်ထဲရောက်သွားတဲ့ ပိုးကောင်တိုင်းကို ပင့်ကူက ဦးနှောက်
ဖောက်စားပစ်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“တော်စမ်းပါ ကျွန်မက သူ့ကိုမကြောက်သေးပါဘူး”

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၅၁

“မင်းမကြောက်ဘူးဆိုရင် ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးနေရတာ
လဲ”

“ရွံလိုရှင့်”

ယန်ကျင်း ပခုံးတွန့်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဘာသံလဲ”

မဲ့မဲ့ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဝိုးကောင်တွေ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို တိုး
လာတဲ့အသံမျိုးပဲ”

“ဒါဆို ပင့်ကူပဲဖြစ်ရမယ်”

ယန်ကျင်းနှင့်မဲ့မဲ့တို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ကြ
လေသည်။

ဤတွင် ရာပေါင်းများစွာသော ပင့်ကူများ ရောက်ရှိလာ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အမယ်လေး”

မဲ့မဲ့ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“မကြောက်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲ၊ သည်ပင့်ကူတွေ ဘယ်လောက်
အဆိပ်ပြင်းတယ်ဆိုတာ ရှင် မသိဘူးလား”

၅၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဘယ်လောက်ပဲ အဆိပ်ပြင်းပြင်း သူတို့ကလူမှ မဟုတ်
တာ”

“ဘာရှင့်”

“တိရစ္ဆာန်က လူတစ်ယောက်လို အသိဉာဏ်ရှိပါ့မလား”

“ဒါတော့ ရှင်ပြောမှလားရှင့်”

ယန်ကျင်းက...

“မင်း သိတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ကြောက်နေတာလဲ၊
ပြောပါဦး”

“ကျွန်မ..”

“မင်းက ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မလှုပ်မယှက် နေလိုက်ပါ၊
သူတို့က မင်းကို အန္တရာယ်ပြုမှာမဟုတ်ပါဘူး”

မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မ သည်လိုမစွန့်စားချင်ဘူး”

“မကြောက်စမ်းပါနဲ့၊ သစ်ပင်တွေကိုကြည့်ပါလား၊ သူတို့က
မလှုပ်ဘူး၊ ပင့်ကူတွေကလည်း ဒုက္ခမပေးဘူး”

သူတို့ ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် ပင့်ကူများ သူတို့အနီးသို့
ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ယန်ကျင်းနှင့်မဲ့မဲ့တို့က မလှုပ်မယှက်နေလိုက်ကြလေသည်။

ယန်ကျင်းပြောသည့်အတိုင်း ပင့်ကူများ ဒုက္ခမပေးဘဲ သူ
တို့နှစ်ယောက်အား ဖြတ်ကျော်သွားကြလေတော့သည်။

ယန်ကျင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

ကဝေရဲတိုက် (၁) ❖ ၅၃

“ကဲ ကျုပ်ပြောတာ မမှန်ဘူးလား”

မဲ့မဲ့က...

“ပင့်ကူတွေရောက်လာပြီဆိုတော့ ဟံလွေတို့လူစုလည်း
ရောက်လာတော့မယ်၊ ကျွန်မက သူတို့ကို မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေ
မယ့် သည်နေ့တော့ သူတို့နဲ့ရင်ဆိုင်ပြီး မတိုက်ခိုက်ချင်သေးဘူး”

ယန်ကျင်းက...

“မင်း သွားတော့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ကော”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်လည်း သွားတော့မယ်”

မဲ့မဲ့က ယန်ကျင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်လေသည်။

“ရှင်က ဘယ်လိုသွားမှာလဲ”

“အိပ်မက်တောင်တန်းကို သွားမလို့ပါဗျာ”

“ရှင်”

မဲ့မဲ့ အံ့သြသွားလေသည်။

“အိပ်မက်တောင်တန်းကို သွားမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“အင်မတန် ထူးခြားတယ်လို့ သတင်းကြီးတဲ့ အဲသည်နေ
ရာကို ဘာကိစ္စနဲ့သွားမှာလဲရှင့်”

“ကျုပ်ဆရာအတွက် ပစ္စည်းတစ်ခု သွားပြီးရှာဖွေမလို့ပါ”

ယန်ကျင်း၏ဆရာသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း၊ မည်

၅၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သည့်ပစ္စည်းရှာဖွေရမည်ကို သိလိုသော်လည်း မဲ့မဲ့က မမေးဘဲနေလိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ မမေ့နဲ့နော်”

“စိတ်ချပါရင်”

ရန်သူများ ရောက်မလာမီ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“မင်းတို့ ဘယ်ပြေးမလဲ”

အော်ငေါက်သံကန်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မဲ့မဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူ ရောက်လာပြီရင်”

“ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ဟာလေ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

မဲ့မဲ့၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

မိတ်ဆွေ

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ဟာလေ့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

ယန်ကျင်းသည် မဲ့မဲ့အတွက် စိတ်ပျက်ကာ ဟာလေ့နှင့်ရင်ဆိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူ့ကို ကျွန်မ မမှုပါဘူး၊ ရွံစရာကောင်းတဲ့ ပင့်ကူတွေမရှိရင် သူ့ကို ကျွန်မရင်ဆိုင်ရတယ်၊ ရင်က ကျွန်မကိုကူညီချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့အပေါင်းပါတွေ ဝင်မရှုပ်နိုင်အောင် တားဆီးပေးပါရင်”

“စိတ်ချ ဘယ်သူမှ မင်းကို မနှောက်ယှက်နိုင်စေရဘူး”

ယန်ကျင်းက ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်သည်။

မဲ့မဲ့နှင့်ဆုံတွေ့ရသည်မှာ မကြာသေးပါ။

သို့သော်...

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်
လေသည်။

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ဟာလေ့ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“သူကသာ လူတကာကို လိုက်နှောက်ယှက်နေတယ်ဆိုတာ
မှတ်ထားစမ်းပါ”

မဲ့မဲ့က...

“ရှင်က မြေခွေးအိုကြီးကို အကောက်ကြံဖို့ ကြိုးစားနေတာ
ကိုးရှင့်”

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ဟာလေ့သည် လူပုဇနီးမောင်နှံနှင့် ထိုက်
ယန်ဒေသအတွင်းရှိ အမှောင်လောကသားများကို ဖိတ်ခေါ်ကာ
ထိုက်ယန်သို့ရောက်လာမည့် မြေခွေးအိုကြီးအား လုပ်ကြံရန် စီစဉ်ခဲ့
လေသည်။

ထိုကိစ္စမှာ မဲ့မဲ့ကြောင့် ပျက်စီးသွားရသဖြင့် ဟာလေ့က
မဲ့မဲ့အား သုတ်သင်ပစ်ရန် သဲကြီးမဲကြီး ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်လေ
သည်။

ဟာလေ့က....

“ကျုပ်တို့ကိစ္စထဲ မဆိုင်ဘဲဝင်ရှုပ်တာ ကျုပ်သည်းခံနေမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ သတိသာထားပေတော့”

ရိပ်ခနဲ တိုးလာပြီး လက်ဝါးနှစ်ဘက်အသုံးပြုကာ မဲ့မဲ့အား
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားဘဲ ဓားပျော့ကိုဖြုတ်ယူ
ကာ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ယန်ကျင်းက မဲ့မဲ့၏တိုက်ကွက်ကိုကြည့်ကာ...

“မဆိုးဘူး၊ သူ့အတွက် သိပ်ပြီးစိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးလေ”

ဟုတွေးပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝှစ်...ဝှစ်”

လူရိပ်နှစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး ယန်ကျင်းအား တိုက်ခိုက်
လိုက်လေတော့သည်။

ယန်ကျင်း ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရသည်။

တိုက်ခိုက်လာသူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် လူပုနှင့်
အမျိုးသမီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကိုး”

လူပုက...

“မင်းကလည်း ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ကျုပ်တို့ကို နှောင့်ယှက်
ခဲ့တာပဲ”

အမျိုးသမီးက...

“ဒါကြောင့် မင်းသေရလိမ့်မယ်”

နှစ်ယောက်သား အော်ငေါက်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ

သည်။ ယန်ကျင်းလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရလေသည်။

ယန်ကျင်းမှာ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ယခုမှ သိုင်းလောကထဲ
ရောက်လာသူဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သူ၏သိုင်းပညာ မခေကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်လာလေ
သည်။

ကြေးစားတူသတ်သမားများဖြစ်သည့် လူပုတို့ဇနီးမောင်နှံ
ကလက်တွဲ ကိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည့်တိုင်အောင် ရုတ်တရက် အနိုင်
မယူနိုင်ကြချေ။

ယန်ကျင်းကလည်း သူ၏လက်ချက်ကြောင့် သူတပါး
အသက်သေဆုံးသွားမည်ကို မလိုလားပါချေ။

ထို့ကြောင့် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ရင်ဆိုင်နေခြင်းကြောင့်
လူပုဇနီးမောင်နှံကို ရုတ်တရက် အနိုင်မယူနိုင်ဘဲဖြစ်နေတော့သည်။

ယန်ကျင်းသည် လူပုဇနီးမောင်နှံနှင့် ရင်ဆိုင်ရင်း ရုတ်တ
ရက် ထူးခြားသောအသံတစ်ခုက သူ၏နှုတ်တံ တိုးဝင်လာလေသည်။

“လူပုကို လူချင်းဝင်ပူးပြီးတိုက်ပါ။ အမျိုးသမီးကိုတော့
ခြေထောက်အောက်ပိုင်းကို အဓိကထားပြီး တိုက်ခိုက်ရလိမ့်မယ်”

ယန်ကျင်း ရှည်ရှည်လေးလေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ...

“သတိထားပါ”

လူပုထံသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားကာ လူချင်းပူးကပ်ပြီး
ခြေထောက်နှင့် ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

လူပု အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

ယန်ကျင်းက အမျိုးသမီး၏ခြေထောက်ကိုလည်း ဆက်ပြီး
ကန်ကျောက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးလည်း သိုင်းကွက်ပျက်ကာ ဆက်၍တိုက်ခိုက်
ခြင်းမပြုတော့ဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

ယန်ကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“မင်းဗျားဘို့ ဆက်ပြီးမခိုက်မချင်ပါနဲ့ဗျာ၊ အေးအေးဆေး
ဆေး ပြန်သွားကြပါ”

လူပုနှင့် အမျိုးသမီး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

ဟာလွေ၏ပင့်ကူတိုက်သားများနှင့် မိတ်ဆွေ အမှောင်
သောကသားများ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ယန်ကျင်းလည်း မဲ့မဲ့အတွက် စိုးရိမ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်
လေသည်။

ဟာလွေနှင့်မဲ့မဲ့တို့ တိုက်ခိုက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း အဝေးသို့
ရောက်ရှိသွားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ပင့်ကူတိုက်သားများနှင့် ဟာလွေ၏မိတ်ဆွေများလည်း
ဟာလွေက မဲ့မဲ့ကို ဆုံးမနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ကြပုံရသည်။

မဲ့မဲ့ကို အမှုမထားဘဲ ယန်ကျင်းကိုသာ အဓိကထား စိုင်း
ရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ယန်ကျင်း အခက်ကြုံသွား၏။

“တစ်ယောက်..နှစ်ယောက်..”

ရန်သူများကို ရေတွက်ကြည့်လိုက်ရာ သုံးဆယ်ကျော်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“သူတို့ကို နိုင်ရအောင် ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတာတွေ ရှိလာတော့မှာပဲ”

ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော တိုက်ပွဲကို ရှောင်လွှဲ၍ရတော့မည်မဟုတ်ပါချေ။

ယန်ကျင်း စိတ်ပျက်နေစဉ်မှာပင်...

“ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်းကို ကူညီမယ့်လူ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ထူးခြားသောအသံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“သတ်ကြ”

“ယား”

ပင့်ကူဂိုဏ်းသားများနှင့် ဟာလွေ၏မိတ်ဆွေများက ညာသံပေးကာ တိုက်ခိုက်လာကြလေတော့သည်။

* * *

“ငုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

•တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေပြီး စူးရှသောအော်ဟစ်သံများ တခဲနက်ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

ယန်ကျင်းသည် များပြားလှသော ရန်သူများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရလေသည်။

သူ၏လက်ချက်ကြောင့် ရန်သူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လဲကျသွားလေသည်။

ထို့အတူ ယန်ကျင်းလည်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲကား ပြီးဆုံးခြင်းမရှိသေးပါ။

ယန်ကျင်းက မိုက်မဲစွာ တိုက်ခိုက်လာသည့် ရန်သူများနှင့် ဆက်လက် ရင်ဆိုင်နေရလေသည်။

“ငါ့ကို ကူညီမယ့်လူက ဘယ်မှာလဲ”

ဆက်လက် တိုက်ပွဲမဝင်လိုတော့သဖြင့် ကူညီမည့်သူကို မျှော်လင့်လိုက်လေသည်။

ဆက်၍တိုက်ခိုက်လေလေ ရန်သူများ လဲကျသွားသလို ယန်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌လည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ပိုမိုလာ

ကာ သွေးများစီးကျလာသလို ဒဏ်ဒဏ်ဖြစ်လာလေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင်...

၆၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

တောလမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းလှည်းတစ်စီး မောင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

* * *

သခင်မကြီးဝမ်းစုလျှံနှင့် စိန်စိန်တို့ ကူးထက်ဘုံကျောင်းမှ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

တောအုပ်တစ်ခုမှ ဖြတ်သန်းလာစဉ် တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟေး”

စိန်စိန်က မြင်းကိုငေါက်ကာ မြင်းလှည်းကိုရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းစုလျှံက...

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

မြင်းလှည်းပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြူးကြည့်လိုက်၏။

စိန်စိန်က...

“လူတစ်ယောက်ကို လူတစ်စုက ဝိုင်းပြီးတိုက်ခိုက်နေကြပါတယ်”

တယ်”

“တစ်ယောက်နဲ့အများဆိုတော့ ဘယ်တရားပျံ့မလဲ”

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၆၃

ဝမ်းစုလျှံ မြင်းလှည်းပေါ်မှဆင်းပြီးတိုက်ပွဲကို သေသေချာချာ အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်နေ၏။

ယန်ကျင်းသည် ရန်သူများအား အသက်အန္တရာယ် မထိခိုက်စေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားတိုက်ခိုက်နေသော်လည်း ရန်သူများကမူ ယန်ကျင်းကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေကြောင်း ဝမ်းစုလျှံ အကဲခတ်မိသွားလေသည်။

စိန်စိန်အား မေးလိုက်သည်။

“သည်လူတွေဟာ ပင့်ကူဂိုဏ်းကလူတွေ မဟုတ်လား”

စိန်စိန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ဟာလွေရဲ့ မိတ်ဆွေတွေလည်း ပါဝင်နေပါတယ်”

“ပင့်ကူဂိုဏ်းက နာမည်ဆိုးတွင်နေတဲ့ဂိုဏ်းပဲ”

“သူတို့ကို ကျွန်မ ဆုံးမလိုက်ပါ့မယ်”

စိန်စိန်က ရှေ့သို့လှမ်းထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“နေဦး”

ဝမ်းစုလျှံက ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“ပင့်ကူဂိုဏ်းကလူတွေက အဆိပ်ကို အသုံးပြုတတ်ကြတယ်၊ သည်တော့ သတိထားမှဖြစ်မယ်၊ ငါပဲ သူတို့ကို ဆုံးမလိုက်မယ်”

၆၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကောင်းပါပြီ”

စိန်စိန်က နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းစုလျှံက ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက် ပြုလိုက်လေသည်။

“ပင့်ကူဂိုဏ်းက တော်တော် သတ္တိကောင်းတာပဲ”

အသံဆုံးလျှင် တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“အား”

ယန်ကျင်း တစ်ချက်အော်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

ဒဏ်ရာများ ရရှိထားသည့်အပြင် အဆိပ်မိသွားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းစုလျှံက ပင့်ကူဂိုဏ်းသားများအား တိုက်ခိုက်ဆုံးမလိုက်လေတော့သည်။

* * *

မှန်သောစကား

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း...။

ဝမ်းစုလျှံသည် ယန်ကျင်းအား ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကျန်းချူးရီက သိုင်းလောကသို့ ခရီးထွက်သွားပြီး ဖြစ်သည်။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းအား ကျူးကပ်က တာဝန်ယူထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းစုလျှံ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကျူးကပ် ဝမ်းသာသွားတော့သည်။

ဝမ်းစုလျှံက...

“သည်ကောင်လေးအတွက် အခန်းတစ်ခု ပြင်ဆင်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျူးကပ်က ဦးညွှတ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ဝမ်းစုလျှံက စိန်စိန်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ညည်းက သူ့ကို ဆေးကုပေးနိုင်အောင် စီစဉ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိန်စိန်လည်း ထွက်သွားလေသည်။

ဝမ်းစုလျှံက ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၏ ကိစ္စအဝဝကို စီမံခန့်ခွဲ
လိုက်သည်။

နယ်ခြားသိုင်းသမားဂူကျင်းက အချိန်မရွေးရောက်လာနိုင်
သည် မဟုတ်ပါလား။

အားလုံးစီမံဆောင်ရွက်ပြီးမှ ခဏအနားယူလိုက်လေသည်။

* * *

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားပြီဖြစ်သည်။

ကျင်းလောင်ဂိုဏ်း၌ နေ့ဘက်နှင့်မခြားအောင် မီးရောင်
များထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

ဝမ်းစုလျှံသည် ဂိုဏ်းချုပ်ထိုင်သည့် ထိုင်ခုံပေါ်၌ထိုင်ရင်း
ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်တွေးတောနေလေ
သည်။

စိန်စိန်က အနီးသို့ရောက်လာပြီး ဖျော်ရည်တစ်ခွက် ပေး
လိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

ဝမ်းစုလျှံက ဖျော်ရည်သောက်လိုက်သည်။

မွေးပျံပြီး အေးမြသောဖျော်ရည်ကို သောက်လိုက်ရသော်
လည်း ဝမ်းစုလျှံ၏ရင်ထဲ အေးမြသွားနိုင်ခဲ့ပါချေ။

တွေးတောပူပန်စရာ အများအပြားရှိနေသည် မဟုတ်ပါ

၆၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လား။

စိန်စိန်က...

“ကုံးထက်ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဟာမူကျိ ပြောခဲ့တဲ့ စကားက သွေးထွက်အောင် မှန်နေတာပဲ”

ဟု တအံ့တဩ ပြောလေသည်။

ဝမ်းစုလျှံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟာမူကျိဟာ သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ သိဒ္ဓိရှင်ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်နေပြီး အနာဂတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်လာ မယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်တယ်ကွယ့်”

စိန်စိန်က...

“သူက အိပ်မက်ဆိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး...”

ဝမ်းစုလျှံက...

“အတော်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ငါ့အိပ်မက်ကို ဟာမူကျိက အဓိပ္ပါယ်ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့တယ်၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သွေးသံရဲရဲနဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်ဘူး၊ ကံကြမ္မာက စီရင်ထားတာ”

စိန်စိန်က...

“ဆရာတော်ဟာမူကျိကို ဖူးမျှော်ခွင့်မရတာကြာပါပြီ၊ ဒါပေ မယ့် သူက ကျွန်မတို့ဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာ ခဲ့တယ်၊ တိုက်ဆိုင်မှုတွေက တစ်ခုထက်မကတော့ အတော်ကို အံ့ဩစရာ ပါပဲ”

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၆၉

ဝမ်းစုလျှံက...

“ဒါထက် သူ့ကို ဆရာတော်ဟာမူကျိ ပေးလိုက်တဲ့ရေစင်ကို တိုက်ကျွေးပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တိုက်ကျွေးပြီးပါပြီ”

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်”

ဝမ်းစုလျှံ ကျေနပ်ကာ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက် လေသည်။

စိန်စိန်က...

“ကျွန်မ ပြောစရာဟစ်ခု ရှိပါသေးတယ်”

“ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောလေ”

စိန်စိန်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီးမှ ပြောလေသည်။

“ရေစင်တိုက်ကျွေးလိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ရဲ့ဒဏ်ရာတွေ ဟာ သိသိသာသာ ညှိုးသွားတယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ပျောက် ကင်းသွားမယ်လို့တောင် ထင်ရပါတယ်”

ဝမ်းစုလျှံ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆရာတော်ဟာမူကျိရဲ့ သူတော်ရေစင်ပဲကွယ်၊ အစွမ်း ထက်တာ မဆန်းပါဘူး၊ အခု ငါစဉ်းစားနေတာက သည်ကောင်လေး နဲ့ဆုံတွေ့ရတာ အင်မတန်ဆန်းကြယ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခု လိုဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ငါက သူ့ကိုသံယောဇဉ်ဖြစ်စိတယ်၊ ဒါဟာ ရှေးအတိတ်က ရေစက်ပဲဖြစ်မယ်၊ သူ့ကို ငါ့ရဲ့မွေးစားသားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရင် ကောင်းမလားလို့”

စိန်စိန်က...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ တိုင်ပင်ကြည့်သင့်တယ်လို့ အကြံပေးချင်ပါတယ်”

ဝမ်းစုလျှံက...

“မှန်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးကျန်းချူးရဲ့ကို တိုင်ပင်ရမှာပဲ”

နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် ကျူးကပ် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဝမ်းစုလျှံက...

“ကျူးကပ် ကိစ္စရှိလို့လား”

ကျူးကပ် ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ လူထူးဆန်းတစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဦးတည်လာနေတယ်လို့ သတင်းရပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဝမ်းစုလျှံက ဂူကျင်းဟု တီးတိုးရေဖျက်လိုက်၏။

သူမသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ကျူးကပ်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

“အဲသည် လူထူးဆန်းက ကျူးဟောင်ဂိုဏ်းကို ဘယ်တော့ရောက်လာနိုင်မလဲ”

ကျူးကပ်က ထိုကိစ္စကို ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီးဖြစ်လေသည်။

“သည်ကိုရောက်ဖို့ အနည်းဆုံး ဆယ်ရက်လောက် လိုပါဦးမယ် သခင်မကြီး”

ဝမ်းစုလျှံက...

“ဆယ်ရက်ဆိုတော့ အချိန်ရလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ကောင်းပြီ မနက်စိုးလင်းတာနဲ့ မင်းတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီကို ဆက်သွယ်နိုင်အောင် စီစဉ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းရဲ့ လုံခြုံရေးကို အထူးဂရုစိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ဘာပြောစရာ ရှိသေးသလဲ”

ကျူးကပ် ခေါင်းခါသမ်းလိုက်လေသည်။

“မရှိတော့ပါဘူး”

ဝမ်းစုလျှံ လက်ဝှေ့သမ်းပြဲလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် တာဝန်တွေကို မင်းသွားပြီး သမ်းခေါ်ပေးတော့”

ကျူးကပ်လည်း ဦးညွှတ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ကျူးကပ် ထွက်သွားပြီးမှ ဝမ်းစုလျှံက စိန်စိန်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟိုသူငယ်ကို မွေးစားမယ့်အကြောင်း အစ်ကိုကြီးကျန်းချူးရဲ့ကို ပြောစရာမလိုတော့ဘူး”

စိန်စိန်က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဝမ်းစုလျှံက...

“ငါက သူ့ကိုမွေးစားမှာ မဟုတ်တော့လို့ပေါ့ကွယ်”

သူမ အဘယ်ကြောင့် စိတ်သဘောထား ပြောင်းလဲသွားရပါသနည်း။

ယန်ကျင်းကို မွေးစားမည်ဆိုလျှင် ယန်ကျင်းသည် ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

နယ်ခြားသိုင်းသမားဂူကျင်းနှင့်လည်း ပတ်သက်ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ဂူကျင်းက ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဒုက္ခပေးမည်ဆိုလျှင် ယန်ကျင်းလည်း ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ယန်ကျင်းအား အခက်မကြုံရလေအောင် ဝမ်းစုလျှံက သူမ၏သဘောထားကို ပြောင်းလဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဆယ်ရက်လောက် အချိန်ရသေးတော့ သူ့ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ကင်းသွားဖို့ အချိန်လုံလောက်လို့ တော်ပါသေးတယ်၊ သူနေကောင်းသွားတာနဲ့ ထွက်သွားခိုင်းရတော့မယ်”

စိန်စိန် သက်ပြင်းချလိုက်လေတော့သည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့နံနက်...။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၏ မဟာရန်သူတော် ဂူကျင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

နတ်ဒိဗယ်လေးအလား ချောမောလှပသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

အစောင့်များက သတင်းပို့သဖြင့် ကျူးကပ်က ထွက်တွေ့လိုက်လေသည်။

ကျူးကပ် ထွက်သွားချိန်၌ မိန်းကလေး၏အသံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်ပေါ်နေသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ရှင်တို့ လမ်းဖယ်မပေးဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မ တိုက်ခိုက်ပြီး အထဲဝင်သွားရမှာပဲ”

သူမသည် တားဆီးနေသော အစောင့်အကြပ်များကို တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေ၏။

ကျူးကပ်က...

“ခဏနေပါဦးဗျာ၊ မိန်းကလေးက ဘာကိစ္စနဲ့ရောက်လာတာလဲဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြပါဦး”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးက...

“ကျွန်မမိတ်ဆွေ ယန်ကျင်းကို တွေ့ချင်လို့လာခဲ့တာရှင်”

ကျူးကပ် အံ့သြသွားသည်။

၇၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ယန်ကျင်းကို တွေ့ချင်တာကိုး”

ဝမ်းစုလျှံ ကယ်တင်လာသည့် လူငယ်မှာ ယန်ကျင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပြီးဖြစ်သည်။

“မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ယန်ကျင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ၊ ပြောပါဦးဗျာ”

မိန်းကလေးက...

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မနာမည် မဲ့မဲ့လို့ခေါ်တယ်၊ သေသေချာချာမှတ်ထားပါ၊ ယန်ကျင်းက ကျွန်မရဲ့တစ်ဦးကည်းသော မိတ်ဆွေပဲ၊ သူ သည်မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာသိရလို့ ကျွန်မ လိုက်လာတာ”

“ဪ...ယန်ကျင်းရဲ့ မိတ်ဆွေကိုး”

ကျူးကပ် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်သည်။

“ယန်ကျင်းရဲ့ မိတ်ဆွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေပါပဲ၊ ကဲ အထဲကိုကြွပါဗျာ”

လမ်းမယ်ပေးလိုက်ရန် အစောင့်များကို အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ မဲ့မဲ့ ကျေနပ်သွားလေသည်။

“သည်လိုမှပေါ့ရှင်”

သူမသည် ရင်ကော့ပြီး ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း အဆောက်အဦး အတွင်းသို့ ပင်သွားလေတော့သည်။

* * *

သံယောဇဉ်

ကျန်းချူးရီက ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းမရှိသေးပါချေ။

မဟာရန်သူတော်ကြီးဖြစ်သော ဂူကျင်းကလည်း ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသို့ ဦးတည်လာနေပြီဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းစုလျှံက လိုအပ်သည်များကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေလေသည်။

ဂိုဏ်းလုံခြုံရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျူးကပ်က လိုလေသေးမရှိဆောင်ရွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

အဝေးသို့ ရောက်နေသော ဂိုဏ်းချုပ်ကျန်းချူးရီကိုလည်း

၇၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မိတ်ဆွေများမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းစုလျှံက လိုအပ်သည်များကို ဆောင်ရွက်ပြီးလျှင် ယန်ကျင်းနှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံလိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းသည် ပင့်ကူဂိုဏ်း၏လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာများ ရခဲ့သည့်အပြင် အဆိပ်ငွေ့အချို့ကို ရှူရှိုက်မိခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်ယူပြီး ဂရုစိုက်ကုသပေးနိုင်မှ ဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားမည် ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းစုလျှံနှင့်စိန်စိန်တို့က ဂရုစိုက်ခဲ့ကြသည့်အပြင် သူတော်စင်ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဟာမူတို့၏ ရေစင်ကိုလည်း တိုက်ကျွေခဲ့ခြင်းကြောင့် ယန်ကျင်းမှာ အချိန်တိုတိုနှင့် ရောဂါဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားလေတော့သည်။

ဝမ်းစုလျှံက ယန်ကျင်းကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“မင်း နေကောင်းသွားပြီလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်း ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ နေကောင်းသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ ရှေးရေစင်ကြောင့် ငါတို့နှစ်ယောက်ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပြီး မင်းကို ကူညီနိုင်ခဲ့တာပဲ ငါဝမ်းသာလှပါပြီ၊ အဲဒါလောကီတာ မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ပဲ”

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၇၇

ယန်ကျင်း ဦးညွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

ဝမ်းစုလျှံက...

“ငါက မင်းကို သည်မှာပဲ အနားယူခိုင်းချင်ပါတယ်၊ ဝေဒနာတွေ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပျောက်ကင်းသွားမှ ပြန်လွှတ်မလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ သွားသွားရဲ့စေတနာကို နားလည်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဝမ်းစုလျှံက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းမှာလည်း ပြဿနာတစ်ချို့ ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က မင်းကိုလက်ခံထားချင်ပေမယ့် ကြာကြာလက်ခံမထားနိုင်တော့တာကို ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ်”

“ဟာ ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း နေကောင်းသွားပြီမို့ သွားပါတော့မယ်ခင်ဗျာ”

ယန်ကျင်းသည် သူ့အတွက် ဝန်မလေးစေရန် ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

ကျူးကပ် ရောက်လာပြီး ဝမ်းစုလျှံအနီးသို့ကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းစုလျှံ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

ကျူးကပ် နောက်ဆုတ်သွားတော့မှ ဝမ်းစုလျှံက ယန်ကျင်း

၇၈ ❖ ပဏ္ဍာအောင်

ကိုပြောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ကွယ့်”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက်မို့ ယန်ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

ဝမ်းစုလျှံက...

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ မင်းကိုစောင့်နေတယ်”

သူမသည် ကျူးကပ်ဘက်သို့လှည့်ကာ အမိန့်ပေးလိုက်လေ

သည်။

“ကျူးကပ် သူ့ကိုခေါ်သွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျူးကပ်က ယန်ကျင်းကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ယန်ကျင်းလည်း ကျူးကပ်နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့

သည်။

* * *

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၇၉

ယန်ကျင်းသည် ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် မဲ့မဲ့ကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

မဲ့မဲ့က သူ့ကိုမမေ့ဘဲ လိုက်ရှာနေသည် မဟုတ်ပါလား။

မဲ့မဲ့လည်း ယန်ကျင်းကိုမြင်လျှင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ကျွန်မက ရှင့်ကိုမတွေ့လို့ စိတ်ပူနေတာ”

“ကျုပ် ကံကောင်းသွားတယ်”

ယန်ကျင်းက သူ့အား ဝမ်းစုလျှံက ကယ်တင်ခဲ့သည့်အ
ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

တဖန်...

“နေပါဦး၊ မင်းကကော ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

မဲ့မဲ့ကို ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မက ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ဟာလွေ့နဲ့ တိုက်ခိုက်ရင်း အဝေး
ကိုရောက်သွားတာရှင့်”

“သူတို့က အဆိပ်ကိုပါ အသုံးပြုကြတာ အတော့်ကို ရက်
စက်တဲ့လူတွေပဲ”

မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာမှမပူပါနဲ့ရှင်၊ သူတို့ ထပ်ပြီးခိုက်မိတဲ့တော့မှာ မဟုတ်
ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ဟာလွေ့ကို ကျွန်မ ဆုံးမလိုက်ပြီလေ”

၈၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဪ”

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ဟာလွေကို ဆုံးမနိုင်သည်ဆိုလျှင် မဲ့မဲ့၏ သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်မားနေသည်ကို သိရှိနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် ကြောက်ရွံ့ထွက်ပြေးလာသည်ဟု ပြောခဲ့ခြင်း မှာ လူကိုမဟုတ်ဘဲ ပင့်ကူများကြောင့် ဖြစ်သည်မှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်ပေမည်။

မဲ့မဲ့က...

“ဟာလွေသာမကဘူး၊ ဟိုလူပုဇွန်မောင်နှံကိုပါ ကျွန်မ ဆုံးမလိုက်တာ”

ယန်ကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“မင်းရဲ့လက်ချက်နဲ့ သူတို့..”

“မပူပါနဲ့ရှင်၊ သူတို့ရဲ့သိုင်းပညာတွေကို ဖျက်ဆီးလိုက်တာ ပါ”

“ဪ”

ယန်ကျင်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

ဟာလွေတို့လူစုမှာ သိုင်းပညာဆုံးရှုံးသွားကြခြင်းကြောင့် သိုင်းလောက၌ ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်စွမ်း ရှိကြတော့မည် မဟုတ် ပါချေ။

ဟာလွေတို့လူစု သိုင်းလောကကို စွန့်ခွာသွားကြလျှင် အများသူငါ အေးချမ်းစွာ နေနိုင်ကြမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၈၁

“ရှင် နေကောင်းသွားပြီ မဟုတ်လား”

ယန်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နေကောင်းသွားပါပြီ”

“ရှင်မှာ သွားစရာရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျုပ်က..”

မဲ့မဲ့ ခြေဆောင့်လိုက်သည်။

“ရှင် မလိုက်ချင်ရင် နေခဲ့ပေါ့လေ”

သူမက ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။

ယန်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျူးကပ်ကို ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ၊ ဘွားဘွားကိုလည်း နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ပြောပေးပါ”

“ကောင်းပြီ”

ကျူးကပ်က ယန်ကျင်းနှင့်မဲ့မဲ့တို့အား အဆောက်အဦး အပြင်ဘက်သို့တိုင် လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

* * *

အားလုံးသိသူ

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသည် အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ယန်ကျင်းနှင့်မဲ့မဲ့တို့သည် ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းမှ ထွက်လာ ပြီး မကြာမီ လူစည်ကားနေသော မြို့လယ်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြ လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မက ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကို ဆုံးမပြီး ပြန်လာခဲ့တော့ ရှင့်ကို မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ စိတ်ပူပြီးလိုက်ရှာတာ ကျင်းဟောင် ဂိုဏ်းက မြင်းလည်းတစ်စီး ဖြတ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့်”

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၈၃

လိုက်လာခဲ့တာ၊ ရှင့်ကိုလိုက်ရှာတာနဲ့ ကျွန်မ ပင်ပန်းလှပြီ၊ ခိုက် လည်းဆာနေပြီရှင့်”

ယန်ကျင်းသည် ကလေးဆန်လှသည့် မဲ့မဲ့ကိုကြည့်ပြီးပြီး လိုက်မိလေသည်။

“မင်းခိုက်ဆာနေတယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ် ဝယ်ကျွေးပါ မယ်”

“သိပ်ကောင်းတာမေ့ရှင်”

မဲ့မဲ့က စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဦးတည်သွားလိုက်လေ သည်။

ယန်ကျင်း လိုက်သွားပြီးဆိုင်ထဲရောက်လျှင် နှစ်ယောက် သား စားပွဲတစ်လုံး၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ မှာကြားစားသောက် လိုက်ကြလေသည်။

မဲ့မဲ့က အားရပါးရ စားသောက်နေ၍ သူမ အမှန်တကယ် ဆာလောင်နေကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

“ရှင်လည်း စားလေ”

ယန်ကျင်းက ဘာမှမစားသေးဘဲ သူမကို ကြည့်နေသဖြင့် မဲ့မဲ့က ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် စားပါတယ်”

ယန်ကျင်းလည်း စားသောက်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ယန်ကျင်း စားသောက်လိုက်ချိန်မှာပင် မဲ့မဲ့က စားသောက်

၈၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မူကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်တံခါးပေါက်ဆီသို့ကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ရုတ်တရက် ဟိုင်ရာမှထကာ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ပြေးထွက်သွားလေသည်။

သူမ၏အပြုအမူကြောင့် ယန်ကျင်း အံ့သြသွားလေသည်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သူလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ မွဲမွဲနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားရလေတော့သည်။

* * *

ကင်ရဲတိုက် (ပ) ❖ ၈၅

မွဲမွဲသည် ဆိုင်ထဲမှ ဂမူးရှူးထိုး ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“ညီမ...ညီမ”

ယန်ကျင်း ပြေးလိုက်သွား၏။

မွဲမွဲသည် လမ်းဆုံလမ်းခွ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ရပ်

တန့်လိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းက သူမအနီးသို့ ရောက်သွားလေသည်။

“ညီမ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မွဲမွဲက...

“ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“အင်မတန် စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့

ရှင်”

သူမသည် ယန်ကျင်းကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ရှင့်ကို ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းက အသက်ကယ်ခဲ့တာ ဟုတ်

လား”

ဟု မေးလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်တို့ အခုပဲပြန်လာကြတာ၊ မင်းက

လည်း ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကိုရောက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို

လာရှာတာလေ”

မွဲမွဲက...

“ကျွန်မ သိတာပေါ့၊ ရှင်က ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းအပေါ် ဘယ်
လိုသဘောထားလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိချင်တာ”

ယန်ကျင်းက...

“ဒါ စဉ်းစားနေစရာမလိုတဲ့ ကိစ္စပါ၊ အခွင့်ကြိုတာနဲ့ ကျုပ်
က ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ကျေးဇူးဆပ်သွားမှာပါ”

မဲ့မဲ့က...

“ဒါဆိုရင် ရှင့်အတွက် အခွင့်အရေးရပြီ”

“ဟာဖြစ်လို့လဲ”

“လမ်းမှာ ကျွန်မပြောပြမယ်၊ မြန်မြန်လာ”

“မင်း”

ယန်ကျင်းသည် မဲ့မဲ့၏အပြုအမူများကို နားမလည်နိုင်
အောင်ဖြစ်နေသော်လည်း ဘာမှမတတ်သာဘဲ လိုက်သွားရ၏။

အတော်လေးသွားပြီးမှ မဲ့မဲ့က ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသို့ ဦး
တည်သွားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ကျူးကပ်က ဝမ်းစုလျှံကို ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“သူ ထွက်သွားပါပြီ”

ဝမ်းစုလျှံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါက သူ့ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူထွက်

သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ကျူးကပ်က...

“သူဟာ ပင့်ကူဂိုဏ်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ကို
အထင်သေးလို့မရပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ မမြင်ရတဲ့စွမ်းအား
တွေရှိနေတာ သူ့ကို ဆေးကုပေးရင်း ကျုပ်သိခဲ့ရပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး”

ဝမ်းစုလျှံ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ သူ့ဘော်စင်ဆရာတော် ဟာမူကျိရဲ့
ရေစင်ကိုတောင် ဘောက်ခွင့်ရခဲ့တယ်ဆိုတာ ထူးခြားတဲ့ ပါရမီရှင်
လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုတာ ငါနားလည်တာပေါ့”

ကျူးကပ်က...

“သူက ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းအပေါ် ကျရောက်လာမယ့် အန္တ
ရာယ်ကို ကူညီဖြေရှင်းပေးနိုင်စွမ်းရှိမယ်လို့ ကျုပ်ထင်မိပါတယ်”

ဝမ်းစုလျှံက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်သနာကို တို့တာသာ ဖြေရှင်းတာ အ
ကောင်းဆုံးပါပဲ၊ သူ့ဘေးပြီ မဟုတ်လား၊ သွားပါစေတော့ဦး”

ကျူးကပ် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

* * *

သူမ၏လက်ယာဘက်တွင် အသက်(၃၀)ခန့်ရှိသော အမျိုး
သမီးတစ်ယောက် ရပ်လျက်ရှိသည်။

လက်တွင် လူတစ်ရပ်မြင့်သော တောင်ငွေကိုင်းထား၏။

ယင်းတောင်ငွေမှာ မည်းနက်ပြောင်လက်နေ၏။

ဧည့်ခန်းဝဲယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ကိုယ်ခန္ဓာထွား
ကျိုင်းသော လူများသည် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် တန်းစီ၍ရပ်နေကြ
သည်။

သခင်မကြီးဝမ်း၏ လက်ဝဲဘက်တွင် အသက်(၄၀)ခန့်ရှိ
သောလူတစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

သခင်မကြီးဝမ်းက ထိုလူဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျူးကပ်..မင်းသခင်ကြီးရဲ့သတင်း လုံးဝမကြားခဲ့
ဘူးလား”

ကျူးကပ်ဆိုသူက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သတင်းမကြားပေမယ့် အချိန်မီ သူရောက်လာ
လိမ့်မယ်လို့ အားလုံးက မျှော်လင့်ထားပါတယ်”

“သူနဲ့အဆက်အသွယ်ရအောင် စီစဉ်ထားသေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သခင်မကြီး”

သခင်မကြီးဝမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို အချိန်မီ သူရောက်လာမှာ သေချာပါတယ်”

ကျူးကပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စောင့်ကြည့်ပြီး အ
သံတိုးတိုးဖြင့်...

စိန်ခေါ်တဲ့လူ

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေ၏။

သို့သော်...

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းဌာနချုပ်ရှိ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးသည် မီး
ရောင်ဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း အဆောက်အအုံ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
လည်း အနက်ရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်သွားသော အဖွဲ့သားများ လက်
နက်ကိုယ်စီဖြင့် တင်းကြပ်စွာ စောင့်ကြပ်နေကြလေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် သခင်မကြီးဝမ်း
ထိုင်နေ၏။

၉၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“သခင်မကြီး နယ်ခြားဂိုဏ်းကလူတွေဟာ တကယ်လာရဲပါ
မလား”

သခင်မကြီးဝမ်း မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ခြိမ်းခြောက်ရုံ ခြိမ်းခြောက်တာလို့ ထင်ပါတယ်”

သခင်မကြီးဝမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး ကျူးကပ်၊ ရန်သူကို တယ်တွေမှလျှော့
တွက်လို့မရဘူး”

ထိုစဉ်...

စိန်စိန် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

စိန်စိန်သည် ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီပတ်ဆင်လျှက် ဓားတစ်လက်
ကို ကျောတွင်စလွယ်သိုင်း လွယ်ထား၏။

သူမသည် သခင်မကြီးဝမ်းရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီး ဂါရုဗြဲ
လိုက်သည်။

သခင်မကြီးဝမ်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ငါက ကြောက်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ နယ်ခြားဂိုဏ်းက
လူတွေဟာ သာမန်သိုင်းသမားနဲ့မတူဘူး၊ အစောင့်ကို ကြောက်စရာ
ကောင်းတယ်”

စိန်စိန် မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“သခင်မကြီးဝမ်းက သူတို့နဲ့ ဘယ်တုန်းက ရန်ပြုံးရှိခဲ့ဖူး
လို့လဲ”

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၉၁

သခင်မကြီးဝမ်းက မရှိပြုံး ပြုံးကာ...

“ငါတို့ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းဟာ မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူ
ကယ်အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့လို့ တို့ကို မကျေနပ်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှိ
နေတာ မဆန်းဘူးလေ”

စိန်စိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ သဘောပေါက်နားလည်ပါပြီ”

ထိုစဉ်...

စိန်စိန်သည် တစ်စုံတစ်ခု သတိရလာ၏။

“ဒါနဲ့ သခင်မကြီးဝမ်းက ဘာကြောင့် ယန်ကျင်းကိုပြန်လွှတ်
လိုက်တာလဲ၊ အခုလို သခင်ကြီးမရှိတဲ့အခါမှာ သူ့ကို အကူအညီ
ဘောင်းရင် ရှိပြီးစိတ်မချရဘူးလား”

“ငါတို့ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကိစ္စမှာ တခြားလူကို ဝင်မစွက်
စေချင်ဘူး”

ထိုစဉ်...

ရယ်မောသံတစ်သံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံသည် လွန်စွာကျယ်လောင်နေ၏။

ခေါင်မိုးပေါ်မှ အုတ်ကြွပ်များပင် တုန်ခါသွားသည်ဟုပင်
ထင်မှတ်ရလေသည်။

ရယ်မောသံကြောင့် အားလုံးသောလူများမှာ မျက်နှာကွက်
ခနဲပျက်သွားရလေသည်။

၉၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ သခင်မကြီးဝမ်း ခင်ဗျားက သတ္တိတော်
တော် ကောင်းတာပဲ”

အားလုံးသောလူများသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျီးကန်း
တောင်းမှောက် ရှာဖွေကြည့်ကြ၏။

သို့သော်...

အသံရှင်ကို လုံးဝမတွေ့ရချေ။

သခင်မကြီးဝမ်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး..

“ဒီမှာ ရှင်ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါကယ်၊ ပုန်း
လျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်မနေပါနဲ့၊ ကျွန်မနဲ့ရင်ဆိုင် စကားပြောပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံ ဟိန်းထွက်လာပြန်လေသည်။

အတန်ကြာမှ ရယ်မောသံ ရပ်တန့်သွားပြီး ဧည့်ခန်းမထဲသို့
လူတစ်ယောက် လှစ်ခနဲ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူသည် အသက်(၆၀)ကျော်ခန့်ရှိပြီး အရပ်မြင့်ကာ ထွား
ကျိုင်းသောခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။

သူသည် ဖြူဖွေးသော မုတ်ဆိတ်မွေးကို တစ်ချက်သပ်
လိုက်ပြီး သခင်မကြီးဝမ်းအား လက်ညှိုးထိုးကာ....

“ဝမ်းစုလျှံ...မင်းက မသေသေးဘဲကိုး”

ထိုအတိုးအိုက သခင်မကြီးဝမ်း၏အမည်အရင်းကို ထုတ်
ဖော်ခေါ်ဝေါ်လိုက်သဖြင့် စိန်စိန် အံ့သြသွားလေသည်။

သခင်မကြီးဝမ်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၉၃

“ရှင် အခုလိုရောက်လာတာ ဒီအကြောင်းကို သက်သက်မဲ့
မေးဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

အတိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းတော်တယ်၊ အခု ငါလာတဲ့ကိစ္စက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်(၂၀)
လောက်က အကြွေးကိုလာတောင်းတာ၊ အဲဒီတုန်းက မင်းဟာ ငါတို့
ရဲ့နယ်ခြားဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးကို ဖြိုခွဲခဲ့တယ်လေ”

သခင်မကြီးဝမ်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဒီမှာ..ဂူကျင်း ရှင်အကြောင်းကို ကျွန်မ မသိရင်ခက်မယ်”

“ပြောပါ”

“ရှင် ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းကို ဘာကိစ္စနဲ့လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ
သိတယ်”

အတိုးအိုဂူကျင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါအခု ရောက်လာတာဟာ မင်းတို့ရဲ့
ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ပဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သခင်မကြီးဝမ်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ”

ဂူကျင်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ပြန်မေးသည်။

သခင်မကြီးဝမ်းက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး..

“ရှင်သာ တစ်ယောက်တည်း မဆင်မခြင်လာပြီး ကျွန်မတို့
ကို စိန်ခေါ်တာကိုတွေ့မိပြီး ရယ်ချင်လို့”

“တစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး အထင်မသေးပါနဲ့လေ”

အဘိုးအိုသည် ပြောပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် သခင်မကြီးဝမ်း၏ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းအဖွဲ့သားများက သူ့အား ဝင်ရောက်ဟန့်တားလိုက်ကြသည်။

အဘိုးအိုဂူကျင်းက ဝင်ရောက်ဟန့်တားသောလူများကို တိုက်ခိုက်ရှင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဝမ်းစုလျှံ မင်းအားကိုးတဲ့လူတွေဟာ အတော့်ကို အသုံးမကျပါလား”

သခင်မကြီးက စကားမပြောနိုင်ဘဲ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ဂူကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး..

“ဘာလဲ မင်းကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုယှဉ်ပြိုင်မလို့ ဟုတ်လား”

သခင်မကြီးဝမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဧည့်သည်လာလို့ အိမ်ရှင်က ဧည့်ခံရင် ဘယ်တရား ပါ့မလဲ”

သခင်မကြီးသည် ပြောရင်း လက်တစ်ဘက်ဆန့်လိုက်၏။

အနီး၌ရပ်နေသော အမျိုးသမီးက ကိုင်ထားသော တောင်
ငှေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

သခင်မကြီးသည် တောင်ငှေးကို လှမ်းယူပြီး အဘိုးအိုဂူ
ကျင်းထံသို့ လှမ်းသွားလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဂူကျင်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို အရင်ကလို နိုင်မယ်လို့ထင်နေသလား”

သခင်မကြီးက ခဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းက ဘယ်တော့မှ လက်မြှောက်အရှုံးမ
ပေးခဲ့ဘူးဆိုတာ ရှင်သိဖို့ကောင်းတယ်”

“မင်းက အသေခံတိုက်မယ် ဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့ ပြောနေစရာ လိုသေးလား”

“ဒါနဲ့ မင်းယောက်ျားက ဆွတ်မလာသေးပါလား”

သခင်မကြီး ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“သူ ခရီးထွက်သွားလို့ ပြန်မရောက်နိုင်တာကို ဝမ်းနည်းပါ
တယ်ရှင်”

အဘိုးအိုဂူကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ငါ့ကိုနိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီ
တော့ အေးအေးဆေးဆေး အညံ့ခံလိုက်တာကောင်းတယ်”

သခင်မကြီးက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“စကားများနဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သခင်မကြီးက တောင်ငှေးဖြင့် တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုဂူကျင်းသည် အသာအယာ ရှောင်တိမ်းပြီး ပြန်
လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်မျှ တိုက်ခိုက်လိုက်ရုံဖြင့် သခင်မကြီး

၂၉ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မှာနောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။
 “ဒီလောက်ဆို အခြေအနေသိရှိ ကောင်းပြီ”
 အဘိုးအိုဂူကျင်းက သရော်သံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။
 သခင်မကြီးက မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး...
 “ကြည့်ကြသေးဟာပေါ့”
 သခင်မကြီးက တောင်ဌေးကို ဝေ့ယမ်းကာ ထပ်မံတိုက်
 ခိုက်လိုက်သည်။
 ဤတစ်ကြိမ်တွင် သခင်မကြီး၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် ပို၍ပြင်း
 ထန်ပြီး ဆန်းပြားလာ၏။
 သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်မျှ ထပ်မံယှဉ်ပြိုင်မိကြသည်။
 မည်သူကမျှ အသာစီးမရဘဲ လက်ညှိနေ၏။
 ဂူကျင်း အံ့သြစွာဖြင့် သခင်မကြီးအား ကြည့်လိုက်သည်။
 “မင်းရဲ့သိုင်းပညာ အတော့်ကို တိုးတက်နေပါလား”
 သခင်မကြီး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
 “ကျွန်မလည်း သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ပါ။ ဘယ်
 တောမှ သိုင်းပညာကို ရပ်မထားဘူးဆိုတာ ရှင်နားလည်သင့်တယ်”
 “ကောင်းပါတယ်လေ၊ ကဲ ငါ့ရဲ့သိုင်းကွက်ကို ထပ်စမ်းကြည့်
 ပါဦး”
 သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အတွင်းအားကို စုစည်းလိုက်
 သည်။
 တခဏအကြာတွင် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး စိမ်းဖန့်ဖန့်အ

ကဝေရဲတိုက် (၁) ❖ ၉၇

ရောင်တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာသည်။
 သခင်မကြီး ရင်ထိတ်လာသည်။
 ဂူကျင်းသည် ဝရဲမီးသိုင်းခုနစ်ဆင့်အထိ အောင်မြင်နေပြီ
 ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။
 ထိုအချိန်၌ပင် အဘိုးအိုဂူကျင်း စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 “ယား”
 အဘိုးအိုဂူကျင်း၏ လက်ဝါးနှစ်ဘက်သည် သခင်မကြီးထံ
 သို့အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဝင်လာလေသည်။
 သခင်မကြီးက တောင်ဌေးကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ကိုင်၍
 ကန့်လန့်ဖြတ်ဟန့်တားလိုက်သည်။
 “ဝုန်း”
 အဘိုးအိုဂူကျင်း၏ လက်ဝါးနှစ်ဘက်သည် တောင်ဌေးပေါ်
 ရိုက်ချမိသည်။
 သူ့အတွင်းအားများသည် တောင်ဌေးမှတစ်ဆင့် သခင်မကြီး
 လက်နှစ်ဘက်ပေါ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။
 “အား”
 သခင်မကြီးက တောင်ဌေးကိုလွှတ်ချလိုက်ပြီး နောက်သို့
 ခြေသုံးလေးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရလေသည်။
 ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အဘိုးအိုဂူကျင်းအား ကြည့်မိသည်။
 “ဟား...ဟား...ဟား”
 အဘိုးအိုဂူကျင်း အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

၉၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျွန်မ အသေခံမယ်၊ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဘယ်တော့မှ သူများလက်မအပ်ဘူး”

သခင်မကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“မင်းသေသွားရင် ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း ငါ့လက်ထဲ အလိုလို ရောက်မလာဘူးလား”

သခင်မကြီးက အံ့ကိုဟင်းတင်းကြိတ်ပြီး အဘိုးအိုထံ ရုတ်တရက်ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ”

အဘိုးအိုဂူကျင်းက ယင်းသို့ပြောပြီး လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် အားကုန်ထုတ်ရှိက်လိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

သခင်မကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့ လွင့်စဉ်လဲကျသွားသည်။

စိန်စိန်က ကမန်းကတန်း သွားရောက်ဖေးမလိုက်၏။

အဘိုးအိုဂူကျင်းက ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးလာပြီး..

“မင်းသေမှ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းရမယ်ဆိုရင် မင်းကို ငါသတ်ရမှာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် ကျူးကပ်သည် ကမန်းကတန်း ဝင်ရောက်တားလိုက်၏။

“ရပ်လိုက်”

အဘိုးအိုဂူကျင်းက ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၉၉

ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းအသက်မသေချင်ရင် ဖယ်စမ်း”

ကျူးကပ်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သို့သော်...

သူသည် သိုင်းကွက်သုံးကွက်မျှသာ တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။ အဘိုးအို၏လက်ဝါးချက် ထိမှန်သွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

ကျူးကပ်မှာ အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

သခင်မကြီး၏ လက်ျာရံဖြစ်သော အမျိုးသမီးက ရုတ်တရက်ဝင်ရောက်ဟန့်တားလိုက်သည်။

သို့သော်...

သူမသည်လည်း ဂူကျင်း၏တိုက်ကွက်သုံးကွက်ကိုပင် မခံနိုင်ပေ။

အဝေးသို့လွင့်စဉ်ပြီး မြေပေါ်သို့လဲကျသွားပြန်လေသည်။

စိန်စိန်က မားကိုဆွဲထုတ်ပြီး လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“အားရုံး ဝိုင်းတိုက်ကြ”

အခန်းထဲတွင် ရှိနေသောကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းအဖွဲ့သား လေးငါးယောက်ခန့်သည် အဘိုးအိုဂူကျင်းအား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

စိန်စိန်ကမူ သခင်မကြီးအား ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့

၁၀၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုင်စေပြီး ဆေးဝါးများ တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။

သခင်မကြီးသည် အဘိုးအို၏ အတွင်းအားရိုက်ချက်ကြောင့် ပြင်းထန်စွာဒဏ်ရာရနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် စိန်စိန်အားကြည့်လိုက်သည်။

“သခင်ကြီးလည်း အချိန်မီ ရောက်မလာသေးဘူး၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါတို့လူတွေ အတော်များများ ကျဆုံးနိုင်တယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကျူးကပ်သည် လူးလိမ့်၍ထရပ်လိုက်၏။

သူသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိထားသည်။

တိုက်ပွဲအခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ရာ အဖွဲ့သားများ ဒဏ်ရာရသူရပြီး သေဆုံးသူက သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် နောက်ထပ်အဖွဲ့သား ဆယ်ယောက်ခန့် ထပ်မံရောက်ရှိလာလေသည်။

သူတို့သည်အဘိုးအိုဂူကျင်းအား မနိုင်မှန်းသိလျက် အသေခံဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

သခင်မကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရလေသည်။

ရန်သူလက်ချက်ကြောင့် အဖွဲ့သားများ ကျဆုံးနိုင်သည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်မိ၏။ ထို့ကြောင့် လှမ်း၍ဟန့်တားလိုက်သစဉ်။

“ရပ်လိုက်”

သူမ၏အမိန့်သံကြောင့် အဖွဲ့သားများ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

ကဝေရဲတိုက် (၁) ❖ ၁၀၁

“ဟား..ဟား..ဟား”

အဘိုးအိုဂူကျင်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ကဲ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဝမ်းစုလျှံ မင်းအရုံးပေးပြီလား”

သခင်မကြီးသည် မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ငေးကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား၏။

“မင်းကို ငါခဏလေးအချိန်ပေးမယ်၊ သေချာစဉ်းစား၊ အညံ့မခံရင် မင်းတို့အဖွဲ့သားတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှင်းပစ်မယ်”

အဘိုးအိုဂူကျင်းသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လက်တစ်ဘက် မြှောက်လိုက်သည်။

“ငါ တစ်ကနေပြီး သုံးအထိ ရေတွက်မယ်၊ သုံးအထိရေတွက်ပြီးမှ အညံ့မခံဘူးဆိုရင် ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့တော့”

ဂူကျင်းသည် ပြောပြီးသည်နှင့် စတင်ရေတွက်လိုက်၏။

“တစ်”

သခင်မကြီးရင်ထဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားလာရလေ၏။

အနိုင်မခံ အရုံးမပေးစိတ်ဓာတ်ဖြင့် တင်းခံရမည်လော။

သို့ဆိုလျှင် လက်အောက်ငယ်သားများ ဂူကျင်းလက်ချက်ဖြင့် သက်သက်မဲ့သေကြေကြရတော့မည်။

“နှစ်”

သခင်မကြီးမျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာ၏။

တံခါးဝဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

၁၀၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဂူကျင်း မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မင်းယောက်ျားကို မျှော်မနေပါနဲ့၊ သူရောက်လာလည်း အားလုံးသေကုန်တာကိုပဲ တွေ့ရတော့မှာပါ”

ဂူကျင်းသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထပ်မံရေတွက်ပြန်၏။

“သုံး”

ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သခင်မကြီးမှာ ငယ်ထိပ် ပေါ်သို့ စိုးကြိုးပစ်ချခံလိုက်ရသလို အုံးခနဲ ခံစားလိုက်ရလေ၏။

အသိဉာဏ်များ တမဟုတ်ခြင်း လွင့်ပျောက်သွားသလို ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွား၏။

အသိဉာဏ်ကို ပြန်လည်စုစည်းနိုင်သည့်အခါ ဧည့်ခန်းထဲ သို့လူနှစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့ သည်။

* * *

BURMESE
CLASSIC
.com

အကူအညီ

ဓားပျော့မိန်းကလေးနှင့် ယန်ကျင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သခင်မကြီး ဟုံသြလံတံလန်သွား၏။

“ဟင်..ယန်ကျင်း..မင်း..မင်းတို့ပါလား”

ယန်ကျင်းက သခင်မကြီးအား နှစ်သိမ့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်၏။

“သခင်မကြီး နေသာသလိုနေပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် မပူပါ

နဲ့”

ယန်ကျင်းသည် ယင်းသို့ပြောရင်း အတိုးအိုဂူကျင်းအား ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

ဂူကျင်းက သူ့အား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်လိုက်သည်။

၁၀၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ယန်ကျင်းပါ”

“မင်း ဘာကိစ္စနဲ့ ဝင်ရှုပ်တာလဲ”

“ကျုပ်ကို ဝင်မရှုပ်စေချင်ရင် ခင်ဗျား အမြန်ဆုံးပြန်ထွက်
သွားပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဂူကျင်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုထွက်သွားခိုင်းတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း အခုဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတယ်ဆိုတာကိုကော
သိရဲ့လား”

“သိစရာမလိုပါဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဂူကျင်းက တပ်မံရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ မသေချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

ယန်ကျင်း ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မသေနိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားသာ ဒီကထွက်မသွားရင်
ဒုက္ခနဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာ”

“မင်းက ငါ့ကိုယှဉ်ပြိုင်မလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း တစ်ယောက်တည်းလား”

ကဝေရဲတိုက် (၁) ❖ ၁၀၅

“မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မလည်း ပါပါသေးတယ်”

ဓားပျော့မိန်းကလေးက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

ဂူကျင်း အံ့သြစွာဖြင့် သူတို့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေချင်နေကြတာကိုး၊ ငါ
ငါ့မဆိုးခင် မင်းတို့ မြန်မြန်ထွက်သွားကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

ယန်ကျင်း နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်သည်။

“ထွက်သွားရမှာက ခင်ဗျားပါ”

“ရွမ်း”

ဓားပျော့မိန်းကလေးက ခါးဦးပတ်ထားသော ဓားပျော့ကို
ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

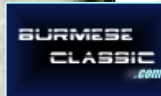
“ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးနေတဲ့လူကို စကားနဲ့ပြောလို့ရမှာ
မဟုတ်ဘူး အစ်ကို”

ဓားပျော့မိန်းကလေးက အသင့်ပြင်ရင်း ယန်ကျင်းကို ပြော
လိုက်သည်။

ဂူကျင်း ရယ်ချင်စိတ်ပေါက်လာပြီး..

“မင်းတို့ စိတ်ကူးမယဉ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ့်အသက်ကို နှမြော
ကြစမ်းပါ”

ဓားပျော့မိန်းကလေး ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ပါ။

၁၀၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ရွှေရောင်များ ဝင်းလက်သွားသည်။

အဘိုးအိုဂူကျင်းနောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ ရှောင်

တိမ်း၏။

အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

ဓားပျော့မိန်းကလေး၏ဓားသည် သိုင်းလောက၌ အလွန်

အသုံးနည်းသော လက်နက်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

တော်ရုံဟန်ရှိ သိုင်းပညာအဆင့်ဖြင့် ထိုသို့သော လက်နက်

မျိုးကို သုံးနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ဂူကျင်း အလွန်အံ့အားသင့်သွားရခြင်း ဖြစ်လေ

သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ဓားပျော့ မိန်းကလေး”

ဂူကျင်း ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“ငါ သိုင်းလောကထဲက ထွက်သွားတာ နှစ်နှစ်ဆယ်တော့မီ

ရှိသွားပြီ။ သိုင်းလောကမှာ မင်းလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သိုင်းပညာ

အဆင့်မြင့်ကုလုပယ်တွေကို ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်”

ဓားပျော့မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“မြင်ဖူးရင် ဒီကနေ အမြန်စောင်းကွက်သွားပေးပါ”

ဂူကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ကဝေရဲဟိုက်(ပ) ❖ ၁၀၇

“ဒီလောက်ပညာလေးနဲ့ မင်းတို့ကို ငါဘယ်မူပျံမလဲ”

ဂူကျင်းသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။

ယန်ကျင်းနှင့်ဓားပျော့ မိန်းကလေးတို့သည် ဂူကျင်း၏ဘယ်
ညာမှနေ၍ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ဂူကျင်းသည် ယန်ကျင်းနှင့် ဓားပျော့မိန်းကလေးတို့အား
အများဆုံးသိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ဖြင့် အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းထား
သည်။

သို့သော်...

သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ခန့် ရောက်လာသောအခါ ဂူကျင်းဒေါ
သ ဟွက်လာကော့၏။

သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ခန့်အထိ ဂူကျင်းနှစ်ယောက်ကို အနိုင်
မရခြင်းသည် သူ့အဖို့ အကြီးအကျယ် အရှက်ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဒေါသကြီးလာကာ တိုက်ကွက်များသည် ပရမ်း
ပတာဖြစ်လာကော့သည်။

သခင်မကြီးသည် အံ့အားတသင့်ဖြစ်လျှက်ရှိသည်။

သူမသည် ယန်ကျင်းကို ရန်သူများကြားမှ ကယ်ထုတ်လာ
ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယန်ကျင်း၏သိုင်းပညာမှာ သာမန်အဆင့်မျှ
သာ ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။

၁၀၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အမှန်မှာ ထိုစဉ်က ယန်ကျင်းသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိနေပြီး များပြားလှသောရန်သူများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသဖြင့် မရှုမလှ ရှုံးနိမ့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို သခင်မကြီး မသိမသာဖြင့် အကဲခတ်မှားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် ဓားပျော့မိန်းကလေး၏ဓားသည် အထူးသဖြင့် ရန်သူအား အကြီးအကျယ် အာရုံထွေပြားစေသည်။

သူမ၏ဓားပျော့သည် ရန်သူအား ကွေ့ပတ်တွန့်လိမ့်၍ တိုက်ခိုက်တတ်သဖြင့် ရန်သူမှာ သတိကြီးစွာဖြင့် ရှောင်တိမ်းနေရသည်။

အဘိုးအိုဂူကျင်းသည် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်လှသော ယန်ကျင်းကို အထင်သေးမိသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ငယ်ရွယ်နုပျိုသော မိန်းကလေးကို လုံးဝအထင်မကြီးမိသည်ကတစ်ကြောင်း အံ့မခန်းသိုင်းပညာရှင်ဂူကျင်းမှာ စိတ်ဓာတ်ထွေပြားကာ အလွယ်တကူအနိုင်မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

* * *

သုံးရက်

တိုက်ပွဲသည် ပို၍ပြင်းထန်လာ၏။

သိုင်းကွက်ပေါင်း တစ်ရာကျော်လာပြီဖြစ်သည်။

ယန်ကျင်းတို့ဘက်မှ အသာစီးမရသလို အဘိုးအိုအနေဖြင့်လည်း အသာစီးမရချေ။

သခင်မကြီးသည် သူတို့၏တိုက်ကွက်ကိုကြည့်ရင်း ပို၍အံ့သြသွား၏။

သို့သော် သူမသည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပီပီ သူတို့တိုက်ခိုက်နေပုံကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဤအတိုင်း အချိန်ကြာရှည်သွားပါက အဘိုးအိုဂူကျင်း အသာစီးရသွားနိုင်သည်ကို အကဲခတ်မိသည်။

၁၁၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထို့ကြောင့် အချိန်မီ ဟန်တားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ရပ်လိုက်”

သခင်မကြီး၏ဟန်တားသံကြောင့် ယန်ကျင်းက နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ပြီး ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ဓားပျောမိန်းကလေးကလည်း ရပ်တန့်လိုက်သည်ကို တွေ့သောအခါ ဂူကျင်းက သူတို့အား တစ်ချက်ပေကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ ကြောက်သွားကြပြီလား”

သခင်မကြီးက ရှေ့သို့ လျှောက်လာသည်။

“သူတို့ကြောက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်အရှက်ကွဲမှာစိုးလို့ ကျွန်မက ရပ်နင်းလိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင့်လို ငရဲမီးသိုင်းခုနစ်ဆင့်အထိ တတ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်က နောက်ပေါက်လူငယ်တစ်ယောက်ကို သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်အထိ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အနိုင်မရတာ သိုင်းလောကသားတွေ ကြားသိသွားရင် ရှင့်မျက်နှာကို ဘယ်လိုထားမလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဂူကျင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွား၏။

သခင်မကြီးက စကားဆက်လိုက်၏။

“ဒါကြောင့် ကျွန်မ အကြံတစ်ခုပြုပါရစေ”

ဂူကျင်းက သခင်မကြီးကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“ကဲ...ပြော”

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၁၁

“အမှန်တော့ ခုက်စွကို ရှင်းရှာက ကျွန်မတို့ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းနဲ့ရှင်နဲ့ ရှင်းရှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်မမိတ်ဆွေပါ။ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ယှဉ်ရင် နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ ရှုံးသည်ဖြစ်စေ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး”

ဂူကျင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် သူတို့က ဘာကြောင့်စင်စွက်ရတာလဲ”

သခင်မကြီးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မစကားကိုလည်း ဆက်ပြီးနားထောင်ပါဦး”

ဂူကျင်း ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

သခင်မကြီးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရှင်နဲ့ပြဿနာဖြစ်တာက ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ဖြစ်တာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီတော့ ရှင်က အချိန်သုံးရက်ပေးပါ။ ကျွန်မခင်ပွန်း ပြန်လာအောင်စောင့်ပါ။ သူ့ရောက်လာမှ ရှင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြေရှင်းမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

အဘိုးအိုဂူကျင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ မင်းအချိန်ဆွဲဖို့ ကြံစည်တာပဲ”

“ရှင် အသက်ကြီးပြီး နားလည်မှုမရှိပါလား”

၁၁၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အဘိုးအို မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

“ငါ့ကို မစော်ကားပါနဲ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ မေးမယ်၊ ရှင် ဒီလူငယ်နှစ်ယောက်ကို သေချာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား”

အဘိုးအို မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့ကို ငါကမနိုင်ဘဲ နေပါ့မလား”

“ရှင်ဟာ ကျွန်မကို သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်နဲ့ အနိုင်ရခဲ့တယ် ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်တဲ့အထိ ဘာကြောင့် အနိုင်မရတာလဲ”

အဘိုးအို ရယ်မောလိုက်သည်။

“ပထမတုန်းကတော့ ငါက သူတို့ကို အထင်သေးပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန် တိုက်ခိုက်ခဲ့တာကိုး၊ နောက်ပိုင်း သိုင်းကွက်တစ်ရာ အထိတိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာလည်း ငါ့ရဲ့ငရဲမီးသိုင်းကို အသုံးမပြုလို့ပါ”

သခင်မကြီးက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်က အသုံးပြုဖို့ အခွင့်မရတာလား၊ တမင် အသုံးမပြုတာလား”

ထိုစကားကြောင့် အဘိုးအိုမျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားလေသည်။

သခင်မကြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

ကဝေရဲတိုက် (၁) ❖ ၁၁၃

“ရှင် ငရဲမီးသိုင်းကို သုံးဖို့အချိန်မရတာ မဟုတ်လား”

အဘိုးအို ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သခင်မကြီးက လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့အကြံကို လက်ခံပါ၊ နောက်သုံးရက် အကြာမှာ ကျွန်မဆီလာပါ၊ တကယ်လို့ ကျွန်မတို့ ရှုံးသွားရင် ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးကို ရှင့်ကို ကျေကျေနပ်နပ် အပ်လိုက်ပါမယ်”

အဘိုးအို အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

နောက်ဆုံး ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ နောက်သုံးရက်အကြာမှာ ငါလာမယ်”

ဟုပြောပြီး ထွက်သွားရန် ချာခနဲလှည့်လိုက်၏။

“ခဏနေဦး”

ဓားပျောမိန်းကလေးက ဟန့်တားလိုက်သဖြင့် အဘိုးအိုက ကျင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

ဓားပျောမိန်းကလေးက ပြုံးပြရင်း..

“တကယ်လို့ ဦးရှုံးသွားရင်ကော”

အဘိုးအို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ နှုတ်ခမ်းမက...

“ငါ့ရှုံးသွားရင် သိုင်းလောကကို ခြေတစ်လှမ်းမှ မချတော့ဘူးလို့ ကတိပေးတယ်”

၁၁၄ ❖ ဝဏ္ဏဒေဝင်

ပြောပြီးနောက် နှာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

အဘိုးအိုဂူကျင်း ထွက်ခွာမှ သခင်မကြီးသည်ဒဏ်ရာရရှိထားသောအဖွဲ့သားများကို ဆေးဝါးကုသပေးရန်နှင့် သေဆုံးခဲ့သော အဖွဲ့သားလေးယောက်အား ကောင်းစွာသင်္ဂြိုဟ်ပေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သခင်မကြီးသည် အားလုံးစီမံပြီးသည့်အခါမှ ယန်ကျင်းတို့အား ပြီးပြန်လိုက်သည်။

“အခုလိုလာပြီး ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ယန်ကျင်းက ပြန်လည်အရိုအသေပြုရင်း...

“သခင်မကြီးက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်၊ ကူညီရမှာ ကျွန်တော့်ဝတ္တရားပါ”

သခင်မကြီးက သူ့အား မျက်မှောင်ကြွတ်၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းကထွက်သွားပြီးမှ ဘာလို့ပြန်လာတာလဲ”

“သခင်မကြီး အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်ကြားလို့ ပြန်လာတာပါ”

ကဝေရ်တိုက်(ပ) ❖ ၁၁၅

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ယန်ကျင်းက ဓားပျော့မိန်းကလေးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူ ပြောပြလို့ပါ”

သခင်မကြီးက ဓားပျော့မိန်းကလေးကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကကော ဘာကြောင့် သိတာလဲ”

“တိုက်ဆိုင်လို့ပါ သခင်မကြီး”

“ဘယ်လို တိုက်ဆိုင်တာလဲ”

“ဒီလိုပါ ကျွန်မမြို့ထဲ ရောက်တဲ့အခါ အဘိုးအိုဂူကျင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ခဲ့ရပါတယ်၊ သူနဲ့ သခင်မကြီးတို့ တစ်ချိန်က ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ သိထားခဲ့တယ်လေ”

“ဒါကြောင့် သူဟာ သခင်မကြီးတို့ဆီလာပြီး ရန်မူလိမ့်မယ်ဆိုတာ တွက်လိုက်မိတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဓားပျော့မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သခင်မကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါတို့လည်း အသက်ကြီးပါပြီ၊ ဒီကိစ္စပြီးပြတ်တာနဲ့ လူငယ်တွေကို ပခုံးပြောင်းတာဝန်ပေးအပ်ပြီး အနားယူတော့မယ်ကွယ်”

“သခင်မကြီးက အသက်သိပ်မကြီးသေးပါဘူး၊ သခင်မကြီးရဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုတွေဟာ လေးစားစရာပါ”

ယန်ကျင်းစကားကြောင့် သခင်မကြီး ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ငါ့ကို ချီးမွမ်းတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”
 “ကဲ သခင်မကြီး ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”
 ဓားပျော့မိန်းကလေးက ပြန်ရန်နှုတ်ဆက်သည်။
 ဤတွင် ယန်ကျင်းကလည်း...
 ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။
 သခင်မကြီးက သူ့အားစိုက်ကြည့်ကာ...
 “မင်း ငါ့ဆီနေခဲ့ပါလား”
 “ကျွန်တော် နောက်မှ လာခဲ့ပါ့မယ်”
 သခင်မကြီး၏မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။
 “ငါ့မှာ ဒဏ်ရာလည်းရထားတယ်၊ အားကိုးစရာဆိုလို့ မင်း
 တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်..”
 သခင်မကြီး ဆက်မပြောဘဲ ရပ်တန့်လိုက်သည်။
 ယန်ကျင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။
 အမှတ်မထင်ပင် သခင်မကြီး၏နောက်မှ လှပသောမျက်
 လုံးတစ်စုံကို မြင်တွေ့သွားသည်။
 စိန်စိန်၏ လှပသောမျက်ဝန်းအစုံပင် ဖြစ်သည်။
 ထိုမျက်ဝန်းအစုံသည် သူ့အား တောင်းပန်သောအကြည့်
 ဖြင့်ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားလာရသည်။
 ထို့ကြောင့် စဉ်းစားခြင်းမပြုနိုင်တော့ဘဲ ဆတ်ခနဲ ခေါင်း

ညိတ်လိုက်သည်။
 လှပသော မျက်ဝန်းအစုံတွင် ဝမ်းသာပီတိအရိပ်အရောင်
 များ ပေါ်လွင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။
 သို့သော် ဓားပျော့မိန်းကလေး၏ မကျေနပ်သောအကြည့်
 ကိုမူ ယန်ကျင်း သတိမပြုမိလိုက်ချေ။
 သခင်မကြီး ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း...
 “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”
 “ဒါဖြင့် ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ”
 ဓားပျော့မိန်းကလေးသည် ယန်ကျင်းကိုပင် မကြည့်တော့
 ဘဲ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။
 ယန်ကျင်း သတိရ၍ လှည့်လိုက်သောအခါ ဓားပျော့မိန်းက
 လေး၏အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

* * *

“ယန်ကျင်းပါ”

ယန်ကျင်းသည် ပြောရင်း ကျန်းချူးရီ၏မျက်နှာကို အကဲ
ခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သခင်မကြီးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြော
ပြမယ်၊ ခု အနားယူလိုက်ပါဦး၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ဂူကျင်းနဲ့ရင်ဆိုင်ရဦး
မယ် မဟုတ်လား”

ကျန်းချူးရီ ခေါင်းညိတ်၍ သခင်မကြီးနှင့်အတူ နောက်
ဘက်အဆောင်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

* * *

မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း

သုံးရက်ဟူသောအချိန်သည် အလွန်အလွန် ကိုကောင်းလှ
သည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့မှာပင် ကျင်းလောင်ဂိုဏ်းချုပ်
ကျန်းချူးရီ ရောက်ရှိလာသည်။

အဖွဲ့ဘေးအားလုံး ဝမ်းသာအားဟက် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

ကျန်းချူးရီလည်း သခင်မကြီး၏ မိတ်ဆက်ဝေးမှုကြောင့်
ယန်ကျင်းကို သတိပြုမိသွားသည်။

ယန်ကျင်းကို စူးစူးကြည့်ရင်း...

“မင်းနာမည်..”

၁၂၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အဘိုးအိုဂူကျင်းနှင့် ချိန်းဆိုထားသောနေ့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးတွင်လည်း မီးများ ထိန်ထိန်လင်းအောင် ထွန်းညှိလိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းမတွင် ကျန်းချူးရီနှင့် သခင်မကြီးတို့ ထိုင်နေ၏။

သူတို့၏လက်ယာဘက်တွင် စိန်စိန်ကထိုင်နေပြီး လက်ဝဲဘက်တွင် ယန်ကျင်း ထိုင်နေ၏။

“ဒေါင်”

အုန်းမောင်းခေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျန်းချူးရီက သခင်မကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဂူကျင်း မလာသေးပါလား”

သူ့စကားသံအဆုံး ရယ်မောသံ တစ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

သခင်မကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ဂူကျင်းရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သူမရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်သောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရသည်။

အကယ်၍ ကျန်းချူးရီသာ ဂူကျင်းအား အနိုင်မရခဲ့လျှင် မိမိတို့နှစ်ပေါင်းများစွာ ပင်ပန်းတကြီး ကြိုးစားတည်ဆောက်ခဲ့သည့်

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၁၂၁

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသည် လုံးဝပျက်စီးသွားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ယင်းကဲ့သို့တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ဂူကျင်း ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျန်းချူးရီက ထရပ်လိုက်ပြီး...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ဒါပေမယ့် ငါကတော့ မင်းကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းမသာပါဘူး”

ဂူကျင်းက မွဲပြုံးပြုံးရင်း ပြန်ပြောသည်။

ကျန်းချူးရီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကို ငါသတ်ရမှာ အားနာလို့ပါ”

ကျန်းချူးရီ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

ကျန်းချူးရီသည် ဝတ်ရုံကို ချွတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဂူကျင်း ထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားလေ၏။

သခင်မကြီးသည် ကျန်းချူးရီကို စိတ်မချသဖြင့် နောက်မှ လိုက်သွား၏။

စိန်စိန်နှင့် ယန်ကျင်းသည် နောက်မှလိုက်သွားကြလေ

သည်။

ဂူကျင်းက သူတို့အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ဘာလဲ မင်းတို့က အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ယှဉ်ပြိုင်မလို့လား”

ဂူကျင်းက ကျန်းချူးရီတို့ကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီး...

“ရပါတယ်၊ အားလုံးလာလည်း ငါမကြောက်ပါဘူး”

ကျန်းချူးရီ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မင်းကို ကောင်းကောင်းဆုံးမလို့ရတယ်”

သခင်မကြီးတို့လူစုသည် နောက်သို့ဆုတ်ကာ ရပ်ကြည့်လောက်ကြသည်။

ဂူကျင်းက လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။

“ကျင်းလောင်ဂိုဏ်းရဲ့ သတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ”

“စကားမချားနဲ့၊ မင်းဟတ်သမျှပညာကို အစွမ်းကုန်ထုတ်လိုက်စမ်း”

သူသည် ပြောပြီး တိုက်ခိုက်ရန်အတွင်းအားများ စုစည်းလိုက်သည်။

ကျန်းချူးရီမှာ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အတွင်းအားစုစည်းပြီးသည်နှင့် ခင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏ကိုက်ခိုက်မှုမှာ အားမာန်ပြင်းထန်လှ၏။

ဂူကျင်းမှာမူ ငရဲမီးသိုင်းကို ပထမအဆင့်မှ ခုတ်ယူအဆင့်အထိ တဖြည်းဖြည်း တိုးမြှင့်၏။

“ဥန်း”

လက်ဝါးချက် ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့သွားသည်။

ဂူကျင်းမှာ နောက်သို့ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရ၏။

ကျန်းချူးရီမှာမူ ကိုယ်ခန္ဓာ အနည်းငယ်ယိမ်းယိုင်သွားသည်မှအပ ခြေလှမ်းလုံးပမရွေပါ။

ကျန်းချူးရီ ခုပြီးပြီးကာ...

“အနှစ်နှစ်ဆယ် မလှကုန်ခဲ့တဲ့ သိုင်းပညာ ဒါပဲလား”

ဂူကျင်းက...

“စောင့်ကြည့်ပါဦးကွာ”

သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ကျန်းချူးရီက လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ကပြည်းဖြည်းချင်းဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဥန်း”

ဂူကျင်း၏ခြေလှမ်း နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။

ကျန်းချူးရီလည်း ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းခန့် ထုတ်သွားရသည်။

“တစ်ခါ ခံနိုင်ရင် ခံပေတော့”

ဂူကျင်းသည် ငရဲမီးသိုင်းကွက်ခုနစ်ဆင့်အထိ တိုးမြှင့်လိုက်ပြန်သည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် စိမ်းဖန့်ဖန့်ဖြစ်ပေါ်နေရာမှ အနည်းငယ်ဖြူဖျော့လာသည်။

၁၂၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်သည်။
ကျန်းချူးရီကလည်း အတွင်းအားကို အစွမ်းကုန်စုစည်းပြီး
ပြန်၍ခုခံလိုက်၏။

ဤတစ်ကြိမ် လက်ဝါးလေးဘက် ထိမိလိုက်သောအခါ
မည်သည့်အသံမျှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိတော့ပါ။

လက်ဝါးများသည် သံလိုက်ပမာ ထိကပ်သွားလေသည်။

အတွင်းအားများ အသုံးပြု၍ ယှဉ်ပြိုင်ကြပြီဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဂူကျင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွား၏။

သခင်မကြီးတို့သည် ရင်တမံမဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူသေကိုယ်သေ ယှဉ်ပြိုင်နေခြင်း
ဖြစ်သည်ကို နားလည်လာကြလေသည်။

မည်သူကမျှ ဝင်ရောက်ကူညီရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို
လည်း နားလည်ထားကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အသက်ရှူသံပင် ကြားရလောက်
အောင် တိတ်ဆိတ်၍နေလေသည်။

* * *

စွန့်ခွဲသူ

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ကျန်းချူးရီ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများစွဲလာ၏။

သူတို့ယှဉ်ပြိုင်မှုသည် နောက်ဆုံးအဆင့်အထိ ရောက်ရှိ
လာပြီဖြစ်သည်။

ကျန်းချူးရီမှာ အရေးနိမ့်နေပြီဖြစ်သည်။

သခင်မကြီး သိရှိသော်လည်း ဝင်ရောက်ကူညီနိုင်စွမ်းမရှိ

ပါချေ။

ကူညီ၍လည်း မဖြစ်ပါ။

ကျန်းချူးရီလည်း ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သိသည်။

၁၂၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မိမိကစ၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်လျှင် တစ်ဘက်မှအတွင်းအား
တိုးဝင်လာပြီး မိမိသာ သေဆုံးသွားရမည်ကို နားလည်သဖြင့် အံ
ကြိတ်တင်းခံနေ၏။

စိန်စိန်သည် အခြေအနေကို အကဲခတ်မိသည်။

ယန်ကျင်းကိုကြည့်လိုက်၏။

သူလည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ယန်ကျင်းက စိန်စိန်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ကူညီရန် တောင်းပန်သောအကြည့်ကို တွေ့သည်။

မတတ်နိုင်ကြောင်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်သည်။

အားလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် လူတစ်
ယောက်သည် ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်ရောက်လာလေ
သည်။

* * *

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၂၇

ထိုသူမှာ ဓားပျော့မိန်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် သခင်မကြီးတို့အား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး
နောက် အတွင်းအားချင်းယှဉ်ပြိုင်နေသော ဝူကျင်းတို့ထံ တည့်
မတ်စွာ လျှောက်သွားလေသည်။

သခင်မကြီး မျက်လုံးအစုံ ပိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွား၏။

ယန်ကျင်းက ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ညီမ..မင်း ဘာသွားလုပ်လို့လဲ”

ဓားပျော့မိန်းကလေးက လှည့်ပင်မကြည့်ချေ။

အတွင်းအားယှဉ်ပြိုင်နေသော လူနှစ်ယောက်ထံသို့ တည့်
မတ်စွာ ဝင်သွားလေသည်။

ဝူကျင်း သူမအား ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ကျန်းချူးရီကလည်း သူမအား မျက်လုံးပြူးကျယ်စွာဖြင့်
ကြည့်မိ၏။

ဓားပျော့မိန်းကလေးက သူတို့အနီးတွင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်
လိုက်ပြီး..

“ကဲ ကျွန်မပြောတာကို သေချာနားထောင်ပါ။ ကျွန်မ
အလယ်ကိုဝင်လိုက်တာနဲ့ ရှင်တို့နှစ်ယောက် အတွင်းအားကို ရပ်လိုက်
ပါ”

ယင်းသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် ဝူကျင်းနှင့်ကျန်းချူးရီတို့သည်
ကုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့သွားကြသည်။

သို့သော် သူတို့သည် မည်သူကမျှ စကားပြောနိုင်စွမ်းမရှိ
ဘဲဖြစ်နေသည်။

“ကဲ အားလုံး သတိထား၊ ကျွန်မ ဝင်တော့မယ်”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သူတို့
နှစ်ယောက်၏ လက်ဝါးကြားသို့ အောက်မှအပေါ်ပင့်တင်လိုက်
သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ပြိုင်တူဆုတ်
လိုက်ကြသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ တစ်သံထွက်ပေါ်လာပြီး ဝူကျင်း
ခန္ဓာကိုယ် နောက်သို့လွင့်စဉ်သွားသည်။

ဓားပျော့မိန်းကလေးမှာမူ နောက်သို့ ဖင်ထိုင်ကျသွားလေ
သည်။

သခင်မကြီးနှင့်စိန်စိန်တို့က ကျန်းချူးရီထံသို့ ပြေးလွှားသွား
ကြသည်။

ယန်ကျင်းကမူ ဓားပျော့မိန်းကလေးထံသို့ ပြေးလွှားသွား
လေသည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရရှိသွားကြ
သော်လည်း ဓားပျော့မိန်းကလေးဝင်ရောက်မျှခံလိုက်သည့်အတွက်
အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားကြလေသည်။

သခင်မကြီးက ကျန်းချူးရီအား ပွေ့ထူရင်း ဝူကျင်းအား
အံ့ကြိတ်၍စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင့်ကိုကျွန်မ ခုချက်ချင်း သတ်လို့ရတယ်”

ပြောရင်း လက်ခုပ်တစ်ချက် တီးလိုက်ရာ အဖွဲ့သားများ
ဝင်ရောက်လာကြသည်။

သခင်မကြီးက ဒဏ်ရာရနေသော ဝူကျင်းကို ညွှန်ပြလိုက်
ပြီး..

“သူ့ကို မြင်းလှည်းတစ်စီးငှားပြီး တင်ပေးလိုက်ပါ”

• အဖွဲ့သားနှစ်ယောက်က ဝူကျင်းအား ပွေ့ထူလိုက်၏။

“ဒီတစ်ခါ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါ သိုင်းလော
ကထဲကို ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလာရင်တော့ ရှင့်ကို ခုလိုသက်ညှာမှာ
မဟုတ်ဘူး”

သခင်မကြီးက ဝူကျင်းကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

အဖွဲ့သားနှစ်ယောက်က ဝူကျင်းအား ပွေ့ချီ၍ ခန်းမဆောင်
ထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

* * *

အနီရောင်လူငယ်

ကန်ရေပြင်က ကြည့်စိမ်းနေ၏။

ရေကန်ထဲ၌ ကြာပန်းများ ပူးပွင့်နေသည်။

လေပြည်လေညှင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသောအခါ ကြာပန်းရနံ့များက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပျံ့လွင့်သွားလေသည်။

ရေကန်ကြီးအနီးတဝိုက်၌ စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များဖုံးလွှမ်းထားပြီးအေးမြနေ၏။

အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ကာ သာယာလှပသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုဖြစ်လေသည်။

လူတစ်ယောက်က သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များကြားမှဖြတ်ကာ ရေကန်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်သွားနေ၏။

ထိုလူ၏ခြေလှမ်းများ ဒယ်ဒယ်ဖြစ်နေသည်။

ရေကန်ကြီးအနီးသို့ရောက်လျှင် မြေပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချကာ ကန်ထဲမှရေကို လက်ခုပ်နှစ်ဘက်ဖြင့် ခပ်ယူကာ အဝမ်းမရသောက်လိုက်လေသည်။

ရေသောက်လိုက်ရ၍ အမောပြေသွားသော်လည်း တခဏအတွင်းမှာပင် သောက်ထားသောရေများ ပြန်အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝေါ့”

သူ အန်ထုတ်လိုက်သောအခါ ရေများသာမက သွေးများပါ ပါလာလေသည်။

အတွင်းဒဏ်ဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာခံစားနေရသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

“ဝေါ့..ဝေါ့”

ထိုလူက သွေးများ ဆက်ကာဆက်ကာ အန်ထုတ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းသွေးဆုတ်ကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုလူကား ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၌ အရေးနိမ့်ပြီး ထွက်လာခဲ့ရသည့် နယ်ခြားသိုင်းသမားဂူကျင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဂူကျင်းက မြေပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချရင်း အသက်ပြင်း

ပြင်းရှူရှိုက်ကာ အမောမြေလိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကျန်းချူးရီကို မြင်
ယောင်လာလေသည်။

ကျန်းချူးရီကြောင့် အရေးနိမ့်ကာ နယ်ခြားဂိုဏ်းပျက်စီးခဲ့
ရသည်။

သူလည်း နယ်ခြားသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ရသည်။

နယ်ခြား၌ ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ကာ သိုင်းပညာနှင့်အတွင်း
အားကို ပြန်လည်လေ့ကျင့်ခဲ့လေသည်။

အဆင့်ခုနစ်ဆင့်ရှိသော ငရဲမီးသိုင်းပညာကို အပြင်းအထန်
လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့်...

နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာသွားပြီးနောက် ဆုံးခန်းတိုင်သည့်
တိုင်အောင် လေ့ကျင့်အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ဂူကျင်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့် သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာခဲ့
လေသည်။

ကျန်းချူးရီနှင့်ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်မည်ဟု
စိတ်ထဲကြိုးဝါးခဲ့သည်။

သို့သော်...

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ကျန်းချူးရီနှင့်လက်
တွေ့ယှဉ်ပြိုင်ပြီးသောအခါ သူ၏မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်များ ပျက်

စီးပြိုကွဲသွားခဲ့ရတော့သည်။

ကျန်းချူးရီအား အနိုင်ရအောင် ပြတ်ပြတ်သားသားယှဉ်
ပြိုင်နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

စပ်စုသော မိန်းကလေး(ဝါ) ဓားပျော့မဲ့မဲ့က ကြားဝင်လာ
သောအခါ အတွင်းဒဏ် ပြင်းစွာရကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရသည် မဟုတ်
ပါလား။

ဂူကျင်း၏ဒေါသများသည် မဲ့မဲ့အပေါ်သို့ စုပြုံရောက်ရှိသွား
လေတော့သည်။

“ခွေးမလေး တစ်နေ့ကျရင် နင့်ကိုငါသက်ပစ်မယ်၊ သတိနဲ့
သာ နေပေတော့”

ဟုကြိုးငါး လိုက်လေသည်။

ဂူကျင်းက ရေကန်ကြီးသနီး၌ သုံးရက်နေထိုင်ခဲ့သည်။

ဟိုသုံးရက်အတွင်း၌ အတွင်းအားဖြင့် အတွင်းဒဏ်ရာသက်
သာလာအောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဝေဒနာ အနည်းငယ်လျော့ပါးသွားပြီး နေသာထိုင်သာ ရှိ
လာသည်နှင့် ရေကန်ကြီးကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်သွားရာ နောက်
တစ်နေ့နံနက်တွင် မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဂူကျင်းက ထိုမြို့ကလေး၌ မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်ယူကာ
နယ်ခြားသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နယ်ခြား၌ ဒုတိယအကြိမ် ဇာတ်မြုပ်နေပြီး သူ၏သိုင်း

၁၃၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ပညာနှင့်အတွင်းအားကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကာ ပို၍တိုးတက်လာ
အောင် လေ့ကျင့်ပြီးနောက် ကျန်းချူးရီနှင့် မကျေပွဲနှစ် ဆုံးဖြတ်
ထားလေသည်။

ဂူကျင်းက မြို့ထဲဝင်လာပြီး မကြာမီ လူသုံးယောက်က သူ့
အားမသိမသာ အကဲခတ်နေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ဂူကျင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

အတွင်းခေါ်ရထားချိန်၌ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

သူသည် ဟစ်ချိန်က သိုင်းလောကသားများအား ကောင်း
ကောင်းကြီး ခုက္ခပေးခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းလောက၌ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုသည်မှာ အလွန်ရှားပါး
သောကိစ္စဖြစ်သည်။

မည်သို့သော လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်ပါစေ အချိန်တန်လျှင် ပေါ်
ပေါက်သွားတတ်သည်ချည်း မဟုတ်ပါလား။

သူက ကျန်းချူးရီအား ဆုံးမဖို့ သိုင်းလောကထဲဆင်းလာ
သည့် သတင်းကိုလည်း သိုင်းလောကသားများ သိရှိနေမည်ဖြစ်
သည့်အပြင် ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၌ သူခဏ်ရာက ပြန်လာရသည့်
သတင်းလည်း သိုင်းလောက၌ ပျံ့နှံ့သွားလောက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ချိန်က သူ၏လုပ်ရပ်များကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ကြ
သောသူများသည် သူအခက်ကြုံနေရချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ
ခုက္ခပေးလာနိုင်ကြပေသည်။

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၃၅

“သည်မြို့ကလေးက ငါမြန်မြန်ထွက်သွားမှပဲ”

ဂူကျင်းလည်း မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ယူရန်ထက် မြို့ထဲမှ အ
မြန်ဆုံးထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဂူကျင်းက ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သို့သော်...

သူ့အား အကဲခတ်နေသူသုံးယောက်ကလည်း လိုက်လာ
ကြပြီး လမ်းကြားလေးတစ်ခုသို့အရောက်တွင် ဂူကျင်း ဟန့်တားခံ
လိုက်ရလေတော့သည်။

“ရပ်လိုက်”

လူသုံးယောက်သည် နောက်က ပြေးလိုက်လာပြီး ဂူကျင်း
အား ကျော်ဖြတ်ကာ ရှေ့မှ လမ်းပိတ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ဂူကျင်း ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။

လမ်းပိတ်ထားသူသုံးယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲကွ”

ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“ခင်ဗျားဟာ နယ်ခြားဂိုဏ်းချုပ်ဂူကျင်း မဟုတ်လား”

ဂူကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်က သူ့အား သိရှိနေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

၁၃၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုလူများ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက်...

“တို့ ကံကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သုံးယောက်သား အချင်းချင်းပြောဆိုကာ ဟားတိုက်ရယ်
မောလိုက်ကြလေသည်။

ဂူကျင်းအား လုံးဝအရေးမစိုက်သည့် သဘောဖြစ်လေ
သည်။

ဂူကျင်း ခံပြင်းသွားသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို နှောက်
ယှက်ချင်တာလဲ၊ လမ်းဖယ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်ကား လုံးဝဂရုမစိုက်ကြချေ။

တစ်ယောက်က...

“နှောက်ယှက်တာက ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျားလား ကျုပ်တို့
လား”

အခြားတစ်ယောက်က...

“ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ သေ
ဆုံးသွားခဲ့တာ ကျုပ်တို့ မေ့သွားမယ်များ ထင်နေသလား”

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၁၃၇

တတိယမြောက်လူက...

“သည်တစ်ခါတော့ ခင်ဗျားအလှည့်ပဲဗျ”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

ဂူကျင်း စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“ကျုပ်ကို မနှောက်ယှက်ဘဲနေရင် ကောင်းမယ်၊ မင်းတို့
ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ် ဘာမှမသိဘူး၊ ဘေးဖယ်လိုက်ပါ
ပျောက်သွားမယ်”

ပြောရင်း ထိုလူသုံးယောက်ကို ရှောင်ကွင်းကာ ရှေ့ဆက်
သွားလိုက်လေသည်။

အလောတကြီး သွားလိုက်သည်ဖြစ်ရာ လူတစ်ယောက်ကို
ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားလေသည်။

ဂူကျင်း ခြေလှမ်းရပ်သွားလေသည်။

သူ ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသူကို ကြည့်လိုက်ရာ လူငယ်
တစ်ဦးဖြစ်နေသည်ကို ပွေ့လိုက်ရလေသည်

အနီရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကာ ယောက်ျား
ပီသစွာ ခန့်သားသောလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

နန်းတွင်းမှ မင်းညီမင်းသားတစ်ပါးနှင့်ပင် တူနေပါတော့
သည်။

ဂူကျင်းသည် ထိုလူငယ်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ခြေဖျား
လက်ဖျားများ အေးစက်သွားလေသည်။

၁၃၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျုပ်...ကျုပ်က မဟော်လို့”

သူ၏စကားမဆုံးမီ လူရွယ်က ချိုသာသောအပြုံး၊ သိမ်မွေ့သောလေသံဖြင့်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်ကို ဝင်တိုက်မိသေးတာမှ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ဒါထက် ဦးကိုကြည့်ရတာ အခက်အခဲအန္တရာယ်ကုန်စုံနဲ့ ကြုံတွေ့နေပုံရတယ်၊ ကျုပ် ဘာများအကူအညီပေးရမလဲဗျာ”

ပူကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စရှေ့ပါဘူး ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ထို့နောက် ရွှေဆက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

သိုင်းသမားသုံးယောက်က ပြေးလိုက်လာပြီး ဟန့်တားလိုက်ကြလေသည်။

“ခင်ဗျား ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ မရတော့ဘူးဗျ”

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ဘယ်နည်းနဲ့ အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောဆိုအော်ငေါက်ရင်း လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ပူကျင်း အကြိတ်လိုက်သည်။

“ငါက မင်းတို့ကို ကြောက်နေရမှာလား”

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၃၉

အနီးဆုံး၌ ရှိနေသူတစ်ယောက်အား လက်ဦးအောင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“သွားစမ်း”

ထိုလူက အသာအယာရှောင်တိမ်းပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ပြန်လည်ကန်ကျောက်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

ပူကျင်း လဲကျသွားတော့သည်။

အနီရောင်ဝတ်ထားသူ၏ ခြေရင်းသို့ လဲကျသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဦးက သိုင်းလညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် အတွင်းခက်ရက်ားတာကြောင့် သိုင်းပညာ အသုံးမပြုနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လားဗျ”

ပူကျင်း အုံ့သြသွား၏။

“မင်းကလည်း သိုင်းလောကသားတစ်ယောက် ဟုတ်လား”

လူရွယ်က အဖြေမပေးဘဲ...

“ဦး ထပါဗျာ”

သူ၏လက်ကိုဆွဲကာ အားယူထိုင်ရန် လက်တစ်ဘက်ကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ပူကျင်းမှာ အဟွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူ ဖြစ်ရကား လူရွယ်

၁၄၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သည် သူ့အား ဒုက္ခပေးမည့်သူမဟုတ်ကြောင်း နားလည်မိပြီး လူရွယ်၏လက်ကို ဆွဲလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ်တာ သေချင်ပြီထင်တယ်”

လူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ပြေးလာပြီး လူရွယ်အားတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လူရွယ်က လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျန်လက်တစ်ဘက်ဆန့်ထုတ်ကာ ထိုလူ ထိုးသွင်းလိုက်သော လက်သီးကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ဝဲဘက်လက်က ဂူကျင်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ယာဘက်လက်က တိုက်ခိုက်လာသည့် သိုင်းသမား၏ယာဘက်လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂူကျင်းနှင့် ရန်သူသိုင်းသမားတို့၏ အလယ်တွင် အနီးရောင်ဝတ်လူရွယ်က ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤတွင် အလွန်ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုထူးခြားချက်ကို ဂူကျင်းရန်ပြုနေသော သိုင်းသမားနှစ်ယောက်သား ကပြိုင်နက်တည်း ခံစားလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သိုင်းသမားသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အတွင်းအားများသည် လက်သီးမှတစ်ဆင့် ဖမ်းဆုပ်ထားသောလူရွယ်၏လက်က

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၁၄၁

စုပ်ယူလိုက်သဖြင့် လူရွယ်၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ စီးဆင်းသွားလေသည်။

ထိုအတွင်းအားများသည် ဝဲဘက်လက်မှတစ်ဆင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဂူကျင်း၏လက်မောင်းတလျှောက် ဆက်လက် စီးဝင်ကာ ဂူကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

လူရွယ်သည် သိုင်းသမားနှင့်ဂူကျင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားမှ နေကာ သိုင်းသမား၏ အတွင်းအားများစုပ်ယူကာ ဂူကျင်းထံသို့ လွှဲပြောင်းပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည့်သဘော ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းသမား၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အတွင်းအားများသည် ဂူကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ စီးဝင်သွားရာ ဂူကျင်းမှာ အတွင်းအားပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့အတူ...

သိုင်းသမားမှာ အတွင်းအားကုန်ခမ်းကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေသွားတော့သည်။

တခဏအကြာတွင် လူရွယ်က ဂူကျင်းနှင့်သိုင်းသမားတို့အားလက်လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

“ဝုန်း”

သိုင်းသမားသည် အားအင်လုံးဝမရှိတော့ဘဲ မြေပေါ်ပုံလျက်သားလဲကျသွားတော့သည်

သိုင်းသမားလဲကျသွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဂူကျင်း

ခန့်ထလာလေတော့သည်။

* * *

ဂူကျင်းသည် ကြုံလိုက်ရသည့် အဖြစ်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

လူရွယ်က သူ့အားကူညီလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းသမား၏အတွင်းအားကို စုပ်ယူကာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ထဲပို့ဆောင်ပေးနိုင်သည်ကို ကြည့်လျှင် လူရွယ်သည် အတွင်းအား ပညာနှင့်ပတ်သက်လျှင် ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိကြောင်း ထင်ရှားနေပါ တော့သည်။

“ညီလေး”

သိုင်းသမားနှစ်ယောက်သည် မြေပေါ်ပုံလျက်သားလဲကျ နေသော သိုင်းသမားထံသို့ ပြေးသွားကာ ဖေးမပွေ့ထူလိုက်လေ သည်။

အတွင်းအား စုပ်ယူခံလိုက်ရသူကား မျက်နှာသွေးရောင် ကင်းမဲ့ကာ လူသေအလောင်း၏မျက်နှာအလား ဖြူဖွေးနေ၏။

ခြေလက်များ ပျော့ခွေကာ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါ တော့သည်။

အဖော်သိုင်းသမားနှစ်ယောက်က ထိုလူအားဖေးမလိုက်

လေသည်။

ထိုလူက အားယူဖွယ်ညစ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“သည်ကောင် လူမဟုတ်ဘူး၊ မကောင်းဆိုးဝါး ကျုပ်ရဲ့အ တွင်းအားတွေ စုပ်ယူသွားပြီ”

ကျန်နှစ်ယောက်သည် အဖော်ဖြစ်သူခံလိုက်ရပုံကို ကြည့် ကာ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားကြလေသည်။

တစ်ယောက်က...

“မင်းက သူ့ကိုကြည့်ထား၊ ဟိုကောင်ကို ငါဆုံးမလိုက်မယ်”

ဟုပြောကာ...

“သေဖို့ပြင်ထား”

လူရွယ်ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လူရွယ်က ဂူကျင်းကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဦးကို နောက်တစ်ကြိမ် အတွင်းအားဖြည့်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ခြေတစ်ဘက်မြှောက်ကာ ဓားကိုငြိပြီး ပြေး ဝင်လာသည့် သိုင်းသမားကို ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

“သေစမ်း”

သိုင်းသမားက ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

လူရွယ်၏ခြေထောက်ကန်ချက်က သိုင်းသမား၏ဓားခုတ် ချက်ထက် ပိုပြီးလျင်မြန်နေပါသည်။

၁၄၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဝစ်”

လူရွယ်၏ခြေထောက်က ဓားသမား၏ရင်ဝနှင့်ထိတွေ့သွားလေသည်။

ဓားသမားသည် ဓားမြှောက်ကာ ခုတ်ချတော့မည့်အသွင်ဖြင့် မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွား၏။

လူရွယ်က မြေပေါ်၌ ခြေတစ်ဘက်ထောက်ကာ ကျန်ခြေတစ်ဘက်၏ ခြေဖဝါးက ဓားသမား၏ရင်ဝ၌ ကော်နှင့်ကပ်ထားသကဲ့သို့ဖြစ်သွား၏။

“သွားစမ်း”

လူရွယ်က အော်ငေါက်ကာ မြေပေါ်ထောက်ထားသည့် ခြေထောက်ကို အားပြုကာ ခြေတစ်ဘောင်ကျိုးတစ်ချက် ခုန်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

လူရွယ်နှင့်ဓားသမားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခြေသုံးလှမ်းစာမျှဝှက်ရင်းရပ်နေသည့်ဘက်သို့ ရွေ့လျားသွားလေသည်။

“ဟာ”

ဝှက်ကျင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

အနီးသို့ ရောက်လာသော ဓားသမားကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကာဆီးကာ တွန်းထုတ်လိုက်၏။

သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဘက်သည် ဓားသမား၏ကျောပြင်နှင့် ထိ

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၁၄၅

တွေ့မိလျှင် ကော်နှင့်ကပ်ထားသကဲ့သို့ပင် ခွာမရအောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဓားသမား၏ရင်ဘတ်၌ လူရွယ်၏ခြေဖဝါးက ဖိကပ်ထားပြီး ဝှက်ကျင်း၏လက်ဝါးနှစ်ဘက်က ဓားသမား၏ကျောပြင်ကို ထိကပ်ထားလိုက်မိလေသည်။

လူရွယ်၏ခြေဖဝါးမှ ထွက်ပေါ်လာသော အင်အားလှိုင်းတစ်ခုက ဓားသမား၏ရင်ဝရှိ အဓိကကျသော သွေးကြောများဆီသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ဓားသမား၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အတွင်းအားများကို ကျောပြင်ရှိသွေးကြောများသို့ စီးဆင်းစေကာ ထိကပ်ထားသော ဝှက်ကျင်း၏လက်ဝါးနှစ်ဘက်မှတစ်ဆင့် ဝှက်ကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ရောက်ရှိသွားစေတော့သည်။

တဏှာအတွင်း လူရွယ်က ခြေထောက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

အတွင်းအား ကုန်ခမ်းသွားသော ဓားသမားမှာ တစ်ကိုယ်လုံးပျော့ရွေကာ မြေပေါ်ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေသည်။

ဝှက်ကျင်းလည်း နောက်ဆုတ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

၁၄၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လူရွယ်သည် အလွန်ထူးဆန်းသည့် အပြုအမူမျိုးဖြင့် သိုင်းသမားနှစ်ယောက်၏ အတွင်းအားများကို ဂူကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်နေသေးသော သိုင်းသမား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

မြေပေါ်လဲကျကာ သတိလစ်နေသည့် အဖော်နှစ်ယောက်ကိုပင် အမှုမထားတော့ချေ။

လမ်းကြားလေးထဲ၌ လူရွယ်နှင့်ဂူကျင်းတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

အတွင်းအားများ ရရှိလိုက်သဖြင့် ဂူကျင်း၏ဝေဒနာများ ပို၍သက်သာသွားသည် ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

လူရွယ်က...

“ဦး နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။

ဂူကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“မဆိုးဘူး၊ မင်းကို ဘယ်လိုကျေးဇူးဟင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

လူရွယ်၏မျက်နှာ ဖျပ်ခနဲ တင်းမာသွားသည်။

“ကျုပ်က ‘မင်း’ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

ကဝေရဲတိုက်(၁) ❖ ၁၄၇

“ကျုပ်က သခင်လေး ‘ရန်ကျားစိန်’..”

လူရွယ်၏စကားကြောင့် ဂူကျင်း ချက်ချင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားလေသည်။

လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ရင်း...

“ကျုပ်က သခင်လေးရဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လူရွယ်(ဝါ) ရန်ကျားစိန်က...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့်ကူညီသလဲဆိုတာ ခင်ဗျား ရိပ်မိသလား”

“ကျုပ်”

“ခင်ဗျားဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားလို့ပေါ့ဗျာ”

“ဟင်”

ဂူကျင်း ရင်ထိတ်ပြီး ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်က...

“သိုင်းလောကထဲ ကျုပ်ရောက်လာတော့ ကျုပ်ကို ကူညီဖို့ လူတစ်ယောက်လိုအပ်တယ်ဆိုတာ သိလိုက်တာပဲ”

ဂူကျင်းက...

၁၄၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျုပ်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းပဲ ပြောခဲ့တာပဲ”

ရန်ကျားစိန်က...

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်အတွက် အလုပ် လုပ်ပေးနိုင်မလား၊ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလားဆိုတာပဲ၊ ပြောပါ”

ဂူကျင်းက...

“ကျုပ်ကို တစ်ခုလုပ်ခွင့်ပေးမယ်၊ အဲသည်အလုပ် အောင် မြင်အောင် သခင်လေးကူညီမယ်ဆိုရင်တော့ သခင်လေး ဘာခိုင်းခိုင်း ကျုပ်လုပ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် ရန်ကျားစိန် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

ဂူကျင်းက...

“ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၏အခက်အခဲ

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော တိုက်ပွဲများပြီးဆုံး သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးရန်ကြိုးစားခဲ့သော နယ်ခြား သိုင်းသမားဂူကျင်းအား ဆုံးမနှိမ်နင်းလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းချုပ် ကျန်းချူးရီလည်း ဒဏ်ရာရရှိသွား လေသည်။

ကျန်းချူးရီနှင့် ဂူကျင်းတို့၏ပြဿနာကို ကူညီဖြေရှင်းပေး ခဲ့သော မွဲမွဲသည်လည်း ဒဏ်ရာရရှိသွားခဲ့လေသည်။

၁၅၁ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သခင်မကြီးဝမ်းစုလျှံနှင့် ယန်ကျင်းတို့ ဗျာများသွားကြရလေတော့သည်။

ဝမ်းစုလျှံသည် ကျူးကပ်ကိုစေလွှတ်ကာ ထိပ်တန်းဆေးဆရာကြီးများကို ပင့်ဖိတ်ခဲ့လေသည်။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၏ အရှိန်အဝါကြောင့် သမားတော်ကြီးများလိုက်လာပြီး ကျန်းချူးရီနှင့် မဲ့မဲ့တို့အား ဆေးကုပေးကြလေသည်။

သမားတော်ကြီးများ၏ ကြိုးစားကုသပေးမှုကြောင့် ကျန်းချူးရီနှင့်မဲ့မဲ့တို့ ခံစားနေရသော ဝေဒနာများ သက်သာကာ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ချေ။

မည်သို့ဆိုစေ။

အတွင်းဒဏ်ရခဲ့သည်ဖြစ်ရကား သိုင်းပညာပြန်လည် အသုံးပြုနိုင်ရန်အနည်းဆုံး သုံးလခန့် အနားယူရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းချူးရီနှင့် ဝမ်းစုလျှံတို့က ယန်ကျင်းနှင့်မဲ့မဲ့တို့အား ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၌ပင် အနားယူနေထိုင်စေလိုကြသည်။

သူတို့က လိုလေသေးမရှိအောင် ဂရုစိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...

မဲ့မဲ့ကား ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၌ ပျော်ပိုက်ခြင်းမရှိပါချေ။

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၅၁

သူမသည် စပ်စုသော မိန်းကလေးဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံရအောင်ပင် သိုင်းလောက ဝန်တလျားသွားကာ ကိုယ်နှင့်ဆိုင်သည့် ဖြစ်စေ မဆိုင်သည့်ဖြစ်စေ သူမစိတ်ထဲ အမြင်မတော်လျှင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လေ့ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၌ သုံးလနေရမည့်အရေးမှာ သူမအတွက် အလွန်ဝန်လေးစရာကောင်းသောကိစ္စ ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိသူပီဒီ...

“ကျွန်မရဲ့ဒဏ်ရာက စိတ်ချရပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ သွားပါတော့မယ် တိုက်ပွဲတွေနဲ့ ဝေးဝေးရှောင်ပြီး အနားယူသွားမှာပါ”

ဟုပြောရာ သူမအား ဟန့်တား၍ရမည်မဟုတ်ကြောင်း ကျန်းချူးရီနှင့်ဝမ်းစုလျှံတို့ ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ နားလည်ထားကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ကျုပ်တို့ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းက မိန်းကလေးအဟုတ် အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်”

“ကျုပ်တို့ ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ကျေးဇူးတင်စကားများနှင့်အတူ ဖိတ်ခေါ်မှုပြုပြီး မဲ့မဲ့ လွက်သွားမည်ဆိုသည်ကို လက်ခံခွင့်ပြုလိုက်ကြလေသည်။

မဲ့မဲ့ ထွက်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ယန်ကျင်းက မည်သို့ရှိမည်နည်း။

ယန်ကျင်းက မဲ့မဲ့ကို စိတ်မချပါ။

၁၅၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မဲ့မဲ့နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရန် ကျန်းချူးရီတို့ထံ၌ ခွင့်တောင်းလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ယန်ကျင်းနှင့်မဲ့မဲ့တို့ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းချူးရီလည်း ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာပြီဖြစ်သည်။

အတွင်းဝန်ရရှိခဲ့ခြင်း၊ အတွင်းအား ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် လောလောဆယ် သိုင်းပညာ အသုံးပြုနိုင်သေးသည်မှအပ လူကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းစုလျှံက ကျန်းချူးရီကို အနီးကပ်ပြုစုနေခြင်းကြောင့် ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၏ကိစ္စအဝဝကို ကျူးကပ်ကပင် တာဝန်ယူထားရလေသည်။

ယန်ကျင်းနှင့်မဲ့မဲ့တို့ ထွက်သွားပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင် ထူးခြားသော သတင်းတစ်ခု ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျူးကပ်က ထိုသတင်းကို ကျန်းချူးရီနှင့် ဝမ်းစုလျှံတို့အား ပြောပြလိုက်လေသည်။

ကျန်းချူးရီနှင့်ဝမ်းစုလျှံတို့သည် ကြားလိုက်ရသောသတင်းကြောင့် ထိတ်လန့်အံ့သြသွားကြလေသည်။

“နိမိတ်ရသေ့ကြီးလိုကျင်းက သိုင်းလောကို ဖျက်ဆီးမယ့်လူ

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၁၅၃

တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့တာကြာပြီ ကျန်မက နယ်ခြားသိုင်းသမားဂူကျင်းပဲ ဖြစ်မယ် ထင်မိတာ”

ဂူကျင်းသည် သိုင်းလောကအား ကောင်းကောင်းကြီး ဂုဏ္ဏပေးခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

ဂူကျင်း။

မြေခွေးအိုကြီး။

ကဝေရဲတိုက်တို့သည် သိုင်းလောကို ဖျက်ဆီးမည့်သူများ ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းသိထားခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

မြေခွေးအိုကြီးက နောက်ပိုင်း၌ အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားများနှင့်ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံမှုကို ရှောင်ရှားလာသဖြင့် သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမည့်သူဟု သတ်မှတ်ထားသည့်အဆင့်မှ လျှော့ကျသွားခဲ့သည်။

ကဝေရဲတိုက်ကလည်း ပျက်စီးသွားသည်။

နယ်ခြားသိုင်းသမားဂူကျင်းတစ်ယောက်ထဲသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

လိုကျင်းရသေ့ကြီး နိမိတ်ဖတ်သည့်အတိုင်း သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမည့်သူမှာ ဂူကျင်းဖြစ်ရမည်ဟု အားလုံး ယုံကြည်ခဲ့ကြသလို ရန်ကြေးရှိခဲ့သည့် ကျန်းချူးရီတို့ဇနီးမောင်နှံကလည်း ယုံကြည်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဂူကျင်းက ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်

၁၅၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရောက်လာပြီးဒုက္ခပေးခဲ့သည်။

ဂူကျင်းကိုယ်တိုင်လည်း ကျင်းဟောင်းဂိုဏ်း၌ ဒုက္ခရောက်ကာ ပြန်ထွက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သို့ပါလျက် လိုကျင်းရသေ့က သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမည့် သူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု ထပ်ပြီးနိမိတ်ဖတ်နေသေးသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ဝမ်းစုလျှံက...

“သိုင်းလောကို ဖျက်ဆီးမယ့်လူဟာ ဂူကျင်းမဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ရသေ့ကြီးလိုကျင်းက နုလို့ထပ်ကာတလဲလဲ နိမိတ်ဖတ်နေတာဖြစ်သေးရှင်”

ကျန်းချူးရီကို မေးလိုက်လေသည်။

ကျန်းချူးရီက...

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဂူကျင်းရဲ့ ငရဲခိုးသိုင်းမညာဟာ ကြောက်စရာပေမယ့် သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တဲ့ပညာမှ မဟုတ်တာ ကျုပ်တို့ ကျင်းဟောင်းဂိုဏ်းကိုတောင် ဖျက်ဆီးနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ညီမ လက်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား”

ဝမ်းစုလျှံက...

“ဒါဖြင့် လိုကျင်းရသေ့က သိုင်းလောကို ဖျက်ဆီးမယ့်လူဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်တာလဲ”

ကျန်းချူးရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၅၅

“ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်၊ သိုင်းလောကမှာ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အခြေအနေတွေကို စောင့်ကြည့်သုံးသပ်ပြီးမှ ပြောနိုင်မယ့် သဘောရှိတယ်”

ဝမ်းစုလျှံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒါဆို သိုင်းလောကမှာ အဖြစ်ဆိုးတွေပေါ်ပေါက်လာဦးမှာပေါ့၊ သည်လိုဖြစ်ပေါ်မလာအောင် ဘယ်သူမှ မဟန့်တားနိုင်ကြလေ့တုန်းလား”

ကျန်းချူးရီက နှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

“သည်လောက်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့လေ၊ သိုင်းလောကို ဖျက်ဆီးဖို့ကြိုးစားလာကြရင် ဘယ်သူကမှ လက်ပိုက်ကြည့်နေကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဝမ်းစုလျှံက...

“လိုကျင်းရသေ့က နိမိတ်ဖတ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူက နိမိတ်ဖတ်ဟုတ်တာလောက်ပဲရှိတာလား၊ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမယ့်လူ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူးလား”

အားမလိုအားမရ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်းချူးရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမရယ် သူတို့ဟာ အကျင့်သီလနဲ့ပြည့်စုံပြီး သမထအားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တော့ သူတို့ရဲ့အာရုံထဲမှာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အတိတ်နိမိတ်တွေကို အဓိပ္ပါယ်ကောက်ပြီး ပြောနိုင်ပေမယ့်

တကယ်တမ်း တိတိကျကျ ပြောနိုင်ဖို့တော့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ”

ဝမ်းစုလျှံက...

“သည်ကိစ္စက အတော်ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စပဲ၊ သည်လိုနိမိတ်တွေ ဖြစ်နိုင်တာ အနာဂတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ဟောပြောနိုင်တာ၊ လိုကျင်းရသေ့နဲ့ကုံးထက်ဘုံကျောင်းက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဟာမူကျိတို့ အထင်ရှားဆုံးပဲ ဒါပေမယ့် သက်သေအထောက်အထားနဲ့ ဖော်ထုတ်ပြောဆိုနိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ မဟုတ်တော့ သူတို့ရဲ့ဟောပြောချက်တွေ မှန်ကန်နေပေမယ့် ကျွန်မတော့ သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုယ့်ကြည်ကိုးစားတာတစ်ခုထဲနဲ့ပဲ နှစ်သိမ့်နေရတာ”

သဘာဝလွန် ထူးဆန်းသောကိစ္စတစ်ခုကို သူမကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး ဆရာတော်ဟာမူကျိကလည်း သူမ၏အဖြစ်အပျက်ကို သိထားသည့်အပြင် ယန်ကျင်းနှင့်ဆုံတွေ့မည့်ကိစ္စကိုပင် ပြောပြကာ သိဒီရေစင်ပေးလိုက်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းချူးရီက...

“ညီမရယ် ကိုယ်လိုက်လို့ မမိနိုင်တဲ့ အတွေးတွေကို ခေါင်းရှုပ်ခံပြီး တွေးမနေပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်လည်း မကြာခင်သက်သာသွားမှာပါ။ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမယ့်လူ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ရင်လည်း ကျုပ်တို့က မိတ်ဆွေတွေနဲ့ လက်တွဲပြီးရင်ဆိုင်လိုက်ကြတာပေါ့”

ဝမ်းစုလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ စိန်စိန်ပြေးလွှား ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျန်းချူးရီ မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“စိန်စိန် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုဆီးကြို မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

စိန်စိန်က ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး နောက်ယှက်နေပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“ဘာ”

ကျန်းချူးရီ ဝမ်းစုလျှံကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဝမ်းစုလျှံက

“ရှင် အနားယူနေလိုက်ပါ၊ ကျွန်မ သွားပြီးမောင်းထုတ်လိုက်ပါ့မယ်၊ စိန်စိန် ညည်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို စောင့်ရှောက်ထားပါ”

ဟု အမိန့်ပေးကာ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

“ညီမ”

ကျန်းချူးရီက ခေါ်လိုက်သော်လည်း ဝမ်းစုလျှံက ရပ်တန့်ခြင်းမပြုဘဲ ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ ပြေးလွှားသွားရာ တခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

* * *

ထိုလူအား ကျူးကပ်နှင့်ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းသားများက
ဟန့်တားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝမ်းစုလျှံ ရောက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ကျူးကပ် ဝမ်းသာ
သွားလေသည်။

“သခင်မကြီးခင်ဗျာ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းကို နောက်ယှက်
မယ့်လူတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်ခင်ဗျာ”

“မင်းတို့ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း”

ဝမ်းစုလျှံက ကျူးကပ်တို့အား နောက်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်ပြီး
ကိုယ်တိုင် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

ဝတ်ရုံနက်ရှင်က...

“ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းက သခင်မကြီးဝမ်းစုလျှံ ဟုတ်လား”

ဝမ်းစုလျှံက...

“ရှင်ကကော ဘယ်သူလဲ ပြောပါဦး”

ဝတ်ရုံနက်ရှင်က...

“ထင်းလှရှမ်းဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် မကြားဖူးသေးဘူး
ဆိုရင်တော့ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်းက မစွဲသေးပါဘူး”

ထင်းလှရှမ်းဆိုသောအမည်ကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားလေ
သည်။

မြောက်ပိုင်းတွင် အဆိပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ထင်ရှားသည့်အ
ဆိပ်ပါရဂူတင်းလှရှမ်းမှာ အလွန်သတင်းကြီးသူဖြစ်လေသည်။

ကွင်းဆက်

ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၏ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ အနက်
ရောင်ဝတ်ရုံကြီး လွှမ်းခြုံထားသူတစ်ဦး ရောက်ရှိနေလေသည်။

အသက် ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး အရိုးပေါ်အရေတင်၊ ခန္ဓာ
ကိုယ်ပိန်ချုံးနေသူ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

ထိုလူသည် လူသန်ကြီးဆယ်ယောက်ထက်ပင် ပို၍သန်မာ
မည့်သဘောရှိနေပါတော့သည်။

ထိုလူကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဝမ်းစုလျှံမျက်နှာပျက်သွား
လေသည်။

၁၆၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဝမ်းစုလျှံက...

“ဪ...ရှင်က အဆိပ်ပါရဂူထင်းလှရှမ်းကိုး၊ ရှင်ဟာ သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

ထင်းလှရှမ်းက...

“ကျုပ်က သိုင်းလောကထဲဆင်းလာဖို့ စိတ်ကူးရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟာလွေသေဆုံးသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြောင့် ဆင်းလာခဲ့ရတာ”

“ဟာလွေ ဆိုတာက..”

“ထိုက်ယန်ဒေသ ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ပေါ့”

ဝမ်းစုလျှံ ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

ထင်းလှရှမ်းက...

“ဟာလွေကို စပ်စုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သတ်ပစ် လိုက်တယ်၊ အဲသည်မိန်းကလေးနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း ပတ်သက်မှုရှိနေတယ်လို့ ကျုပ်သိတားတယ်”

မဲ့မဲ့က ဟာလွေကို အမှိုက်ဇာတ်သိမ်းပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာပြီဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းစုလျှံ မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“နေပါဦး ရှင်က ဟာလွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

ထင်းလှရှမ်းက...

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၁၆၁

“ဟာလွေဟာ ကျုပ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တပည့်ပဲဗျ”

“လက်စသပ်တော့ သည်လိုကိုး”

“မဲ့မဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ၊ ထုတ်ပေးပါ၊ သူ့ကို အကာအကွယ်ပေးထားမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကျင်းဟောင် ဂိုဏ်း မလွယ်ဘူး”

ထင်းလှရှမ်းသည် မဲ့မဲ့အား မဆုံးရဘဲ လက်လျှော့မည့်သူ မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

ဝမ်းစုလျှံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ သည်မှာ မရှိဘူး”

“ခင်ဗျား မလိမ့်နဲ့၊ သူ သည်ကိုရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သတင်းကြားပြီးပြီ”

ဝမ်းစုလျှံက...

“သူ ရောက်လာတာ မှန်တယ်၊ သူက ဂူကျင်းကို ဆုံးမပြီး ပြန်သွားပြီ”

ထင်းလှရှမ်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“နယ်ခြားသိုင်းသမားဂူကျင်း ဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့ရှင်”

“ဂူကျင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှုံးနိမ့်သွားတယ် ဟုတ်လား”

“ရှင် မယုံဘူးဆိုရင် ဂူကျင်းနဲ့တွေ့တဲ့အခါ မေးကြည့်နိုင်ပါ

၁၆၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

တယ်ရှင်”

ထင်းလှရှမ်းက...

“ကျုပ်က မြောက်ပိုင်းမှာပဲ တစ်သက်လုံးနေသွားတော့ မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် သိုင်းလောကရဲ့ သမားတို့ကို မျက်ခြည် ပြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ နယ်ခြားသိုင်းသမားတို့ကလည်း ခင်ဗျားတို့ ကျင်းပောင်ဂိုဏ်း ရန်ငြိုးရန်စရှိဟယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားတာပေါ့ ဗျာ”

ဝမ်းစုလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းသည်ကြောင့် နယ်ခြား ဂိုဏ်းပျက်စီးသွားရတာကို ဂူကျင်းက ဘယ်အခါကျေပျံ့မလှရှင်”

ထင်းလှရှမ်းက...

“ဒါဆိုရင် ဂူကျင်းက ကျင်းပောင်ဂိုဏ်းနဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ လာခဲ့ တာပဲဖြစ်မယ်၊ မဲ့မဲ့ဆိုတဲ့ စပ်စုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

ဝမ်းစုလျှံက...

“မဲ့မဲ့က ကျင်းပောင်ဂိုဏ်းကို သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရောက်လာတယ် ထင်မှတ်ပြီးလာခဲ့ရင်း ကြုံကြုံကြုံသွားတာရှင်”

သူမသည် ထင်းလှရှမ်းအား တိုက်ခိုက်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ် နေသည်။

သို့သော်...

ကျန်းချူးရီ ဒဏ်ရာမှ သက်သာလာကာစဖြစ်၍ တိုက်ပွဲ

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၆၃

များဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို မလိုလားပါချေ။

ထို့အပြင်...

ထင်းလှရှမ်း၏ အဆိပ်ပညာက ကြောက်စရာကောင်းနေ ခြင်းကြောင့် အောင့်အည်းသည်းခံနေရခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ထင်းလှရှမ်းက...

“ဂူကျင်း ဒဏ်ရာရသွားတယ်ဆိုရင် ကျင်းပောင်ဂိုဏ်း လည်း သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းစုလျှံက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျင်းပောင်ဂိုဏ်းချုပ်လည်း ဒဏ်ရာရပြီး အနည်းဆုံး သုံးလလောက် သိုင်းပညာ အသုံးပြုနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ ဘူးရှင်”

ထိုစဉ်...

“ကျုပ်ရဲ့ ဇနီးသည်ပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗျာ”

စကားသံနှင့်အတူ ကျန်းချူးရီ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထင်းလှရှမ်းက ကျန်းချူးရီကို အကဲခတ်လိုက်၏။

ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရကား ကျန်းချူးရီမှ အတွင်းဒဏ်ရန်၍ သိုင်းပညာ အသုံးပြုနိုင်သေးကြောင်း အကဲခတ် မိသွားလေသည်။

ထင်းလှရှမ်းက ဝမ်းစုလျှံကို မေးလိုက်သည်။

“မဲ့မဲ့ကော”

၁၆၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဝမ်းစုလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူလည်း ကျွန်မခင်ပွန်းသည်အတိုင်းပဲ”

ထင်းလှရှမ်း၏မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

“သူက အတွင်းဒဏ်ရာသွားပြီး သိုင်းပညာ အဆုံးမပြုနိုင်
တော့ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဝမ်းစုလျှံက...

“ရှင်က ဒဏ်ရာရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မတိုက်ခိုက်
ချင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဒဏ်ရာရထားတဲ့လူကို တိုက်ခိုက်ပြီး အနိုင်ယူလို့ ဘာအ
ရသာရှိမှာလဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ သူဒဏ်ရာသက်သာလာတဲ့အထိ ရှင်စောင့်
ရမှာပဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မဲ့မဲ့ကို ပြောလိုက်ပါ။ နောက်သုံးလကြာတဲ့
အခါ ကျုပ်ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဝမ်းစုလျှံ၏ တုန်ပြန်စကားသံကိုပင် မစောင့်ဘဲ ချာခနဲ
လှည့်ကာထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျူးကပ်က ဝမ်းစုလျှံကို ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“သခင်မကြီးခင်ဗျား သည်လူနောက်ကို လိုက်သွားပြီး
တိုက်ခိုက်ခွင့်ပြုပါ”

ဝမ်းစုလျှံ လက်မခံချေ။

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၁၆၅

“မင်းလိုက်သွားစရာ မလိုဘူး၊ မင်းတာဝန်က မဲ့မဲ့နောက်ကို
လိုက်သွားပြီး ထင်းလှရှမ်းအကြောင်း ပြောပြဖို့ပဲ”

“ကောင်းပါပြီ သခင်မကြီး”

ကျူးကပ်လည်း ချက်ချင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းစုလျှံက ကျန်းချူးရီဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျန်းချူးရီက...

“ထင်းလှရှမ်းဟာ လူထူးဆန်းတစ်ယောက်ပါ။ သိုင်းပညာ
အရဆိုရင် သူ့ကိုယှဉ်ဖို့ ဝန်လေးကြမ္မာမဟုတ်ပေမယ့် သူ့ရဲ့အဆိပ်
ပညာကိုတော့...”

စကားဆုံးအောင် မပြောဘဲတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထား
လိုက်လေသည်။

ဝမ်းစုလျှံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူ့ရဲ့အဆိပ်ပညာက သည်လောက်တောင်ပဲလား”

ကျန်းချူးရီက...

“ကျုပ်ပြောတာထက်တောင် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းပါ
သေးတယ်”

ဝမ်းစုလျှံ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ဆရာသမား

နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခု
လုံး သာယာလှပနေ၏။

တောလမ်းကလေးအတိုင်း လူနှစ်ယောက်က လျှောက်လှမ်း
လာကြသည်။

ယန်ကျင်းနှင့် မဲ့မဲ့တို့ ဖြစ်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ပတ်ဝန်းကျင်သဘာဝ အလှအပများကို
ငေးမောကြည့်ရှုရင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့...

ယန်ကျင်းသည် မဲ့မဲ့အား ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၌ပင် အနားယူ
စေလိုသည့်ဆန္ဒရှိလေသည်။

ကပေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၆၇

သို့သော် မဲ့မဲ့က ကျင်းဟောင်ဂိုဏ်း၌ မနေလိုခြင်းကြောင့်
ယန်ကျင်းလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ထွက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

မဲ့မဲ့ ဘယ်ရပ်ဘယ်ဝယ် သွားမည်ကို သူမသိပါ။

မဲ့မဲ့နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေ
တော့သည်။

သူက...

“မင်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မ ဘယ်ကိုသွားသွားပေါ့၊ ရှင် မလိုက်ချင်ရင် နေခဲ့ပေါ့
ရှင်”

သို့ဖြင့် ယန်ကျင်း ဘာမှတတ်မမေးဝံ့အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေ
တော့သည်။

နှစ်ယောက်သား တောလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာ
ကြရင်း သာယာလှပနေသော တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုအနီးသို့
ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

မဲ့မဲ့က တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်းလည်း လိုက်သွားသည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ယန်ကျင်းမှာ ပူပင်
သောကများကို မေ့ပျောက်လွှားတော့သည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှကြည့်လျှင် အရပ်လေးမျက်နှာမှာ

၁၆၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သာယာလှပနေပြီး အိပ်မက်တိုင်းပြည်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားသကဲ့သို့ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ကျင်းသည် သဘာဝပန်းချီကားကို ငေးမောကြည့်နေမိလေတော့သည်။

အချိန် မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ။

“ရှင်က ရဲတိုက်ကြီးကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

မဲ့မဲ့၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာမှ သတိဝင်လာလေတော့သည်။

မဲ့မဲ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

မဲ့မဲ့က...

“ဟိုရဲတိုက်ကြီးကို မတွေ့ဘူးလားလို့ မေးတာလေ”

“ရဲတိုက်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ”

မဲ့မဲ့က တစ်နေရာဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်း ဂရုပြုကြည့်လိုက်တော့မှ တောင်ကုန်းတောင်တန်းများ၊ သစ်ပင်များကြား၌ အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခု၏ အသွင်သဏ္ဌာန် ရေးရေးထင်ဟပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၁၆၉

ယန်ကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“အဲဒါ ရဲတိုက် ဟုတ်လား” •

“ဟုတ်တယ် ကဝေရဲတိုက်ပေါ့”

“ဟာ”

ယန်ကျင်း လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“ကဝေရဲတိုက်ဟာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးဝိညာဉ်တွေ ခိုအောင်းနေတဲ့နေရာလို့ ကျုပ်ကြားဖူးတယ်”

မဲ့မဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူတိုင်း အသည်လိုပြောနေကြတာပဲ”

ယန်ကျင်းက...

“မင်းက ကဝေရဲတိုက်ကို သွားမလို့လား”

မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ မသွားပါဘူး”

ထိုစကားကြားလျှင် ယန်ကျင်း ကြိတ်ပြီးသက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။ မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မက သည်တောင်ကုန်းလေးရဲ့တောင်ဘက်ကို သွားမှာပါ”

၁၇၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ပြောပြောဆိုဆို တောင်ကုန်းအောက်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။ ယန်ကျင်းလည်း ကပ္ပာကယာ လိုက်သွားရလေသည်။

မဲ့မဲ့က တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ကွေ့ပတ်သွားလိုက်ရာ ကဝေရဲတိုက်ကည်ရှိနေသော နေရာနှင့် တဖြည်းဖြည်း ပေးသွားတော့သည်။

ယန်ကျင်းသည် ရှေ့မှ တစိုက်မတ်မတ် သွားနေသော မဲ့မဲ့ကိုကြည့်ရင်း...

“သူ ဘယ်သွားမလို့ပါလိမ့်”

ဟု တွေးလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော တူးဆန်းသောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“သူ့ဆရာဆီကို သွားမှာ၊ မင်း လိုက်မသွားသင့်ဘူး”

မဲ့မဲ့က ရေ့ဘက်လှမ်းသွားရာ ရပ်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့သော ယန်ကျင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း ပေးသွားလေတော့သည်။

“ဘာကြောင့် လိုက်သွားသင့်တာလဲ”

ယန်ကျင်း နားမလည်နိုင်ဘဲ ရေ့တော်လိုက်၏။

ထူးဆန်းသောအသံက အဖြေပေးလေသည်။

“မင်းက အိပ်မက်တောင်စာနီးကို သွားရမှာလေ”

ယန်ကျင်း ဟာမှမစဉ်းစားဘဲ နေလိုက်တော့သည်။

ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာသို့ ရောက်သွားတော့မှ မဲ့မဲ့သည်

ကဝေရဲတိုက်(၁) ❖ ၁၇၁

ယန်ကျင်း လိုက်မလာဘဲ နေရစ်ခဲ့ကြောင်း သတိပြုမိသွားလေသည်။

သူမသည် ယန်ကျင်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး အော်ပြောလိုက်၏။

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ယန်ကျင်း မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ကျုပ် လာနေပါပြီ”

ဟုပြောကာ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မဆရာဆီကို ရောက်တော့မယ်၊ သိပ်မဝေးတော့ဘူးရှင်း”

ဟုပြောကာ ယန်ကျင်းကို ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ယန်ကျင်းလည်း လိုက်သွားရာ အလွန်အရိပ်ကောင်းသော ဝါးတောတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ဝါးတောထဲ၌ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေပါသည်။

မဲ့မဲ့က...

“ဆရာ”

ဟု ဝမ်းသာအားရခေါ်ကာ ပြေးသွားလေသည်။

ယန်ကျင်းလည်း မလိုက်ချင်လိုက်ချင်ဖြင့် လိုက်သွားရမလေတော့သည်။

* * *

ရှေးဟောင်းပုံပြင်

မဲ့မဲ့နှင့်ယန်ကျင်းတို့သည် ဝါးတောထဲမှ အိမ်ကလေးရှေ့သို့
ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

“ဆရာ”

မဲ့မဲ့က အသံပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မဲ့မဲ့ ရောက်လာပါပြီဆရာ”

တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်၌ သူမ၏အသံ ကျယ်လောင်
စွာထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် အိမ်ကလေးထဲမှ သီလရှင်ကြီးတစ်ပါး
ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မဲ့မဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

မဲ့မဲ့က ခူးထောက်ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

သီလရှင်က ယန်ကျင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက အဖော်တစ်ယောက် ခေါ်လာတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ကဲ..လာ..လာ..အထဲဝင်ကြ”

သီလရှင်က ယန်ကျင်းတို့အား အိမ်ထဲခေါ်ဆောင်သွားလေ

သည်။

မဲ့မဲ့နှင့်ယန်ကျင်းတို့လည်း လိုက်ပါသွားကြ၏။

အိမ်ထဲရောက်လျှင် သီလရှင်က နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက်

သည်။

တဖန်...

“မဲ့မဲ့..မင်း တစ်ခုခုဖြစ်လာတာလား”

ဟု မေးလေသည်။

မဲ့မဲ့က..

“ကျွန်မ နယ်ခြားသိုင်းသမားပူကျင်းနဲ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလို့ပါ

ဆရာ”

“မင်း တော်တော် မိုက်မဲတာပဲ၊ သူက မင်းရဲ့ပြိုင်ဘက်မှ

မဟုတ်တာ”

၁၇၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျွန်မက လူတစ်ယောက်ကိုကူညီရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ
ဂူကျင်းနဲ့ရင်ဆိုင်မိတာပါ”

သီလရှင်ကြီးက...

“ထားပါတော့ ငါ့ခိုင်းလိုက်တဲ့ကိစ္စကိုကော မင်းဆောင်ရွက်
ပြီးပြီလား”

“ကျွန်မ စုံစမ်းနေတုန်းပါပဲ ဆရာ”

ယန်ကျင်းသည် မဲ့မဲ့နှင့်သီလရှင်ကြီးတို့အား ငေးမောကြည့်
နေမိလေသည်။

သီလရှင်ကြီးသည် သိုင်းလောကနှင့်ပတ်သက်နေသူတစ်
ယောက်ဟုလည်း တစ်စထက်တစ်စ နားလည်သဘောပေါက်လာ
လေသည်။

သီလရှင်ကြီးက...

“မိစ္ဆာတွေကို နှိမ်နင်းနိုင်တဲ့ ‘ငရဲစာခါးသော့စား’ကိုတွေ့
အောင်မရှာနိုင်ရင် သိုင်းလောကအပေါ် ကျရောက်လာမယ့်
အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မ ကြိုးစားပါ့မယ် ဆရာ”

မဲ့မဲ့ ကတိပြုနေ၏။

သီလရှင်ကြီးက...

“အင်း...မင်းတို့ ခရီးဝေးကလာခဲ့ကြတယ်ဆိုတော့ ပင်ပန်း
နေလိမ့်မယ်၊ အနားယူလိုက်ကြဦး၊ နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၇၅

စကားပြောကြတာပေါ့၊ မဲ့မဲ့ မင်းခေါ်လာတဲ့ညှို့သည်အတွက် အစ
စအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် မင်းပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သီလရှင်ကြီးသည် လိုအပ်သည်များကို မှာကြားပြီးနောက်
အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားတော့သည်။

ထိုအခါမှ ယန်ကျင်းက မကျေမနပ် ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းရဲ့ဆရာ သဘောကျမှာ မဟုတ်တာကို သိလျက်နဲ့
မင်းက ကျုပ်ကိုခေါ်လာတာပဲ”

မဲ့မဲ့က...

“ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ကျွန်မကိုကူညီနိုင်မယ်ဆိုတာ နားလည်
ထားလို့ပါရှင်”

“ကျုပ် ကူညီနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ်က ဘယ်လိုကူညီနိုင်မှာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ကျွန်မက ငရဲစာခါးသော့စားကို ရှာဖွေတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ
ကို ကူညီမယ့်လူတစ်ယောက် လိုအပ်နေတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို
ယုံကြည်စိတ်ချလို့ အကူအညီတောင်းမလို့”

ယန်ကျင်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

မဲ့မဲ့က...

၁၇၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျွန်မ ရှင်းပြပါမယ်ရှင်”

ယန်ကျင်းက သူမအား အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“သိုင်းလောကသားတွေ့ ရှေးပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို ပြောဆိုနေကြတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက တကယ့်ကို ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာပေါ့ရှင်”

ဟု အစချီကာ ကဝေရဲတိုက်အကြောင်း ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ကဝေရဲတိုက်...။

ကဝေရဲတိုက်ကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သူမှာ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံး ဖြစ်လသည်။

မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးသည် စာပေပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီး ရှေးအက္ခရာစာပေကိုလည်း ကောင်းစွာကျွမ်းကျင်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

စွမ်းဖုံးသည် တစ်နေ့တွင် ရှေးဟောင်းသင်္ချိုင်းဂူကြီးတစ်ခုကိုတူးဖော်ရင်း အလွန်ထူးဆန်းသော ကြေးပုရပိုက်များကို ရရှိခဲ့လေသည်။

ထိုပုရပိုက်များပေါ်၌ သဘာဝတရား၏လျှို့ဝှက်ချက်များ ရေးသားဖော်ပြထားလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ဝိညာဉ်ထွက်သွား၍ ထိုဝိညာဉ်မှ မိမိအလိုရှိသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် နည်းလမ်းများ၊ အစွမ်းအမျိုးမျိုးရှိသောဂါထာမန္တရာများကို စီရင်ပြုစုထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၇၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

စွမ်းဖုံးသည် အလွန်ဉာဏ်ကောင်းပြီး ပါရမီဓာတ်ခံရှိသူဖြစ်
ရကား ကြေးပုရပိုက်များမှ ပညာရပ်များကို လေ့လာတတ်မြောက်
ပြီး လက်တွေ့အသုံးချနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

စွမ်းဖုံးမှာ သာမန်လူတစ်ယောက်အဆင့်ထက် ကျော်လွန်
ကာ စေလိုရာစေနိုင်သည့် သိဒ္ဓိရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလေတော့
သည်။

သို့သော်...

သူရဲရဲထားသော သိဒ္ဓိစွမ်းအားများသည် အောက်လမ်း
မိစ္ဆာစွမ်းအားများသာဖြစ်ကြောင်း စွမ်းဖုံး ဆင်ခြင်မိခဲ့သည်။

သူ၏အကျင့်စရိုက်နှင့် အာရုံစိစားမှုအပေါင်းက ခကောင်း
သည့်ဘက်သို့ ဦးတည်နေကြောင်းလည်း နားလည်ခဲ့သည်။

ပညာရှိသူပီပီ စွမ်းဖုံးက မိစ္ဆာစွမ်းအားများကို ချေဖျက်ပစ်
နိုင်မည့် နည်းလမ်းများ ရှာဖွေကာ အစီအရင်တစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့လေ
သည်။

အောက်လမ်းမိစ္ဆာ အတတ်ပညာအမျိုးမျိုး တတ်မြောက်
ထားသူအား အဆုံးစီရင်နိုင်မည့် ဓားတစ်လက်ကို စီရင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

ထိုဓားသည် ပုံသဏ္ဌာန်ထူးခြားကာ သော့တစ်ချောင်းနှင့်
တူလေသည်။

မှော်ဝင်မိစ္ဆာစွမ်းအားသိဒ္ဓိရရှိထားသူအား ထိုဓားဖြင့်စီရင်

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၇၉

ကာ ငရဲသို့ပို့ဆောင်မည်ဖြစ်ရာ 'ငရဲတံခါးသော့ဓား'ဟု အမည်ပေးခဲ့
လေသည်။

မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးသည် ရှေးပဟောင်းကြေးပုရပိုက်များ၌
စီရင်ထားသော 'မှော်ဝင်မိစ္ဆာစွမ်းအားသိဒ္ဓိ' အစွမ်းကို ဖော်ထုတ်ရယူ
နိုင်ခဲ့သလို ထိုစွမ်းအားသိဒ္ဓိကို တားဆီးနိုင်မည့် 'ငရဲတံခါးသော့ဓား'
ကိုလည်း စီရင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင်...

ကဝေရဲတိုက်ကို ထူထောင်ကာ သိုင်းလောကကို ဖိနပ်ဖိနပ်
တုန်ခွဲစေတော့သည်။

* * *

မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံး၏ ကဝေရဲတိုက်သည် သိုင်းလောကတစ်
ခုလုံး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ရသည့် ရဲတိုက်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

၁၈၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

စွမ်းဖုံးသည် ရရှိထားသော သိဒ္ဓိစွမ်းအားများကြောင့်
စိတ်နေသဘောထား ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ ဖြစ်လာသည်။

သိုင်းလောကသား မဆိုထားနှင့် သူ၏လက်ရုံးတပည့်များ
ကိုပင် မထင်လျှင်မထင်သလို သတ်ပစ်တတ်သူ ဖြစ်လာသည်။

အားလုံးက ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့လာကြတော့
သည်။

တစ်နေ့...

သိုင်းလောကသားများသည် ကဝေရဲတိုက်ကို လက်မခံနိုင်
တော့ဘဲ စုပေါင်းတိုက်ခိုက် ချေမှုန်းခဲ့ကြလေတော့သည်။

ကဝေရဲတိုက်သို့ လာခဲ့ကြသော အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ
သိုင်းသမားများ အလွန်ပင် အထိနာခဲ့လေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ ဂူတန်၊ ခုံတုံဂိုဏ်း
မှရသေ့များက အစီအရင်များ ပြုလုပ်၍လည်းကောင်း၊ ကျမ်းစာများ
ရွတ်ဆို၍လည်းကောင်း၊ လူနှင့်မိစ္ဆာတိုက်ပွဲတွင် သိုင်းလောကသား
များဘက်မှ အရေးလွှအောင် ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့ရလေသည်။

သို့ဖြင့်...

သိုင်းလောကသားများသည် မိုးနတ်မင်းကြီး၏ အထိမ်းအ
မှတ်အလံများကို ကိုင်ဆောင်ကာ ကဝေရဲတိုက်ကို စီးနင်းနိုင်ခဲ့ကြ
လေသည်။

မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးသည် သိုင်းလောကသားများကို မရဏ

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၁၈၁

အမှောင်တိုက်ကြီးအတွင်းသို့ သွတ်သွင်းရန် ဂါထာမန္တရားများဖြင့်
စီရင်နေခိုက် စွမ်းဖုံး၏လုပ်ရပ်များကို မနစ်မြို့သည့် တပည့်တစ်ဦး
က 'ငရဲတံခါးသော့ခါး'ကို ခိုးယူကာ စွမ်းဖုံးအား လုပ်ကြံလိုက်လေ
တော့သည်။

စွမ်းဖုံး သေဆုံးသွားလျှင် ထိုတပည့်လည်း ငရဲတံခါးသော့
ခါးကိုယူကာ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

စွမ်းဖုံး သေဆုံးသွားသဖြင့် ကဝေရဲတိုက်လည်း ပျက်စီး
သွားရလေတော့သည်။

* * *

၁၈၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယန်ကျင်းသည် မဲ့မဲ့ပြောပြသမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

ကဝေရဲတိုက်နှင့် ပတ်သက်သော ရှေးပုံပြင်ကို သိုင်းလောကသားများလိုလို ပြောဆိုတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

မဲ့မဲ့က...

“စွမ်းဖုံး သေဆုံးသွားပြီး ကဝေရဲတိုက် ပျက်စီးသွားလို့ သိုင်းလောက အေးချမ်းငြိမ်သက်သွားခဲ့ပေမယ့် ဟစ်နေမှာထူးခြားမှု တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ်”

“ကာများလဲ”

“မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးရဲ့ အလောင်းဟာ မြှုပ်နှံထားတဲ့ဂူထဲက နေ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်လေ”

ယန်ကျင်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဟာ စွမ်းဖုံးကို အရှင်သခင်တစ်ပါးလို ရိုသေတဲ့လူတွေရဲ့ လက်ချက်ပုံဖြစ်မှာပေါ့”

မဲ့မဲ့က....

“သေချာတာပေါ့ရှင်၊ ကဝေရဲတိုက်က ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတဲ့ စွမ်းဖုံးရဲ့ လက်ရုံး နတ်ဆရာတွေက ခိုးယူသွားတာပဲ၊ သူတို့ဟာ စွမ်းဖုံးရဲ့ အလောင်းကို ကဝေရဲတိုက်မှာ မပုပ်မသိုးဘဲ နှစ်ရှည်လများခံအောင် ဆေးစိရင်ကြတယ်၊ နက္ခတ်မိတဲ့အချိန်အခါကို တွက်ချက်ပြီး ဂါထာမန္တရားတွေ ရွတ်ဆိုကြတယ်”

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၈၃

ယန်ကျင်းက...

“အောက်လမ်းနည်းနဲ့ စွမ်းဖုံးကို ပြန်အသက်သွင်းဖို့ကြိုးစားကြတာထင်တယ်”

“မှန်လိုက်လေရှင်၊ လက်ရုံးနတ်ဆရာတွေဟာ စွမ်းဖုံးလောက် အစွမ်းမထက်ကြပေမယ့် စွမ်းဖုံးသင်ပေးထားတဲ့ ဂါထာမန္တရားတွေကို တတ်မြောက်ထားပြီး အသုံးချနိုင်ကြတယ်”

ယန်ကျင်းက...

“ဒါဆို စွမ်းဖုံးက ပြန်ပြီးအသက်ရှင်လာတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား”

မဲ့မဲ့ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“သူ မကြာခင် အသက်ပြန်ရှင်လာတော့မယ်လို့ ဆရာက ပြောတယ်ရှင်”

ယန်ကျင်း စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“စွမ်းဖုံးလို လူစားမျိုးကို ဘာကြောင့်များ ပြန်ပြီး အသက်ရှင်စေချင်ကြရသလဲဆိုတာ ဂျူပဲ နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ”

မဲ့မဲ့က....

“သူတို့ဟာ မှော်ပညာနဲ့ သိုင်းလောကကိုသာမကဘူး၊ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုပါ လှမ်းမိုးချင်ကြတာရှင်၊ ပြီးတော့ သူတို့တစ်ကြိမ်ရုံးနှိမ့်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်ကျော့နပ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ယန်ကျင်းက...

၁၈၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သဘာဝတရားကို ဆန့်ကျင်တဲ့နည်းလမ်းတွေနဲ့ သူတို့ ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”
မဲ့မဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဆရာကတော့ သူတို့ မကြာခင် အောင်မြင်သွားကြတော့မယ်လို့ ပြောတယ်ရှင့်”
ထိုစဉ်...

“ဟုတ်တယ် သူတို့ မကြာခင် အောင်မြင်သွားကြတော့မယ်ကွယ့်”
စကားသံနှင့်အတူ သီလရှင်ကြီး ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

* * *

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၁၈၅

သီလရှင်ကြီး ရောက်ရှိလာသဖြင့် မဲ့မဲ့နှင့်ယန်ကျင်းတို့ကများကယာ ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်ကြလေသည်။

သီလရှင်ကြီးက...

“သူတို့ဟာ ကဝေရဲတိုက်ရဲ့ မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ ဆေးစီရင်ထားတဲ့ စွမ်းဖုံးရဲ့ရုပ်အလောင်းကိုထားပြီး ကညာစင်မိန်းမဖျိုလေးတွေရဲ့သွေးနဲ့ အသက်ဆက်ပေးနေတယ်”

ယန်ကျင်းနှင့်မဲ့မဲ့တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

သီလရှင်ကြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“နက္ခတ်ကြို့တိုင်း ရွတ်ဆိုနေတဲ့ဂါထာမန္တရားတွေကလည်း အစွမ်းထက်တော့ စွမ်းဖုံးဟာ မကြာခင် အသက်ပြန်ရှင်လာတော့မယ်”

ယန်ကျင်းက...

“သီလရှင်ကြီးက သူ့အသက်ပြန်ရှင်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ အထောက်အထားတစ်ခုခု တွေ့မြင်ထားလို့လားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သီလရှင်ကြီးက...

“လကွယ်ည တစ်ညမှာပေါ့ ကဝေရဲတိုက်ဘက်က အလင်းရောင်တွေ ထွက်ပေါ်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်၊ အဲသည်ညက တော်လည်းသံကြီးတွေ မြည်ဟည်းပြီး ငလျင်တစ်ချက် လှုပ်သွား

၁၈၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သေးတယ်ကွယ့်၊ ဒါဟာ စွမ်းဖုံး အသက်ပြန်ရှင်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ အတိတ်နိမိန်ကို ပြတာပေါ့”

ယန်ကျင်း ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မရှင်းတာလေးတစ်ခုရှိလို့ မေးပါရစေခင်ဗျာ”

“မေးပါ..မေးပါ”

သီလရှင်ကြီး ခွင့်ပြုလေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ကညာစင်တွေရဲ့ သွေးနဲ့ အသက်ဆက်ပေးရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ သိပါရစေ”

သီလရှင်ကြီး ယက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကညာစင်သေးတွေကို သွေးထုတ်ယူပြီး သူတို့ဖော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးရည်တွေနဲ့ ရောစပ်ပြီးစွမ်းဖုံးကို ဒီဆေးရည်စိမ်ပေးတာလေ၊ ဆေးရည်တွေ ဘက်ကိုယ်ရုံး ဖိခံဝင်သွားအောင် စိမ်ထားတယ်၊ စွမ်းဖုံးအတွက် အသက်ဆက်ဆေးရည်ပေါ့”

ယန်ကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟော်တော်ဆိုးဝါးတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ၊ သူတို့ကို ကားဆီးမှဖြစ်မယ်”

သီလရှင်ကြီးက...

“စွမ်းဖုံးရဲ့အလောင်း ပျောက်ဆုံးသွားကတည်းက သူရဲ့ လက်ရုံးဟုမည့်တွေရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၈၇

သည့်နေရာမှာလာနေပြီး ကဝေရဲတိုက် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ”

ယန်ကျင်း အားတက်သရော မေးလိုက်သည်။

“ကဝေရဲတိုက်ထဲဝင်ပြီး ရှာဖွေကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလားဟင်”

သီလရှင်ကြီး ခေါင်းခါသမ်းလိုက်လေသည်။

“မထူးပါဘူး၊ ကျုပ်က ကဝေရဲတိုက်ထဲကို လေးငါးကြိမ်ဝင်ပြီး ရှာဖွေပြီးပြီ၊ ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့ခဲ့ရဘူး”

ယန်ကျင်းကမူ...

“တစ်နေ့တော့ ကဝေရဲတိုက်ထဲကို ရောက်အောင် ငါသွားမယ်”

ဟု ဖိတ်လဲ တေးမှတ်ထားလိုက်လေသည်။

သီလရှင်ကြီးက...

“စွမ်းဖုံးတို့လူစုကို ဟန့်ကားနိုင်မယ့် တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်းက ‘ငရဲတံခါးသော့စား’ကို တွေ့အောင်ရှာဖွေပဲကွယ့်”

မူမဲ့သည့် သီလရှင်ကြီး၏ တပည့်ဖြစ်သည်။

သီလရှင်ကြီး၏ ခိုင်းစေ့ကြောင့် သိုင်းလောက၌လှည့်လည်ကာ ‘ငရဲတံခါးသော့စား’ကို ရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သီလရှင်ကြီးက...

“ခားကိုရရင် ကဝေရဲတိုက်ရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေမယ့်

၁၈၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

စွမ်းဖုံးရဲ့အလောင်းကို ရှာဖွေဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ပြီပေါ့”

ယန်ကျင်းက...

“စွမ်းဖုံးကို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့လူက ဓားကိုယူသွားတာလားဗျာ”

“သူယူသွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူလည်း စွမ်းဖုံးရဲ့လက်
ရုံးနတ်ဆရာတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ရဲ့နာမည်က ‘ယန်ဟုတ်’လို့ခေါ်
တယ်၊ သူ့ကိုတွေ့အောင် ရှာနိုင်မှဖြစ်မယ်”

ယန်ကျင်းက...

“ကျွန်တော်လည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်
ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မဲ့မဲ့က ယန်ကျင်းနှင့်တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ရပုံများကို ပြောပြ
လိုက်သဖြင့် သီလရှင်ကြီး ကျေနပ်သွားလေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် သည်မှာ တစ်ရက်နားပြီး နတ်ဆရာ
ယန်ဟုတ်ကိုရှာဖို့ ခရီးထွက်ကြပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

* * *

ရှာဖွေခြင်း

စည်ကားနေသော ဗြိတိသျှလယ်ဈေးနှင့် မနီးမဝေးတွင် ဗေဒင်
ဟောသော ဆိုင်ခန်းလေးတစ်ခု ရှိလေသည်။

ထိုဆိုင်ခန်းလေး၌ ဗေဒင်ဟောပြောနေသော အဘိုးအိုကို
လူအများ ကြည်ညိုလေးစားကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ အဘိုးအို၏ဗေဒင်ဟောပြောမှုမှာ မှန်ကန်
သည်က များခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့...

အဘိုးအိုထံသို့ ဗေဒင်မေးမည့် လူစွယ်တစ်ယောက်ရောက်
ရှိလာလေသည်။

၁၉၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လူရွယ်က...

“ကျွန်တော်က လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ အဲဒါ
တွေ့နိုင်ဖို့မလား၊ အသည်လူ သေပြီလား၊ အသက်ရှင်သေးသလား
သိချင်ပါတယ်၊ တွက်ချက်ပေးပါဗျာ”

ဟုပြောရင်း ဉာဏ်ပူဇော်ခအဖြစ် ငွေတုံးလေးတစ်တုံး ပေး
လိုက်လေသည်။

ဗေဒင်ဆရာလည်း ငွေတုံးလေးကိုယူကာ တွက်ချက်ပေး
လိုက်လေသည်။

“မင်းရှာနေတဲ့လူ သေသွားပြီ၊ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ တွေ့ရ
တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဟောပြောလိုက်လေသည်။

လူရွယ် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါဆို ခင်ဗျားမှားပြီ”

ဗေဒင်ဆရာရှေ့၌ ချထားသောငွေတုံးလေးကို ပြန်ယူလိုက်
လေသည်။

ဗေဒင်ဆရာ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ် ဟောပြောတာ မှားနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုမှားနေတာလဲ ပြောပါဦး”

“ကျုပ် လိုက်ရှာနေတဲ့လူဟာ အသက်ရှင်နေပြီး ကျုပ်က

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၁၉၁

သူ့ကို ရှာတွေ့လိုက်ပြီလေ”

လူရွယ်က ပြုံး၍ပြောလိုက်လေသည်။

ဗေဒင်ဆရာ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်း ဘာတွေလာပြီး အကြောင်ရိုက်နေတာလဲကွ”

လူရွယ်က...

“ဟူထင်...ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လာရှာတာပါဗျာ”

“ဘာ”

ဗေဒင်ဆရာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

လူရွယ်ကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း...မင်းက ကျုပ်နာမည်ကို သိနေတယ် ဟုတ်လား”

လူရွယ်က...

“ခင်ဗျားဟာ စွမ်းဖုံးရဲ့ လက်ရုံးခြောက်ယောက်ထဲမှာ တစ်
ယောက်အပါအဝင်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

“မင်း...မင်း”

ဗေဒင်ဆရာ ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ရှေ့က ချက်ချင်းထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

ဟု မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

လူရွယ်က...

“ကျုပ် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါလဲဆိုတာ ခင်ဗျား မမေးတော့ဘူး

၁၉၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လားဗျာ”

ဗေဒင်ဆရာက...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟု လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်လေသည်။

လူရွယ်က...

“ရန်ကျားစိန်”

ဗေဒင်ဆရာက...

“မင်းက ရန်မျိုးနွယ်ဆိုတော့ ရန်ကြူးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်
နေသလဲ၊ ပြောပါ”

“ရန်ကြူးက ကျုပ်အဖေပါဗျာ”

“လက်စသပ်တော့ မင်းဟာ ရန်ကြူးရဲ့သား ဖြစ်နေတာ

ကိုး”

လူရွယ်(ဝါ) ရန်ကျားစိန်က...

“ကျုပ် ဘာကြောင့် ခင်ဗျားဆီကို ရောက်လာသလဲဆိုတာ

ခင်ဗျား ရိပ်မိလောက်ပြီပေါ့လေ”

ဗေဒင်ဆရာဟူထင်းက...

“မင်းအဖေက ကျုပ်ကို လိုက်ရှာခိုင်းတာလား”

ရန်ကျားစိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေက မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့တဲ့လူ
တွေကို ဆိုးမဖို့ ကျုပ်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါတယ်ဗျာ”

ကဝေရဲတိုက် (၁) ❖ ၁၉၃

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ဟူထင်း တဟားဟား ရယ်မော
လိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်က...

“ခင်ဗျားတို့သာ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးကို ဒုက္ခမပေးခဲ့ကြဘူး
ဆိုရင် ခုချိန်လောက်ဆို ကဝေရဲတိုက်ဟာ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို
စိုးမိုးထားနိုင်ခဲ့ပြီပေါ့ဗျာ”

ဟူထင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးကြောင့် တလောကလုံး ပျက်စီးသွားလိမ့်
မယ်၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ လက်မခံနိုင်ကြဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ရန်ကျားစိန် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ခေါင်းဆောင်
ယန်ဟုတ် ဘယ်မှာလဲ ပြောပါ”

ဟူထင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိဘူး”

ရန်ကျားစိန်က...

“ခင်ဗျား မလိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ‘ဟန်ကုံး’က မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးကို
လုပ်ကြံနိုင်အောင် ခင်ဗျားတို့ ကူညီခဲ့တာပဲ”

ဟူထင်းက...

“ဆရာကြီးစွမ်းဖုံးဟာ မှော်ဘုရင်ဖြစ်သွားပြီးတဲ့နောက် သူ့
ရဲ့စိတ်ထား လုံးလုံးလျားလျား ပြောင်းလဲသွားတယ်၊ သူဟာ လောက

၁၉၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးမယ့်လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဟန်တားမှဖြစ်မယ်လို့ အစ်ကိုကြီးယန်ဟုတ်က ပြောခဲ့တာ”

ရန်ကျားစိန်၏မျက်နှာထား တင်းမာသွား၏။

“ယန်ဟုတ်ဟာ တကယ့်လူယုတ်မာတစ်ယောက်လို့ ဖေဖေ ပြောခဲ့တာ”

ဟူထင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“တကယ့်လူယုတ်မာက မင်းအဖေ ရန်ကြူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

“ဘာဗျ”

“မင်းအဖေ ရန်ကြူးက မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးရဲ့ အတတ်ပညာ နဲ့စွမ်းအားတွေကို ရယူချင်ခဲ့တာ”

“ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

ရန်ကျားစိန်က ငေါက်လိုက်သော်လည်း ဟူထင်း အမှုမထားဘဲ ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်း အဖေဟာ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးရဲ့စိတ်ထား မကောင်းတဲ့ဘက်ရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့တဲ့ အဓိကတရားခံပဲ၊ မှော်ဘုရင်စွမ်းဖုံးကို သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ပေးခဲ့တာ မင်းအဖေပဲ”

ရန်ကျားစိန် ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်အဖေကို အပြစ်ပြောပြီး ယန်ဟုတ်ကို ချီးကျူးချင်တာပေါ့လေ”

ကဝေရဲတိုက်(ပဲ) ❖ ၁၉၅

ဟူထင်းက...

“အစ်ကိုကြီးယန်ဟုတ်က တတ်မြောက်ထားတဲ့ မှော်စွမ်းအားပညာနဲ့ အများအကျိုးဆောင်ရွက်ဖို့ အမြဲကြိုးစားခဲ့တာ”

ရန်ကျားစိန်က...

“ကဲ ယန်ဟုတ် ဘယ်မှာလဲ၊ ဟန်ကုံး ဘယ်မှာလဲ၊ ပြောပါ”

“ကျုပ် မသိဘူး”

“ခင်ဗျားဟာ သူတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိထားပြီးပါပြီဗျာ”

“မင်းအဖေက ဘာကြောင့် သူကိုယ်တိုင် သွားမရှာဘဲ ငါ့ကို လာမေးခိုင်းလိုက်တာလဲ”

“ခင်ဗျား ပြောလောား၊ မပြောဘူးလား”

“မပြောဘူး”

“ကောင်းပြီ”

ရန်ကျားစိန်က ဟူထင်းကို စိုက်ကြည့်ပြီး လက်တစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ဟူထင်းက ခန္ဓာကိုယ် နောက်သို့ လှန်ချကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်၏လက်မှ မမြင်ရသောစွမ်းအားတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး ဟူထင်း၏ အနောက်ဘက်ရှိ စာအုပ်များထည့်ထားသော ဘီရိုကြီးမှာ ဝုန်းခနဲ ကျိုးပဲ့ကျေမွသွားလေတော့သည်။

၁၉၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဟူထင်းက နောက်လှန်ချလိုက်ပြီးလျှင် ခြေအစုံဖြင့် ဗေဒင်
ဟောသည့် ခုံကလေးကို ကန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ခုံကလေးက ရန်ကျားစိန်ထံ အရှိန်ပြင်းစွာ တိုးဝင်သွား၏။

“သွားစမ်း”

ရန်ကျားစိန်က ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ လက်ဝါးဖြင့် ဆီးကြို
ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

စားပွဲခုံကလေး ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွား၏။

“ယား”

ဟူထင်းက ညာသံပေးကာ ရန်ကျားစိန်ထံသို့ ခုန်ဝင်တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား သူတပြန် ကိုယ်တပြန် တိုက်ခိုက်နေချိန်
မှာပင်...

“ဟူး”

လူရိပ်တစ်ခု ရောက်ရှိလာပြီး ဟူထင်းကို ဝင်ရောက်တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူ၏လက်ဝါးက ဟူထင်း၏ဝဲဘက်ပခုံးကို ရိုက်ချလိုက်
လေသည်။

ဟူထင်းမှာ အငိုက်မိသွား၍ ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုနိုင်တော့
ချေ။

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၁၉၇

“ဝုန်း”

လက်ဝါးရိုက်ချက်မိကာ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ဟူထင်းက အခြေအနေ မဟန်မှန်း ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် လွင့်
စဉ်သွားသည့်အရှိန်ဖြင့် ဆက်၍ခုန်ထွက်သွားရာ တခဏအတွင်းမှာ
ပင် အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ရန်ကျားစိန် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“သူ ထွက်ပြေးသွားပြီ”

အလစ် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သူမှာ ရန်ကျားစိန်နှင့်
လက်တွဲလိုက်ပြီဖြစ်သော ဂူကျင်းဖြစ်လေသည်။

ဂူကျင်းက...

“သူ ပြေးလို့မလွတ်ပါဘူး”

ရန်ကျားစိန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူ့ကို အလွတ်မပေးနိုင်ဘူး”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဟူထင်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်
သွားကြလေတော့သည်။

* * *

ထိပ်တိုက်

ဟူထင်းက ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းသွားလေသည်။

ရန်ကျားစိန်နှင့် ဂူကျင်းတို့ လိုက်သွားကြသော်လည်း မြို့ပြင်သို့ရောက်လျှင် မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေသည်။

ရန်ကျားစိန်နှင့်ဂူကျင်းတို့ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟောက်...လွတ်သွားပြီ”

ဂူကျင်း မကျေမနပ် ရွှေ့လိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန် ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ သူ ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

နှစ်ယောက်သား ဟူထင်း ထွက်သွားမည်ဟု မှန်းဆကာ အနောက်အရပ်သို့ ဦးတည်ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် ပြေးသွားပြီးလျှင် ရန်ကျားစိန်က ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ဂူကျင်းက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရန်ကျားစိန်က...

“သူက အနောက်ဘက်ကို ပြေးတာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ တောင်ပူစာလေးတစ်လုံးကို မြင်ယောင်လာလေသည်။

“သူက တောင်ပူစာလေးကိုတွေ့ပတ်ပြီး ပြေးသွားတာ”

ဂူကျင်းက...

“သည်တက်ကိုဆွက်လာရင်း တောင်ဘက်မှာ တောင်ပူစာလေးတစ်လုံးရှိတာကို ကျွန်တို့တွေ ခဲ့တယ်”

ရန်ကျားစိန် မေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူက တောင်ဘက်ကို ပြေးသွားတာ”

၂၀၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထို့နောက်...

နှစ်ယောက်သား နောက်ကြောင်းလှည့်ကာ ပြေးလွှားလာခဲ့
ကြသည်။

မကြာပါချေ။

သစ်ပင်များနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ တောင်ပူစာလေးတစ်လုံး
ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဂူကျင်းက အကဲခတ်ရင်း မြေပေါ်လက်ညှိုးညွှန်လိုက်သည်။

“သည်မှာ ခြေရာတွေ ရှိနေတယ်”

ဟူထင်းက တောင်ပူစာလေးအား ကွေ့ပတ်ပြေးသွား
ကြောင်း ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။

ရန်ကျားစိန်၏အတွေး မှန်နေ၏။

ရန်ကျားစိန်သည် သာမန်လူတစ်ယောက်ထက် ပိုသောစွမ်း
အားများရှိနေကြောင်း ဂူကျင်း နားလည်ထားပြီ ဖြစ်သည်။

ရန်ကျားစိန်က...

“ကျုပ် မျက်လုံးထဲမှ ရေပြင်တစ်ခုကို တွေ့မြင်နေရတယ်
ဗျ”

ဂူကျင်း အံ့သြသွား၏။

မြို့ပြင်တောတောင်ထဲ၌ ရေပြင်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရဖို့ဆို
သည်မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“သွားကြမယ်”

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၂၀၁

ရန်ကျားစိန်က တောင်ပူစာလေးကို ကွေ့ပတ်ကာ ပြေး
လွှားသွားလေသည်။

ဂူကျင်းလည်း လိုက်သွားလေသည်။

နှစ်ယောက်သား တောအုပ်များ၊ တောင်ကုန်းများကို ဖြတ်
ကျော်၍ နေ့တစ်ဝက်ခန့် ပြေးလွှားလာခဲ့ကြပြီးနောက် အလွန်ကျယ်
စန်းသော ရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ဂူကျင်းက ရေအိုင်ကြီးကိုတစ်လှည့် ရန်ကျားစိန်ကိုတစ်လှည့်
ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ရန်ကျားစိန်က ရေအိုင်ကြီးတစ်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး
ပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မီးတောက်မီးလျှံတွေ တွေ့နေရသေးတယ်ကွ”

ဂူကျင်းလည်း ရေကန်ကြီးတစ်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်
လိုက်လေသည်။

ရေကန်ကြီးတစ်ဘက်၌ စိမ်းလန်းသော တောအုပ်များ
ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

မီးတောက်မီးလျှံမဆိုထားနှင့် မီးခိုးငွေ့များကိုပင် မတွေ့ရ
ပါချေ။

သူက ရန်ကျားစိန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ရန်ကျားစိန်က...

“ညကျမှ...”

ဟု ပြောလေသည်။

တို့နောက် နှစ်ယောက်သား ရေနံတစ်ဘွက်သို့ ကူးသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ရန်ကျားစိန်က ကမ်းစပ်၌ရှိနေသော သစ်တုံးတစ်တုံးကို မြင်လျှင် ကျေနပ်သွား၏။

“သည်သစ်တုံးကို အသုံးပြုပြီး ဟစ်သက်ကမ်းကို ကူးသွားကြတာပေါ့ဗျာ”

ပူကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား သစ်တုံးပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်လိုက်ကြလေသည်။

သစ်တုံးပေါ် ခြေချင်သည်နှင့် ရန်ကျားစိန်က လက်နှစ်ဖက် ဧဏ်ယမ်းလိုက်ရာ သစ်တုံးမှာ မိကျောင်းတစ်ကောင် ကူးခတ်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေအောင် တစ်ဆက်ကမ်းသို့ ဦးတည်ရွေ့လျားသွားလေသော့သည်။

* * *

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ဂုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယန်ကျင်းနှင့်မဲ့မဲ့တို့က သီလရှင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ ခရီးထွက်လာရင်း ဟောင်ကုန်းလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

နေတုံး ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အမှောင်ထုလွှမ်းခြုံထားလိုက်ခြင်းကြောင့် ရှေ့ခရီးဆက်ရန် အခက်အတွဲသွားပေသည်။

ယန်ကျင်းအတွက် အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း အတွင်းအား မပြည့်ဝသေးသည့် မဲ့မဲ့အတွက် စိုးရိမ်မိခြင်းကြောင့်။

“ကျုပ်တို့ သည်ကောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာပဲ ဟစ်ည အနားယူလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

ယန်ကျင်းက ပြောလိုက်လေသည်။

မဲ့မဲ့ သဘောတူလေသည်။

“ကောင်းသားပဲ”

၂၀၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လေကွယ်ရာနေရာတစ်ခုဖြစ်
သော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကြား၌ အိပ်စက်အနားယူဖို့
ပြင်ဆင်လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော်...

နှစ်ယောက်သား ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ကြပါချေ။

မဲ့မဲ့က...

“ဆရာက ‘ငရဲတံခါးသေ့စား’ ကိုရှာခိုင်းတယ်၊ ကျွန်မတော့
ရှာလို့တွေ့မယ် မထင်ဘူး”

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မဲ့မဲ့က...

“ကျွန်မ သိုင်းလောက တန်တလျားသွားပြီးပြီ၊ ဘာသတင်း
မှမရဘူးရှင်၊ ဘယ်သူမှလည်း ‘အိပ်မက်တောင်တန်း’ ဆိုတာကို
မသိဘူး”

“ဟင်”

သူမ၏ အိပ်မက်တောင်တန်းဆိုသော စကားကြောင့် ယန်
ကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

မဲ့မဲ့ကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အိပ်မက်တောင်တန်း ဟုတ်လား”

BURMESE
CLASSIC
.com

ကဝေရဲတိုက် (ပ) ❖ ၂၀၅

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ‘ငရဲတံခါးသေ့စား’က အိပ်မက်တောင်
တန်းမှာ ရှိနေတာရှင်”

ယန်ကျင်းသည် သူကလည်း အိပ်မက်တောင်တန်းကို
လိုက်ရှာနေသူဖြစ်ကြောင်း ပြောရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ မပြောဘဲနေလိုက်
လေသည်။

မဲ့မဲ့က...

“တကယ်တော့ အိပ်မက်တောင်တန်းဆိုတာ အိပ်မက်တစ်
ခုလိုပါပဲ၊ နာမည်သာရှိပြီး လက်တွေ့ရှာမတွေ့နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးပဲ”

ယန်ကျင်းက...

“အိပ်မက်တောင်တန်းမှာ ‘ငရဲတံခါးသေ့စား’ရှိနေတယ်
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ယန်ကျင်းက...

“အိပ်မက်တောင်တန်းကို ရှာမတွေ့သေးလို့ပါ၊ ရှာတွေ့ရင်
တော့ ‘ငရဲတံခါးသေ့စား’ကိုရမှာပေါ့”

မဲ့မဲ့ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မတော့ သိပ်မထင်ဘူး၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဒဏ္ဍာရီ
ပုံပြင်တစ်ခုလို ဖြစ်နေတာရှင်”

ယန်ကျင်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“သိပ်ကို ဆန်းကြယ်တဲ့ကိစ္စတွေ ဖြစ်နေလို့ပါ ညီမရယ်၊

၂၀၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အားမလျှော့ပါနဲ့ အိပ်မက်တောင်တန်းကို ကျုပ်တို့ တစ်နေ့ ရှာလို့
တွေ့ရမှာပေါ့”

မဲ့မဲ့ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“အစ်ကိုကလည်း အိပ်မက်တောင်တန်းကို လိုက်ရှာနေတာ
ဟုတ်လား”

ယန်ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ညီမ”

“အစ်ကိုက ‘ငရဲတံခါးသော့မား’ကို လိုချင်လို့လား”

ယန်ကျင်းက...

“သည်လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့အဖေက လူတစ်
ယောက်ကို သွားရှာခိုင်းတာပါ”

“ဘယ်သူ့ကို ရှာခိုင်းတာလဲ”

ယန်ကျင်း ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် အဝေးတစ်နေရာမှ
အလင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အလင်းရောင်တွေပါလား”

ယန်ကျင်း လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

မဲ့မဲ့က...

“ထူးဆန်းလိုက်တာ”

နှစ်ယောက်သား ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်သို့ နုနံတက်
ကာ အလင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်လာရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ကဝေရဲတိုက်(ပ) ❖ ၂၀၇

အလင်းရောင်များသည် တောအုပ်တစ်ခုမှ ထွက်ပေါ်လာ
ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အလင်းရောင်က အနီရောင်နှင့် အဝါရောင် နှစ်မျိုးဖြစ်လေ
သည်။

မဲ့မဲ့သည် အလင်းရောင်များကိုကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကုပ်
သွားလေသည်။

“ဒါ သာမန် အလင်းရောင်မဟုတ်ဘူး”

မှန်ပေသည်။

မီးအိမ်၊ မီးပုံ၊ မီးရှူးမီးပန်းများမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်
အလင်းရောင်မျိုး မဟုတ်ပါ။

ပိုးစုန်းကြူးများမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အလင်းရောင်မျိုး
ဖြစ်လေသည်။

ယန်ကျင်းက...

“ဒါဟာ သိဒ္ဓိစွမ်းအားရှိတဲ့လူတွေ ဖန်တီးထားတဲ့ အလင်း
ရောင်ပဲ၊ ကျုပ်ထင်တယ်၊ သိဒ္ဓိရှင်နှစ်ယောက် အစွမ်းပြိုင်နေကြတာ
ပဲဖြစ်မယ်”

မဲ့မဲ့က ယန်ကျင်းကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်မိလေ
သည်။

ယန်ကျင်းက...

“သဘာဝလွန် စွမ်းအင်တွေရထားတဲ့ သိဒ္ဓိရှင်တစ်ယောက်

၂၀၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

က သူ့ရဲ့စွမ်းအင်ကို ထုတ်ဖော်လိုက်တဲ့အခါ စွမ်းအင်တွေက အား
ကောင်းပြီး အလင်းရောင်တွေ ထွက်ပေါ်စေတတ်တဲ့သဘော ရှိတယ်
လေ”

မဲ့မဲ့က...

“အစ်ကိုက ဘာကြောင့် သည်အကြောင်းတွေ သိနေတာ
လဲ၊ အစ်ကိုဟာ...”

သူမ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ...

ယန်ကျင်း၏မျက်လုံးအစုံမှ အလင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်
နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းပိုင်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

BURMESE
CLASSIC
.com